

Кралете на трилъра®

Карин Герхардсен

Шведска криминална авторка №1

ДЖИНДЖИФИЛОВАТА КЪЩА

КАРИН ГЕРХАРДСЕН ДЖИНДЖИФИЛОВАТА КЪЩА

Превод: Ивайла Божанова

chitanka.info

Издателят и редакторите, благодарение на които се появи трилогията на Стик Ларшон „Милениум“, представят сензационен нов талант в криминалната литература. Математичка по образование, Карин Герхардсен се превърна в една от най-високо оценяваните шведски писателки, обявена за „Шведска криминална авторка №1“ от Vokhoga — най-популярния книжен блог в Швеция.

Ингрид Олсън се прибира от болницата и заварва мъж в кухнята си. За първи път вижда натрапника, но той не представлява опасност — защото е мъртъв. Криминалният следовател Кони Хьоберг приема обаждането. Екипът му идентифицира трупа, който се оказва семеен мъж на средна възраст. Но какво е търсил в дома на Ингрид? И кой го е пребил до смърт? Без заподозрян и без мотив, екипът на Хьоберг е в задънена улица, докато не свързват случая с друго — на пръв поглед случайно — убийство. И не разбират, че са изправени пред сериен убиец с ужасяваща вендата...

„Джинджифиловата къща“ е първата книга от поредицата „Хамарби“ за инспектор Кони Хьоберг и неговия екип. Сюжетът се развива със светкавично темпо и пристрастява. Книга, която се чете наведнъж.

НАЧАЛОТО

Катринехолм

Октомври 1968 година

Кацналата на върха на обраслия с трева хълм величествена кафява вила в стил кралица Ана е заобиколена от високи борове. Белите колони в ъглите и касите на заоблените в горния край прозорци ѝ придават приветлив приказен вид. През лятото боровете предлагат сянка на играещите около постройката деца. Но сега, през есента, те имат почти заплашителен вид: като строги пазачи, натоварени със задачата да защитават малчуганите в предучилищна възраст от зимата и други неканени гости. Първият сняг още не се е разтопил и се стели по земята като мокър парцал. Цари тишина, ако се изключи лаещо в далечината куче. Внезапно вратата се отваря със замах и навън изскачат децата — шумни, облечени в нови или стари дрехи, спретнати или неугледни; високи или ниски; мършави или закръглени; русокоси или тъмнокоси; с плитки, лунички, очила или шапки; деца, които подскачат, бърбят или слушат; едни тичат напред, други бавно ги следват. Вратата се затваря, но веднага пак се отваря и навън излиза момиченце с бяла кожена шапка и червено подплатено палтенце. Зад него е момче с тъмносиньо дебело яке, шал и шапка на червени, бели и черни ивици — отличителната окраска на футболния отбор на Катринехолм. Поне в тази част на града е задължително да си привърженик на този отбор. Двете деца не говорят помежду си. Момчето, чието име е Катарина, бързо се спуска по хълма и стига до тежката черна метална порта. С известно усилие я отваря колкото да се промъкне и портата се затваря зад нея. По петите ѝ е момчето, което се казва Томас. Преди да излезе навън, той спира за миг и дълбоко си поема въздух.

Щом стъпва на тротоара, опасенията му се оправдават: всички деца са скупчени на отсрещния ъгъл на улицата. Вижда как Катарина прекосява улицата без никакво видимо колебание и се насочва право към пастта на дивото животно. Томас взема бързо решение и без да

пресече, свива наляво и поема по заобиколен път към вкъщи. Прави само няколко крачки, преди да ѝ се нахвърлят. Едно от момичетата — изобретателната Ан-Кристин с неизменната си усмивка и злоради пламъчета в очите — сграбчва шапката на Катарина и я мята на Ханс — „крал Ханс“ — докато другите деца викат и се смеят възторжено.

Томас спира и се пита дали да помогне на Катарина, но преди да реши, част от децата го виждат. По сигнал на Ханс бързо прекосяват и се нахвърлят върху него. Останалите ги следват като хрътки и Катарина остава отзад — смаяна, но и облекчена. По някаква причина не тя е жертвата този път. Навежда се, взема вече далеч не толкова бялата си кожена шапка, слага я на главата си и пресича улицата, за да наблюдава по-отблизо разигравания се спектакъл.

Откъде идва цялата тази изобретателност? Тази неизменна връзка, която обединява двайсет и едно или може би двайсет и две или двайсет и три деца?

И очевидният, макар и безмълвен авторитет на лидерите, когато половината от групата внезапно и ентусиазирано като един се захваща да връзва с въжета за скачане и шалове ужасеното момченце към стълба на улична лампа, докато другите събират камъни, с които да го наранят?

Томас, неспособен да окаже съпротива, неспособен да крещи, сядва на мокрия студен асфалт. Седи неподвижно и мълчаливо. Плахо поглежда съучениците си. Някои го замерят с камъни; уцелват го по главата, лицето, тялото. Един продължава да удря главата му в стълба, докато друг го налага с въже за скачане. Част от децата стоят и се смеят, други си шушукат с одобрителни изражения, а трети наблюдават безучастно. Сред тях е и Катарина; сега тя е една от тях; една от съучениците.

По някое време учителката минава по тротоара. Хвърля бърз поглед към завързаното момченце и другарчетата му, вдига ръка и маха за довиждане на най-близките момиченца.

Точно така внезапно, както са започнали, те спират. След половин минута хлапетата се разпръсват и отново заприличват на обикновена възторжена група деца, тръгнала към вкъщи след училище. Всяко поема по пътя си — само или с още две, три, четири. На тротоара остава единствено шестгодишно момченце с натъртено телце, обзето от невъобразима тъга.

Стокхолм

Ноември 2006 година, понеделник вечерта

Макар да беше едва четири следобед, вече беше тъмно. Снегът падаше на едри парцали, щом докоснеха земята, те се стопяваха. Идващите насреща коли го заслепяваха с фаровете, а той внимаваше да не го опръскат, докато върви по тротоара. Защо караха толкова бързо и го обливаха с мръсна вода? Шофьорите не бива да пръскат минувачите — така ги учеха по време на курса. Навярно не го виждаха в тъмнината, не го забелязваха — невзречен, с доста нисък ръст, в тъмни дрехи. Стойката му не бе особено изправена и вероятно изглеждаше малко смешен, защото ходилата му не сочеха напред, а леко встрани като на клоун. Но той не беше клоун.

Той беше тих човек; никога не влизаше в спор, сигурно защото никога не противоречеше на никого. Не му беше особено трудно, понеже изключително рядко виждаше когото и да било. Като се изключи службата, разбира се, в община Йерфела, където работеше в пощенското отделение на голяма електронна компания. Разнасяше входящата и изходящата кореспонденция на инженерите, секретарките, управителите и всички други, които работеха там. Само разнасяше пощата, не му поверяваха да я разпределя. Правеха го други, по-квалифицирани хора, които можеха да вземат важни решения, като например дали писмото е адресирано правилно.

Никак не го биваше да взема решения. Като се замислеше, признаваше, че рядко има мнение по който и да е въпрос. Ако навремето по изключение се случеше да играе с други деца и колкото и невероятно да беше, те потърсеха мнението му, той нямаше такава. Дори когато сам се питаше какво мисли по някой въпрос, не му хрумваше задоволителен отговор. Имаше едно-едничко желание: да е с децата и да прави каквото те искат; жадуваше околните да го приемат.

Беше вече на четирийсет и четири години, но досега това не се беше случило.

Питаше се: ако в даден момент това негово дребно желание се осъществи, ще се изкачи ли едно стъпало по-нагоре по стълбата си от потребности, ще започне ли изведнъж да изразява свое мнение за нещата. Когато се превърнеш в ценен човек, това автоматично ли става?

Погледна нагоре към прозорците на отсрещната сграда на улица „Флеминг“. Бяха осветени и примамливи в есенната тъмнина със саксиите цветя по первазите, пердетата, красивите щори, цветните полилеи и другите декоративни предмети. На някои прозорци вече се забелязваше коледна украса, сякаш да дозасили впечатлението, че зад прозореца има щастлива женена двойка или поне щастлив обитател. Това бе очевидно от топлото сияние на светлината и уютната подредба.

Неговият прозорец от своя страна зееше тъмен и пуст, като се изключи слабо разлистеният фикус и верижката на щорите. Кухненският прозорец също бе пуст, ако не се смята мъдрещият се величествено там стар транзистор. Всъщност той с интерес четеше някои списания за обзавеждане на дома. Не търсеше вдъхновение за своето жилище — защо да изразходва усилия за апартамент, където никой друг не влиза? Само той: дребен невзрачен човечец, а може би дори и това не беше. В есенната привечер колите не го забелязваха, а и очевидно никой не го чуваше; та той самият рядко се чуваше. Не. Четеше списанията за обзавеждане на дома по същата причина, поради която се вторачваше в прозорците на другите: във въображението си се движеше в друг свят; свят от дружелюбно настроени хора с топли усмивки и големи меки цветни възглавници по диваните.

Днес почти му предложиха парче торта в службата. Не се случваше често, защото в стаята за разпределяне на писмата никога нямаше поводи да се празнува. А и прекарваше там само по няколко минути, колкото да вземе разпределената поща за някой отдел.

Когато обаче остави пощата в единайсета зона, служителите все още седяха и ядяха торта по някакъв неизвестен за него повод. Винаги носеше пощата в зона единайсета с известно чувство на притеснение. Като че ли точно в този момент там обикновено правеха почивка за кафе и го забелязваха как пристига с глупавата си униформа на пощенски разносвач. Впрочем „униформа“ беше прекалено помпозна

дума за чифта сини панталони и синьото сако, но той единствен бе облечен така, а по принцип не обичаше да се откроява.

И така — видяха го. По-точно го видя един човек. Истински шегаджия, който се присмиваше на всичко и на всички и имаше мнение по доста въпроси. Другите се смееха на шегите му и сякаш споделяха повечето от мненията му, защото никога не му противоречаха. „Здрасти, господин пощальон — поздрави той днес, докато седеше със скръстени ръце и протегнати под масата крака. — Искаш ли торта? — и без да дочака отговор, продължи: — Ако искаш, дай газ на скутера си и донеси и факсовете, ако има такива, както ти казах вчера и онзи ден. Всички в отдела за разнасяне на пощата ли сте толкова мудни, или само ти?“ Другите около масата се разсмяха или защото беше само пощальон, или по навик. Не, нямаше да има торта за него, защото беше съвсем незначителен. Единствената му задача беше да разнася писмата, които са му подготвили.

Умът му не работеше бавно. Вярно, нямаше образование, но доста четеше. Вероятно интелектът му беше под средния, но той не беше бавен. Първите няколко години в училище се справяше доста добре, но с това се свърши. В Катринехолм не се справяш добре в училище; беше абсолютно забранено. Не биваше да си добър по нищо, освен по бягане, футбол и другите спортни дисциплини. Съществуваха ясни, макар и негласни правила по какво може да си добър (спортовете), по какво не бива да си добър (музика, езици, ръчен труд, поведение), по какво трябва да си посредствен (по всички други учебни предмети), с какво трябва да си облечен (конфекция от съответни марки), какво не бива да носиш (шапки, очила или нещо ръчно изработено), къде трябва да живееш (в жилищна сграда), политически ценности (социалдемократически, но определено не комунистически) и кой отбор да подкрепяш (КСЦ, но не и „Вермбол“). И най-важното: не беше позволено да се отличаваш или да си различен по какъвто и да е начин.

Но тук, в Стокхолм, за пораснал мъж като него важеха други правила. Тук индивидуалните идеи се ценяха и често различният външен вид се приемаше положително. Преди всичко обаче бяха нужни образование и самоувереност.

Животът беше труден. Майка му почина, когато беше много малък, а баща му работеше на смени в печатница и не разполагаше с достатъчно време за сина си. Беше любящ баща, ала не умееше да върти домакинство и не знаеше как се отглежда дете. След дълги години непрестанно пушене и той умря млад и остави след себе си огромна празнина.

От самото начало беше различен, без да проумява точно в какво отношение. Добре, като начало говореше с неправилен акцент; прекара първите години от живота си в Хускварна, където наистина се налагаше да носи шапка, но едва ли това бе основната причина. Явно още тогава е имало нещо сбъркано в личността му. Като малко момче беше щастлив и отворен. Харесваше хората, но рядко си даваше сметка, че те не го харесват. Съвсем скоро те го промениха и го лишиха от доброто му настроение. Вероятно тогава — в предучилищна възраст — се превърна в човека, който бе днес. Постоянното физическо насилие, примесено с враждебност, и обидите с всевъзможни прякори го превърнаха в нещо повече от мълчалива сянка — лишиха го от самоувереност.

Въпреки това влезе в началното училище като седемгодишен ентузиаст, изпълнен с любопитство и интерес. Но да вдигаш ръка и да отговаряш на въпроси се оказа невъзможно от самото начало, защото се налагаше да внимаваш да не решиш, че си някой. Ако му задаваха въпрос, на който можеше да отговори, другите деца хихикаха и си разменяха многозначителни погледи. Ако сгрешеше в отговора, следваше смях. Няколко от бившите му инквизитори от забавачката му станаха съученици и бързо обучиха децата как да се държат с него. В междучасията го биеха, измисляха обидни рими или той се усамотяваше и наблюдаваше как играят другите. Понякога дори не ходеше на училище. Оставаше си вкъщи болен — с главоболие и свит стомах — или се преструваше на болен. Оценките му постепенно се понижаваха и в девети клас отпадна. Намериха му място като продавач — не той си го избра — в галантерия, където правеше каквото му кажат.

От негова гледна точка образованието представляваше едно пропиляно десетилетие, ала за подрастващите днес нещата може би бяха станали по-добри. По новините онзи ден водещият нарече нещо си „успешния проект в Катринехолм“. В репортажа надутият градски

съветник Йоран Мейер нарече същото нещо проект „Горски хълм“, по името на забавачката, където програмата против насилието между децата била приложена успешно за пръв път. Запита се дали новите методи, описвани с гръмки фрази от рода на „уважение към индивида“, „физически контакт“, „надзор от страна на възрастните“ и „напътствие“, вече допускаха диалекта от Хускварна и шапките на „Вермбол“.

След престоя в галантерията се премести в Стокхолм и живя при един стар чичо, който имаше студио в квартал Кунгсхьолмен. Тук завърши образованието си във вечерно училище. Колкото и невероятно да изглежда, но без допълнителна квалификация успя да получи мястото, където все още работеше. Въпросният чичо почина отдавна и сега апартаментът беше негов.

Изведнъж потокът на мисълта му прекъсна и той застина на място. Намираще се по средата на кръстовището пред жилищната си сграда. У мъжа, който току-що мина, имаше нещо изключително познато и без да знае защо, той се извърна и го последва. Ясните сини очи, русата чуплива коса, любопитното, но решително изражение, белегът на лявата му вежда, походката му — всичко съвпадаше. Наистина ли бе възможно да разпознае човек, когото е виждал за последен път на шест-седемгодишна възраст? Вероятно мислите му за проекта в Катринехолм го караха в момента да съзира призраци.

Съмнението се основаваше на здравия разум, но на емоционално ниво той не се поколеба. В съзнанието си го виждаше почти всеки ден. Нямаше никакво съмнение, че това е той.

Мъжът се спусна енергично по стълбите на метрото, бързо приближи преградата, където с отработено движение прокара картата си през устройството и премина. Слезе пъргаво по ескалатора, не изчака той да го свали и потъна в подземния свят. Вече на платформата, извади вестник от джоба на сакото си и започна да го прелиства, докато чакаше.

През това време той се движеше на десетина метра от мъжа и накрая седна на пейка зад него. В главата му бушуваха мисли; не

намираше приемливо обяснение за поведението си. През последните двайсет години не бе правил нищо извън обичайното: ходеше на работа, прибираше се, пазаруваше, ядеше, спеше, отиваше на кино или — рядко — се разхождаше, четеше или гледаше телевизия. Изведнъж се озова в метрото, поел в неизвестна посока, следвайки мъж, когото не беше виждал от почти четирийсет години. Обзе го необичайна възбуда. Нещо се случваше в живота му; преживяваше приключение и това му хареса.

Винаги му беше приятно да се отпусне във вагона на метрото и да чете вестника на път към вкъщи. Работният му ден във фирмата за недвижими имоти започваше в седем сутринта. Така успяваше да се прибере достатъчно рано, за да прекара няколко часа с децата, преди да си легнат. Ставаше в пет и половина, а рядко си лягаше преди единайсет и трийсет, затова страдеше от хронично недоспиване. Но вече бе свикнал, а и след няколко години децата малко или много щяха сами да се грижат за себе си. Тогава с Пия щяха да се напиват през уикенда.

Имаха три деца, три прекрасни деца. Независимо от своята упоритост, капризничене и невероятно количество енергия все още го правеха необикновено щастлив. Пия изпитваше същото. Познаваше я от колежа, но се събраха едва осем години по-късно, когато отново се срещнаха на някакво парти. Тя работеше на непълен работен ден като зъботехник в предградието, където живееше, и взаимоотношенията им продължаваха да са изключителни и след петнайсетгодишен брак. Бяха най-добри приятели и разговаряха почти за всичко.

В общи линии беше доволен от работата си, макар невинаги да ходеше с удоволствие на огледи през уикендите. Фирмата вървеше добре, а това беше основното. Работата като брокер по недвижими имоти означаваше свобода и разнообразие, а той и партньорът му отнасяха вкъщи добри пари в края на месеца, така че не се оплакваха поне във финансово отношение.

Като се има предвид откъде беше тръгнал, изпитваше известни колебания дали ще бъде щастлив възрастен. Беше единствено дете на самотна полуалкохолизирана фризьорка — когато въобще работеше — чийто единствен интерес бяха мъжете. Често се местеха и никъде не се

установяваха за дълго. През годините идваха и си отиваха различни повече или по-малко пастроци. Като малък беше буен и шумен; сбивания и наказания изпълваха детството му. Очевидно е бил трудно дете. Това, разбира се, се отразяваше на оценките му, но необяснимо защо, в гимназията започна да се отнася сериозно към учението.

Именно тогава всичко се промени. Скоро след като постъпи в гимназията, майка му отново се премести, ала той реши да не я последва. Заживя в апартамент-студио и се налагаше сам да се грижи за себе си. През уикендите работеше на бензиностанция, вечерите посвещаваха на учене, игра на футбол и домашни задължения. По онова време израсна и завърши с отлични оценки. Толкова добре се справи в гимназията, че го приеха икономика в колежа.

И ето го сега: на връщане от добре платената му работа във фирмата, която той и партньорът му изградиха от нула, на път към скъпата му съпруга и обични деца в уютната крайградска къща. Тези мисли му бяха приятни, а чувството за удовлетвореност от себе си се засилваше от гледката на посърналите му угрижени спътници, насядали наоколо с нос, забит в безплатен вестник или в заскрежения прозорец. В стъклото видя отражението на някакъв нещастник, вперил поглед в него. Нима щастието му бе така очевидно? Това проблем ли беше? Няма значение, приемаше го.

Томас седеше малко пред мъжа — самия „крал Ханс“ — с гръб обратно на движението, за да го наблюдава. Не пряко — разположи се стратегически и нарочно допусна пътници между себе си и обекта на своя интерес — но добре виждаше отражението му в стъклото.

Изглеждаше спокоен и самоуверен. Потънал в собствените си мисли, със сгънат вестник в скута, той гледаше разсеяно през прозореца. От време на време по лицето му пробягваше тънка усмивка. Томас не откъсваше очи от отражението и се питаше какво ли го прави толкова щастлив. Някой чака ли го? Някой, който се радва, когато се връща вкъщи? Вероятно и той има завеси на прозорците и възглавници на дивана.

Мъжът плъзна поглед по пасажерите във вагона и за миг очите им се срещнаха в отражението на стъклото. Презрение ли долови в сините очи на Ханс? Нищо изненадващо, като се има предвид приведената стойка на Томас, разбърканата му коса и изплашените му очи. Той беше окаяник, който гледа страхливо срещнатите хора, ако въобще ги погледне.

За миг светлината угасна и в продължение на няколко секунди се възцари пълна тъмнина. Когато светна отново, мъжът се върна към заниманието си да наблюдава как капките се гонят по стъклото. Томас продължи да гледа призрака от детството си необезпокояван.

Замисли се за всички шапки, изчезнали на път от забавачката за вкъщи — едни, захвърлени по покриви, други — в минаващи камиони. Мислеше за рисунките, които би занесъл да покаже вкъщи в края на срока, ако — за радост на всички деца — не бяха потънали в отводнителния канал. Мислеше за скъсаните панталони, за изцапаните с кал пуловери, за ожулените колене и за Карина Ахонен, която често седеше в скута на учителката и беше солистка в хора. Именно тя решаваше, че ще рисуват коне, и всички деца рисуваха коне, коне, коне... Само това бе разрешено да се рисува. Неговите излизаха толкова грозни, че неизменно ги окачаха, за да им се присмиват всички.

Мислеше за голямата зелена кола на площадката за игра на двора: тя побираше само шест деца, а две трябваше да я бутат. Той и Катарина я бутаха всеки божи ден с плахата надежда все някога да им позволят да седнат вътре. Учителката уж настояваше на всяко дете да му дойде редът да се повози, ала по някаква причина винаги забравяше Томас и Катарина. Няколко пъти Томас успя пръв да се настани в колата, но винаги го изхвърляха и се налагаше пак да бута. Явно така е трябвало да бъде, защото учителката само се усмихваше с обичайната си сладка, характерна усмивка за учителка на деца в предучилищна възраст.

Веднъж, спомни си той, Ханс и Ан-Кристин грабнаха шапката му и започнаха да си я подмятат над главата му. Томас все не успяваше да я хване, но моментен импулс му даде кураж да грабне шапката на Ханс и да побегне с нея. Догониха го, естествено, пребиха го от бой и изтръгнаха шапката от ръцете му. Когато по-късно се прибра без шапка (както обикновено), майката на Ханс вече беше звъняла на бащата на

Томас и бе изразила възмущението си, задето Томас е скъсал шапката на малкия Ханс. После изпратиха Томас при Ханс и майка му с десет крони да моли за прошка. Поради неизвестна причина собствената му липсваща шапка така и не бе спомената.

Мислите му бяха прекъснати, когато влакът спря и мъжът, когото наблюдаваше, се наклони да слиза. Томас също се надигна, за да проследи сянката от миналото си.

Къщата се намираше на няколко минути път пеша от станцията на метрото „Еншеде Гард“. Притича през платното, зави наляво при училището и пое край къщите по „Треадсколан“. Скоро стигна до парка с обичайната зелена растителност и дървета — единствения спомен от старата детска градина, на чието място в края на 80-те години изградиха нови жилищни сгради. Сви по опасаната с храсти пешеходна пътека към детската площадка, част от комплекса. В пясъчника седяха две мърляви деца с дъждобрани, а трето — на година и половина — се крепеше на най-горното стъпало на пързалката.

— Моля те, Моа, дръж се да не паднеш и да не се нараниш — извика той, преди да стигне до пързалката.

На лицето на момиченцето грейна широка усмивка и то мигом се обърна и заслиза. Двете по-големи деца се втурнаха към баща си. Той се постара хем да ги прегърне, хем да ги държи възможно по-далеч от себе си.

— Здравейте — поздрави ги. — Внимавайте. С работния костюм съм. Само ще ви целуна, а после отиваме да намерим мама.

В този момент Моа се хвърли с главата напред към него и се наложи той да жертва чистото си сако, но в замяна получи влажна целувка по брадичката. В отчаян опит да не нанесе повече щети върху сакото понесе дъщеря си, протегнал ръце пред себе си, а двете по-големи деца го следваха по петите. Щом прекоси прага на къщата, я остави на пода.

— Ехо! — провикна се той. — Водя три мръсни прасенца. Имам нужда от помощ. Свалете си ботушите, преди да влезете — нареди той на двете по-големи деца и приклепна, за да съблече най-малкото.

Пия се появи усмихната, облечена в джинси и бяла блуза, вързана на кръста, а гъстата ѝ тъмна коса бе събрана на конска опашка.

— Здравей, скъпи — приветства го тя. Наведе се и го целуна по врата. — Как мина денят ти?

— Добре, но след малко отивам на оглед на къща. Тук, в квартала е, така че ще е за час, час и нещо. Да нахраним ли децата сега, за да вечеряме с теб, щом си легнат?

— Добре. В колко ще излезеш?

— След половин час, но първо ще ти помогна с децата.

Най-накрая успя да свали дъждобрана на момиченцето и то се втурна напред с радостни възгласи. Другите деца се бяха съблекли сами и след като нахвърляха всички дрехи по пода в антрето, също потънаха в къщата. Той направи отчаян опит да изчисти сакото, но без никакъв видим резултат. Пия вдигна ботушите и горните дрехи и ги понесе навътре. Ханс затвори вратата след себе си.

Никой от тях не забеляза мъжа, който внимателно ги наблюдаваше през оголените клони на люляковия храст в другия край на детската площадка.

Томас изгуби представа колко време е дебнал в тъмнината, но във въображението си се намираше вътре, в топлата уютна кухня. Ухаеше на разтопено масло и пържено месо. Отначало децата тичаха от стая в стая, заети с различни игри, но след време се успокоиха и едно по едно седнаха на масата да се хранят.

Томас не си спомняше кога за последен път е ял в присъствието на други хора. В службата обядваше в стола. Да, имаше и други хора наоколо, но той винаги седеше сам. Родителите му не бяха сред живите, нямаше братя и сестри, никакви роднини, с които да се вижда, и никакви приятели. Сигурно е приятно да се връщаш вкъщи и някой да те чака! Колко чудесно би било да има приятел — човек, с когото да говори за значителни или незначителни неща, с когото да хапват заедно понякога. И колко по-забавно щеше да е готвенето, ако приготвяш нещо и за друг, а не само за себе си.

Вечерята на децата приключи и кухнята, дотогава пълна с живот и движение, се опразни. Външната врата се отвори и един обичан баща излезе от къщата и затвори след себе си за последен път.

С ръце в джобовете на палтото и с вдигната яка, за да се предпазва от есенния вятър, той закрачи бързо през квартала. Под светлината на уличните лампи се завихряха изсъхнали листа и при всяка крачка, когато подметката се опираше на земята, се чуваше хрущящ звук. Неподходящите за сезона обувки пропускаха и краката му бързо се намокриха. Трябваше да си сложи зимни обувки, но не разполагаше с време да се върне. Едва ли ще му отнеме повече от петнайсет минути да стигне до къщата за оглед, а на връщане в това лошо време ще се „почерпи“ едно такси.

Сви по по-широка улица, където се намираше търсеният адрес. Еднофамилните къщи в района бяха строени предимно през 20-те и 30-те години, а в градините им се извисяваха декоративни и овощни дървета. Вероятно това беше тя: стара къща, боядисана в розово, с дървена фасада и красиви френски прозорци. Дворът ѝ, значително по-голям от градините наоколо, се спускаше към улицата, заобиколен от прекалено висок добре поддържан жив плет, твърде неподходящ и за малката постройка, и за двора като цяло. Насред живия плет от още понелепа черна метална порта започваше алея към къщата. Погледна пощенската кутия да се увери, че това е адресът: „Акербарсвеаган“ 31. Бутна едното крило на портата и влезе. Зад него крилото се затръшна със звън на метал.

Пое бързо по алеята, без да долавя аромата на изпадащите по земята есенни плодове. Не забеляза и как една беззвучна сянка пъргаво се покатери по портата зад него и скочи върху влажната трева на моравата до алеята. Той се качи на верандата и натисна звънеца. Отвътре се чу ехото на звънеца, но нищо друго. Изчака минута-две и отново натисна бутона. Погледна си часовника — беше се явил на уговорената среща само с няколко минути закъснение и реши да мине отзад. Ако не се смятат уличните лампи, светлина струеше само от една стая на старата къща. Идваше от кухнята с изглед към задната част на парцела и живия плет, който очертаваше границата със съседния имот. Не можеше да стигне високо разположения прозорец на кухнята и затова се наведе, взе малка пръчка и я метна по стъклото. От вътре пак не последва реакция. Върна се отпред и провери дали

вратата не е отключена. За своя изненада установи, че не е заключена. Навярно стопанинът беше стар и не чуваше добре.

— Ехо, има ли някой вкъщи? — провикна се той високо, но отговор не последва. — Ехо! — повтори още по-високо.

Реши да влезе. Старателно си избърса краката в изтривалката в антрето и затвори вратата след себе си.

ВТОРНИК ВЕЧЕРТА

След няколко седмици, прекарани в болницата, най-после отново щеше да се върне у дома. Най-после, защото копнееше да спи в своето легло, да седи сама пред своя телевизор и тя да решава коя програма ще гледа, докато пие своето домашно направено кафе. Липсваха ѝ и ароматите на къщата — на нейния сапун, на нейните препарати, на домашните сладка — пропили се в стените.

От друга страна, въобще нямаше да ѝ е лесно, защото, след като си счупи бедрото, се движеше мъчително и щеше да се оправя трудно сама. С годините интересът ѝ към храната спадна; вече почти не усещаше вкуса ѝ. Нямаше обаче как изобщо да спре да яде. В това отношение престоят в болницата се оказа практически нещо: поднасяха ѝ всичко, не се налагаше нито да пазарува, нито да мие чинии.

Служителят от транспортния отдел постави куфарчето ѝ пред вратата и изчака търпеливо тя да си извади ключодържателя от чантата. Внимателно пъкна ключа, завъртя го и вратата се отвори с лекота.

— Да ви помогна ли? — попита мъжът любезно.

— Не, не е необходимо. Ще се справя. Много благодаря — махна му тя за довиждане.

— Внимавайте и бързо се оправяйте — пожела ѝ шофьорът.

Слезе заднишком по стълбите на верандата, за да се увери, че наистина ще успее да влезе сама в къщата.

Ингрид запали лампата на тавана, избърса внимателно обувките си в изтривалката, облегна патерицата в ъгъла до вратата и направи крачка към закачалката, където свали палтото си, като се крепеше на здравия си крак. Посегна към облечена в червено кадифе закачалка и окачи палтото. После направи още няколко крачки до столчето и приседна. Събу си кожените ботуши и ги постави под закачалката, пресегна се за куфарчето и отвори ципа на капака. Извади удобните чехли и плъзна крака вътре. Облягайки се на стената, успя да се изправи.

Подпряна на патерицата, изкуцука през всекидневната, хвърли си недоволен поглед в огледалото и продължи към кухнята. Спря на прага и се пресегна към ключа за осветлението до вратата.

Докато извършваше тези действия, долови странна миризма. Старите, познати и обичайни миризми бяха налице, но ноздрите ѝ долавяха и нещо непознато. Миришеше на кожа... На кожа и изпращания ли?

Запали лампата.

В първия миг остана без дъх и застина ужасена, без да разбира какво всъщност вижда. След няколко секунди възприе гледката на мъртъв мъж върху пода и усети как я облива гореща вълна. С несигурни крачки стигна до стол край масата, изтегли го и рязко се отпусна на него. Не можеше да откъсне очи от окървавената плът, представлявала някога лице, и дълго седя там, като си мислеше единствено: вдишай, издишай, вдишай, издишай... Едва след няколко минути се успокои. И тогава установи, че всичко друго е наред. Нищо по кухненските плотове не бе докоснато, а столовете стояха симетрично разположени около кръглата маса. Не се забелязваха никакви следи от борба или насилие; само размазан от бой човек на пода. Мъртъв мъж. Господи, как е възможно?! И защо е тук, на пода в нейната кухня?

С голямо усилие се изправи отново и стигна до закачения на стената телефон в антрето. Взе слушалката и помисли за миг, преди да набере номера на таксиметровата служба. Поръча си такси — според диспечера щяло да пристигне до десет-дванайсет минути — и повтори всичко в обратен ред: върна чехлите в куфара, затвори ципа, обу си ботушите, изправи се и си облече палтото. Загаси осветлението, излезе и заключи. Тръгна по алеята с чанта през рамо и куфарчето в ръка. Подпираше се на патерицата. На тротоара изчака таксито да пристигне.

— Ингрид! — възкликна сестра Маргит изненадано. — Нали нямаше търпение да се прибереш вкъщи.

Маргит Олофсон, висока, на средна възраст, имаше закръглени форми и тъмночервена коса. Беше от типа жени, които излъчват майчинска загриженост и човещина.

— Сестра Маргит, станало е нещо ужасно.

— Ингрид, скъпа, седни. Изглеждаш напълно изтощена. Какво се е случило? Неразположена ли се чувстваш?

Маргит Олофсон хвана възрастната жена под ръка и ѝ помогна да стигне до един от фотьойлите в чакалнята на болницата. Под бялата престилка се виждаха сини джинси.

— Не знаех какво да предприема — заговори Ингрид умолително. — Обърках се и не се сетих за друг, освен за теб. Има... Не се смей. На пода в кухнята ми има мъртъв мъж.

— Мили боже! Кой е?

— Не знам. Никога не съм го виждала. Не са влизали крадци. Нищо не е пипнато, нищо не е взето. Лежи там. И е мъртъв.

— Не звучи логично. Сигурна ли си, че е мъртъв?

— Напълно. Личи си... Съвсем неподвижен е.

— Сигурно много си се изплашила.

— Да, и затова се върнах тук.

— Разбира се, скъпа — утешаваше я сестра Маргит, прегърнала я през раменете. — Звънна на полицията, нали?

— Не... — призна Ингрид. — Изглеждаше така нереално... Не можех...

Първата мисъл на сестра Маргит беше да звънне в полицията и на социалните служби, но изведнъж я обзе съмнението, че Ингрид Олсон не е с всичкия си. Изгледа я замислено и изпитателно, после погледна часовника си.

— Ще направим така: смяната ми свършва след два часа и половина. Тогава двете ще отидем до къщата ти и ще решим какво да правим. Съгласна ли си?

— Би било чудесно...

— Нали не възразяваш да ме изчакаш?

— Не, разбира се.

— Междувременно ще уредя да хапнеш нещо. И ще ти намеря списания.

Бързо се отдалечи, а сабото ѝ потропваше по каменния под. Върна се почти веднага с кафе, паста, няколко бисквити и куп списания.

— Така добре ли е?

— Да. Много ти благодаря, сестра Маргит.

— Ще се видим после. Довиждане засега.

Тя остана сама, но не се чувстваше самотна, защото беше убедена, че сестра Маргит ще се погрижи за всичко.

Най-после сестра Маргит се появи; вместо бяла болнична престилка сега носеше черна памучна туника под синьо разкопчано сако, което се вееше зад нея, докато бързо се приближаваше към Ингрид. Бялото сабо беше сменено от черни ботуши и стъпките вече не потропваха, а бяха напълно беззвучни.

— Колата ми е на паркинга — обясни Маргит усмихната. Подаде ръка на Ингрид и ѝ помогна да се изправи. — Ужасно ли се отегчи?

— Не, никак. През цялото време четох.

Излязоха от болницата и бавно тръгнаха надолу по възвишението, в чието подножие започваше вита пътека между храсти до обширния паркинг. Отминаха няколко реда коли и накрая спряха пред бял форд „Мондео“. Сестра Маргит отключи колата с дистанционното и помогна на Ингрид да се настани.

— Ето че те поразходихме малко, Ингрид. Добре е да се движиш. Проведохме нещо като физиотерапия.

Ингрид се усмихна на дружелюбната медицинска сестра, която седна на шофьорското място до нея. Старата жена почти не вярваше вече, че на пода в кухнята ѝ наистина има труп. Възможно ли бе да си е въобразила всичко? Дали не получаваше халюцинации от болкоуспокояващите? Струваше ѝ се нереално някой да е бил убит в къщата ѝ.

Колкото повече приближаваха дома ѝ, толкова сигурността, в която се бе потопила, докато четеше списанията в болницата, се изпаряваше. В кухнята ѝ имаше труп. Точка. Как ще се отрази това върху живота ѝ от тук нататък? Къщата сигурно ще се изпълни с полицаи и криминални инспектори, ще преобърнат всичко с главата надолу, докато търсят отпечатъци и улики. Кой ще почисти след тях? Ще опашат имота ѝ с полицейска лента и съседите ще я зяпат. Ще се появят и журналисти. Полицията вероятно ще я разпитва.

Не, определено ще мине време, преди животът ѝ да се върне в обичайното русло; ако въобще някога се върне. Ще се чувства ли отново в безопасност в къща, където неизвестен извършител е убил непознат мъж? Е, нямаше голяма вероятност. Просто ще се наложи рано или късно да загърби случилото се и да продължи, все едно нищо не е станало. Не беше замесена по никакъв начин; просто извади лош

късмет. В Швеция всеки ден убиват хора, а на други места — още повече. Не бива да се притеснява от такова нещо, защото единственото необичайно при тази смърт е, че се е случила в нейния дом. Стисни зъби, забрави го и продължавай напред.

Беше страховито, докато вървяха по алеята под ръка в ноемврийската тъмнина. Чакълът под краката им хрущеше и едничката светлина идваше от осветителния стълб до пътеката и стенната лампа на верандата. Температурата беше към нулата и от северните есенни ветрове голите корони на овощките се накланяха, а двете жени потреперваха.

Веднага щом отвори вратата и влезе вътре, сестра Маргит разпозна неприятната миризма. Този път и Ингрид я долови незабавно. Странно, но първия път не стана така. Ингрид запали осветлението на тавана и остана до входа, докато сестра Маргит чевръсто си събу ботушите и решително тръгна към кухнята. На прага спря, за да потърси ключа за осветлението. Вече на светло, се огледа и след секунди очите ѝ намериха каквото търсеха. Без да се колебае, приближи безжизненото тяло върху пода. Ръката ѝ нещо се плъзна под яката на ризата, напипа сънната артерия и много бързо се убеди в онова, което вече знаеше: мъжът беше мъртъв. Изправи се и се насочи към телефона.

Главен инспектор Кони Хьоберг лежеше на дивана и гледаше детско предаване по телевизията. Едногодишно хлапе с див поглед подскачаше нагоре-надолу по него и се опитваше — въпреки строгите и не до там строги възражения — да вземе очилата на татко, в този момент така изцапани от пръстчетата му, че едва се виждаше през тях. Друг едногодишен мародер седеше до поставката за вестници и списания и систематично ги вадеше едно по едно и ги мяташе на пода. Хьоберг си каза — за кой ли път — че имат сериозна нужда от повече такива поставки, и мислено си отбеляза още утре да купи няколко. На колене пред телевизора седеше млада четиригодишна госпожица, потънала в злочастията на зебра, жираф, маймунка и две плюшени мечета, които се опитваха да изчистят детска стая. Изобщо не

забеляваше хаоса наоколо и следеше програмата, предназначена единствено за нея, а не за братчетата ѝ близнаци.

Съпругата на Кони Хьоберг, Оса, разчистваше в кухнята след вечеря. Помагаше ѝ шестгодишната ѝ бърлива дъщеря, която обожаваше да мие чинии. От мястото си на дивана Хьоберг долавяше гласчето ѝ над шума от телевизора. Най-големият им син, осемгодишният Симон, бе отишъл след училище при приятел в съседната кооперация — с други думи, липсваше само един от фамилията.

Апартаментът на семейство Хьоберг беше смайващо подреден, особено като се има предвид колко души го обитаваха. Редът бе напълно задължителен за психическото равновесие на родителите и представляваше неизменен закон на дома. Когато следобед всички деца се връщаха и се захващаха с игри, къпане и подготовка на вечерята, неопитният наблюдател би останал с впечатлението, че цари пълен хаос. Но в девет вечерта, когато децата бяха в леглата, в апартамента не се забелязваха никакви признаци на движение.

Същото се повтаряше сутрин; макар седем души да се лутаха като замаяни кокошки в продължение на няколко часа, всички следи изчезваха, щом входната врата се хлопнеше след последния. Хьоберг се придържаше към правилото децата да възстановяват реда, след като са създали хаос. Всъщност той трудно си събираше мислите, ако нещата не са си по местата. В работата си като главен инспектор в отдел „Тежки престъпления“ се налагаше да организира мислите си логично, а това просто не се получаваше при отсъствието на ред.

Апартаментът на улица „Скане“ до площад „Ниториет“ беше голям — петстаен, с обширна кухня, но въпреки това им беше тясно. Близнаците делеха стая, момичетата — също. Симон разполагаше със своя, ала в не толкова далечно бъдеще и момичетата щяха да имат нужда от самостоятелност. А и възникваше необходимостта от втора баня. Сутрин неизменно се събираха на опашка. За да я съкрати, а и да си осигури известно спокойствие, докато си прегледа вестника на масата за закуска, Хьоберг винаги ставаше пръв. В пет и половина се измъкваше от леглото, бърснеше се, вземаше душ, зареждаше кафеарката, правеше два сандвича със сирене и грабваше вестника. Обикновено разполагаше с двайсетина минути насаме, докато останалите от семейството се раздвижат, а после трябваше да бъдат

свършени много неща за кратко време: да се стопли овесената каша, да се сменят памперсите, да се направят сандвичите, да се извадят и облекат дрехите, да се сплетат плитките, да се измият зъбите. И всичко това се извършваше под звука на постоянни брътвежи, топуркане на крачета, оправяне на легла, а проклетата кола с дистанционно управление сигурно кънтеше над главите на съседите долу. Не звучеше завидно, но Хьоберг искрено обичаше живота с децата си и с Оса никога не съжеляваха, че са създали такова огромно семейство.

Въпреки това беше редно да се преместят в по-обширно жилище, но беше трудно да се намери по-голям и хубав апартамент в града, а и определено щеше да е по-скъп. Къща в предградията не ги привличаше особено. Тук се бяха установили и се чувстваха щастливи. Разполагаха с училища, детска градина, децата имаха приятели и беше близо до работните места и на Хьоберг, и на Оса. Намираха се близо и до магазини, ресторанти и много от приятелите си. Не, трудно щяха да намерят по-добро място, където да живеят.

От кухнята чу голямата си дъщеря Сара напевно да подвиква: „Рибен пудинг, рибен пудинг, рибен пудинг. Не ми давай рибен пудинг, рибен пудинг, рибен пудинг...“, и се запита защо ли пее така, след като обожава пудинг със съомга. В същия момент звънна телефонът и се чу тупване. Сара бе скочила от стола до кухненския плот, за да вдигне първа слушалката.

— Ало, Сара се обажда — изчурулика тя. — ... Добре, а вие как сте?... Не, гледа „Болибомпа“... Добре, ще попитам. Чао засега.

— Кой е? — обади се Оса.

— Санден — извика Сара, вече препускаща на път за всекидневната. — Татко, Санден се обажда. Искане да говори с теб.

— Моля те наглеждай момчетата, Сара — поръча й Хьоберг и като вдигна Кристофър от корема си и го сложи да стъпи на стола, неохотно се надигна от дивана.

— Гадна работа — простена той, щом приключи телефонния разговор.

Вече си представяше недоволното смръщване на жена си и напълно я разбираше. Не беше мечтаната ситуация: предстоеше да се сложат пет деца да спят.

— Какво има? — попита тя.

— Възрастна жена, изписана от болница, се върнала вкъщи и намерила труп на пода в кухнята. За съжаление трябва да отида.

— Кой е човекът?

Подобни положения не допадаха на Оса, но тя изпитваше респект към професията на съпруга си. Позволяваше му да говори за работата си вкъщи и — доколкото съумяваше — изказваше разумни предположения за някои от текущите тежки случаи, с които бе ангажиран. Хьоберг често се възползваше от способността ѝ да слуша и понякога тя го насочваше или му подсказваше посоки при заплетени казуси.

— Именно това е странното — отвърна Хьоберг. — Няма представа кой е. Лежи мъртъв в дома ѝ, но никога не го е виждала.

— Ужасно — потрепери Оса само като си представи безжизнено тяло на пода в кухнята, особено ако ставаше въпрос за тяхната. — Няма ли вероятност да са се срещнали някъде? — добави замислено тя.

— Ще се наложи да разберем — отвърна той и я целуна по устните. — Може да отсъствам цяла нощ, не знам... Пази се.

— И ти. Желая ти късмет — добави тя и го погали по бузата, преди той да тръгне с уморена въздишка.

Старата жена се оказа не чак толкова стара — някъде към седемдесетте — и седеше на тапициран в тъмнокафяво диван от 70-те години. Беше облегла патерицата върху един от краката си. Седеше тихо, взряна право пред себе си с поглед, който не издаваше за какво мисли. Не изглеждаше изплашена или тъжна, нито особено любопитна какво се случва около нея. В преддверието към всекидневната Санден разговаряше с жена на средна възраст, но дамата с патерицата не даваше вид, че слуша какво говорят. Зад златните рамки на очилата надничаха сиви очи като прошарената ѝ късо подстригана коса. Светлосини панталони с изгладени ръбове обгръщаха тънките ѝ крака, обути с черни обувки. Носеше сив вълнен пуловер по врата.

Хьоберг се приближи, за да я поздрави. Тя се извърна към него с възпитано, но не особено заинтересувано изражение. Той ѝ протегна ръка и се представи, а жената отвърна с вяло ръкостискане и кимване.

— Бихте ли изчакали тук? Ще се върна да поговорим — помоли я Хьоберг любезно.

— Тук ще ме заварите — отвърна тя монотонно и продължи да се взира в пространството.

Хьоберг отиде във вестибюла. Санден му хвърли бърз поглед и кимна към кухнята, докато продължаваше да води разпита. Хьоберг огледа бегло високата едра жена — някъде между четирийсет и пет и петдесет и пет годишна. Независимо от угрижения ѝ вид и сериозния тон му се стори, че долавя живи пламъчета в зелените ѝ очи. Впечатляващата ѝ тъмночервена коса се разпиля, когато се извърна към него, за да го погледне в очите. Поради неясна причина му стана неловко и той извърна лице. Испита внезапна жажда, а по гърба му пролазиха тръпки.

Приблужи прага между вестибюла и кухнята и известно време остана загледан в мъртвото тяло. После огледа кухнята, но не влезе. Отваряше му се възможност да си състави впечатление за местопрестъплението, преди да се появят фотографите, лаборантите, техниците и полицаите. Първото впечатление от местопрестъплението обикновено се оказваше важно и той не побърза да прекрачи прага.

В кухнята не се забелязваха следи от борба. Всичко си стоеше на мястото, не се виждаха преобърнати мебели. Работните повърхности и кухненският плот бяха чисти, а по средата на кръглата маса имаше малка плетена покривка с празна купа за плодове и свещник. Мъртвият мъж лежеше на пода пред хладилника. Беше облечен в синьо шушляково яке с вдигнат наполовина цип, панталони цвят каки и кафяви кожени обувки. Лицето му беше почти напълно обезобразено; от носа му бе изтекла малко кръв на пода. Иначе изглеждаше спокойно изтегнат по гръб върху чамовото дюшеме.

Хьоберг загърби кухнята и мина между Санден и жената във вестибюла. Долови приятен аромат на ненатраплив парфюм. Излезе отвън и повика екипа. Фотографът и лаборантите вече знаеха какво им предстои, но той даде разпореждания на полицаите да оградят района и да огледат двора. Възнамеряваше да разпита собственичката на къщата, преди да я освободи.

— Името ви Ингрид Олсон ли е? — попита Хьоберг.

— Да — отговори Ингрид лаконично.

— За съжаление трябва да ви помоля да напуснете къщата за известно време. Не може да останете тук, докато провеждаме разследването.

Тя го погледна безизразно и не каза нищо.

— Имате ли къде да прекарате нощта?

— Ще говоря със сестра Маргит.

— Сестра Маргит ли? — учуди се Хьоберг.

— Да. Току-що ме изписаха от болницата, върнах се вкъщи и намерих тялото. Не знаех какво да правя, затова помолих сестра Маргит да ми помогне.

— Разбирам. Бихте ли ми разказали всичко отначало?

Ингрид Олсон описа случилото се съвършено безизразно, но Хьоберг я слушаше внимателно и от време на време или си записваше нещо в бележника, или задаваше въпрос. Спокойствието ѝ по отношение на случилото се го удивяваше, но от друга страна, беше по-добре, че не е напрегната. В края на краищата, щеше да продължи да живее в къщата, а мнозина в нейното положение сигурно щяха незабавно да поискат да се преместят. Но що за човек, питаше се той, приема извършването на убийство в дома си със свиване на рамене. Вероятно такива хора изключват новините, когато съобщават за война или страдания, а на улицата си извързват главата, сблъскат ли се с улични музиканти или с кутия за събиране на дарения за бедстващи деца. Хьоберг съзнаваше, че интуицията е важно оръжие в неговата професия, но понеже не желаше да прави прибързани заключения, реши, че Ингрид Олсон всъщност е по-разстроена, отколкото показва.

— Значи не познавате мъртвия мъж? — продължи той. — Напълно сигурна ли сте?

— Никога не съм го виждала — отвърна тя твърдо.

— Имате ли деца или роднини, които имат достъп до къщата?

— Никой няма достъп до къщата. Не, нямам деца.

— Откога живеете тук?

— От шестнайсет години. Преместих се, за да съм по-близо до сестра си, когато съпругът ми почина.

— Преди това къде живеяхте?

— Израснах в Йостерокер и живях там, докато не се преместих тук.

— Значи сестра ви живее в квартала?

— Тя почина.

— Моите съболезнования. Кой е знаел, че сте в болница? Или по-точно: кой е знаел, че не сте си вкъщи?

— Не мога да кажа. Възможно е съседите да са се досетили. Или пощальонът. Не знам.

— Поддържате ли връзка със съседите?

— Поздравяваме се.

— Досега никога ли не е имало нахлуване в къщата ви?

— Никога. Няма какво да се открадне тук.

Той мълчаливо се съгласи. Нищо от видяното в къщата не подсказваше да има нещо ценно, освен може би телевизора, макар и той да не беше нов. По стените висяха евтини репродукции и поставени в рамка снимки, а мебелировката — изключително оскъдна — датираше от 60-те и 70-те години.

— Засега това е всичко — обяви Хьоберг и затвори бележника. — Ще говорим отново друг път. Ще имаме грижата къщата да е в обичайния си вид, щом приключим, така че не се притеснявайте за това. Много ви благодаря — завърши той и протегна ръка.

Бегла усмивка пробяга по лицето ѝ, когато ръцете им се срещнаха, и за момент тя му се стори доста мила.

Във вестибюла се сблъска със Санден — и той като него се бе отправил към кухнята.

— Тя каза ли нещо интересно? — попита Хьоберг.

— Маргит Олофсон ли? Не, нищо. Дошла тук със старата дама от болницата, убедила се в достоверността на приказките ѝ и звъннала в полицията — отвърна Санден.

Хьоберг постави показалец върху устните си — знак за Санден да говори по-тихо — кимна към всекидневната и продължи шепнешком:

— Значи между тях няма никаква връзка?

— Не, освен че е медицинска сестра в отделението, където е лежала възрастната жена. Пациентката била сама и харесала сестрата. Маргит Олофсон няма нищо общо със случилото се — обясни Санден тихо.

Една от помощничките — Габриела Хансен — дойде при тях в коридора, като размахваше портфейл в ръка, напъхана в ръкавица.

— Май установихме самоличността му — обяви тя и извади шофьорска книжка. — Ханс Ванерберг, роден през 1962 година.

— Нещо друго интересно? — осведоми се Хьоберг.

Междувременно извади бележника от вътрешния джоб на сакото и си записа данните от шофьорската книжка.

— Няколко кредитни карти, визитка... Бил е брокер на недвижими имоти. Има снимки на деца. Дал е съгласие за донорство на органи, но вече е късно, предполагам. Намерихме и доста пари, значи не е било убийство с цел обир. Ще ви дам портфейла утре.

— Добре, благодаря — промърмори Хьоберг.

Информацията за снимките го депресира. Достатъчно тежко бе задължението му да съобщава за смърт, но когато имаше замесени и деца, трудно възпираше сълзите си. Ингрид Олсон излезе от всекидневната, подпомагана от сестрата.

— Ние ще тръгваме — обяви Маргит Олофсон на двамата полицейски инспектори. — Ще се погрижа да осигуря покрив за Ингрид.

— Много мило. Съжалявам, но не сме в състояние да направим друго — обясни Хьоберг. — Ще поддържаме връзка и с двете ви.

Успя да прикрие леката тръпка, пробягнала по тялото му, но усети, че устата му е по-суха от преди.

— Последен въпрос — обърна се той към Ингрид Олсон. — Ханс Ванерберг, към четирийсет и пет годишен, говори ли ви нещо?

— Не, ни най-малко — отвърна тя.

— Все пак си помислете, за да сме сигурни — подкани я Хьоберг. — Довиждане засега.

— Тя как ти се стори? — попита Санден, когато двете жени излязоха.

— Доста е въздържана. Проявява изненадваща незаинтересуваност. Но да не забравяме, че е в шок.

— Не се покрива с представата ми за класическата мила старица. Стори ми се нащрек. На горката медицинска сестра ѝ се падна тежко бреме. Предполагаш ли, че ще отведе старата дама в дома си?

— Сигурно — отвърна Хьоберг. — Стори ми се грижовен тип. Да отидем да проверим дали са открили нещо интересно в градината.

Пресрещна ги Петра Уестман, млада полицейска помощничка.

— Открихме няколко следи от обувки — обяви тя, преди да попитат каквото и да било. — Времето е идеално и разполагаме с няколко много добри отпечатъка.

— Мъжки или женски? — попита Санден.

— Мисля, че са от два типа обувки — отвърна Уестман. — И двата са на мъже.

— Нещо друго?

— Не засега.

Тя отново потъна в сенките, а Хьоберг погледна тъжно към Санден.

— Ти дръж фронта тук, а аз ще отида до участъка да проверя Ванерберг. Сигурно е обявен за изчезнал. След това най-вероятно ще се наложи да се свържа със семейството — продължи той с въздишка. — Събери всички за обсъждане в единайсет утре.

Наведе се, за да махне сините калцуни, и ги пъкна в джоба на сакото. След това, приведен, за да се пази от вятъра, се отправи към колата на улицата.

На път за участъка пусна „Братя по оръжие“ на „Дайър Стрейтс“ и използва възможността да телефонира на Оса. Часът беше единайсет, но предполагаше, че тя все още се наслаждава на спокойствието след обичайната лудница да сложиш пет деца да спят.

— Здравсти. Как са нещата?

— Добре. Всички заспаха, а аз седя и чета. А при теб?

— Огледах трупа и сега съм на път за участъка, за да разбера кой е. След това трябва да се свържа със семейството. Имал е деца.

— Горкият ти. И горките те. А възрастната жена?

— Малко е отнесена. Явно от шока. Не го е виждала преди и името му нищо не ѝ говори.

— Странно. Сигурно има някаква връзка, макар тя да не подозира.

— Не съм убеден.

— Да, но иначе можеше да го убият в гората.

— Къщата е била празна няколко седмици, докато жената е лежала в болница. Някой е знаел и е примамил мъжа там, за да го убие. Бил е брокер на недвижими имоти.

— Наистина ли допускаш убийство в дома на непознат само защото къщата е била празна?!

Заслужаваше си да възприема сериозно мненията на Оса, но този път Хьоберг се поколеба. Независимо от всичко на практика по-голяма част от убийствата представляваха акт на насилие без никакви усложнени психологически мотиви, предварително планиране или прикрит символизъм.

— Лягай си вече — предложи той нежно — Не знам дали въобще ще се прибера тази нощ. Доскоро.

— Довиждане, скъпи. Ще те мисля.

За сетен път той благодари на звездите за възхитителната, прекрасна партньорка, която му се е паднала.

После мислите му се върнаха на Ханс Ванерберг. Помоли се да няма съпруга, а децата на снимките в портфейла му да са племенници и племеннички.

Полицейският участък се намиреше в края на улица „Остгота“, при канала Хамарби — голяма модерна офис сграда със стъклена фасада. По това време на нощта беше тъмна и почти пуста; малко от прозорците светеха. Прокара пропуска си през механизма при главния вход и изписа паролата. ПУП. За нея го беше вдъхновила четиригодишната му дъщеря Мая — твърдеше, че това бил любимият ѝ анимационен герой за вечни времена. Всеки път, когато въвеждаше паролата, се чувстваше щастлив, но същевременно се молеше някой да не наднича през рамото му.

Самотните му стъпки отекнаха по мраморния под във фойето. Лотен от рецепцията си бе тръгнала преди часове, за да отиде при приятеля си — не по-малък любител на кучета от нея — и при техните афгански хрътки. Хьоберг се усмихна, като си помисли как кучетата на Лотен и на портиера в участъка — Мике — си пращат коледни картички или поздравления за рождените си дни. Питаше се дали празнуват кучешки или човешки години и реши при случай да попита някого от двамата.

Изкачи стълбите до втория етаж с широки крачки и отключи вратата към кабинета си — само преди шест часа си мислеше, че я затваря за цяла нощ. Преди да седне зад бюрото, хвърли сакото си върху един от столовете за посетители. После набра номера на дежурния в Националното бюро за разследване, но промени решението си. Без да дочака връзката да се осъществи, започна да търси Ванерберг в телефонния указател. Намери го лесно. Погледна адреса и с изненада установи, че живее недалеч от местопрестъплението. Звънна на Санден. Той отговори почти веднага.

— Здравей, Йенс, как върви?

— Засега не сме открили нищо ново. Огледът на мястото продължава. Според Хансен е бил пребит до смърт с кухненски стол. Явно престъплението е извършено тук, както впрочем смятахме.

— А местните полицаи, озовали се първи на местопрестъплението, още ли са там?

— Не. Тръгнаха си, докато ти говореше с Ингрид Олсон.

— Не е изключено да познават жертвата. Ще проверя. Нищо чудно да е обявен за изчезнал при тях.

Записа си имената им и звънна в местния участък. Извади късмет. Един от полицаите тъкмо дописваше доклада си. Хьоберг обясни какво го интересува.

— Да, съпругата му беше тук днес следобед — бил изчезнал от вчера вечерта, но нямахме време да предприемем нещо. Тя дойде в пет.

— А защо не ни уведомихте, че вече има изчезнал човек с описанието на мъртвеца?

— Не се сетихме. Около него нямаше нищо съмнително.

— Около кого по-точно? — попита Хьоберг раздражено.

— Около изчезналия, разбира се. Описанието му звучеше напълно нормално, а не съмнително. Същото важи и за съпругата му.

— Но трупът е съмнителен, това ли искате да кажете? — просъска Хьоберг.

— Ами съмнително е да те убият така. Пък и в къщата на стара жена...

Хьоберг се отказа да обсъжда въпроса и помоли колегата си незабавно да му прати доклада по факса. Все пак благодари на полицаия за помощта, затвори, отиде в стаята с факса и зачака. Най-последно проклетият факс пристигна и той го прочете. Рождената дата

съвпаднаше; имаше съпруга и три деца; работеше като брокер и — по думите на жена му — бе изчезнал към шест часа предишната вечер, за да направи оглед на къща в района, обявена за продан. Щял да отиде пеша до там и да се върне до час, но така и не се прибрал.

Хьоберг погледна часовника — минаваше полунощ. Прецени дали моментът е подходящ да посети семейството. Жената сигурно не е на себе си от тревога. Накрая все пак реши да изчака утрото. Ако семейството спи, щеше да продължи да спи. Самият той отчаяно се нуждаеше от няколко часа сън, преди да се захване с тази тежка задача.

Стои на мокра от росата морава и гледа към босите си крака. Гледа надолу, макар да е редно да гледа нагоре. Нещо обаче го възпира. Едва вдига натежалата си глава. Събира целия си кураж и сили, за да извърне лице нагоре, ала все още не смее да отвори очи. Остава тила си отпуснат върху врата. Най-накрая отваря очи.

Ето я отново на прозореца: красивата жена със зашеметяващата червена коса, бухнала като ореол около главата ѝ. Прави няколко танцови стъпки и изведнъж погледът ѝ с изненада се спира върху него. Той вдига ръце за поздрав, но губи равновесие и пада назад.

Кони Хьоберг сепнато седна в леглото. Силно притисна очи с длани и усети по гърба му да се стича пот. Цялото му тяло трепереше, но той не плачеше. Дишаше учестено през носа, без да издава звук. Не можеше да си отвори устата — беше пресъхнала, а той трепереше. Залюля се напред-назад няколко пъти със заровено в ръцете лице; най-после се стегна и отиде в банята.

Пак онзи сън, повтарящият се сън. Изпи две чаши вода и чак тогава набра смелост да се погледне в огледалото. Тялото му все още трепереше, ала дишането му започваше да се нормализира. Все същият безсмислен сън отново и отново. Не разбираше защо го тормози толкова.

Новото този път обаче беше, че лицето на жената бе познато.

ДНЕВНИК НА УБИЕЦ

Ноември, 2006 година, вторник

Не познавах такава екзалтация, енергия и жажда за живот като днешните, когато за пръв път извърших убийство. Дори аз съзнавам

колко абсурдно звучи — все едно е реплика от комедия, но няма нищо смешно. Цялата история всъщност е доста трагична. Трагична като жалкия ми живот, белязан със самота и унижение; трагична като окаяното ми детство, пълно с насилие, социално отритване и терор. Онези деца ми отнеха всичко: самоуважението, радостта от живота, мечтите за бъдещето. Отнеха ми и още нещо, така свидно за всеки друг: слънчевите спомени от детството, към които да се връщаш или които да споделяш, когато разговаряш с някого. Вярно, няма с кого да говоря сега и никога не е имало, но нямам и щастливи спомени от детството. Никаква светлинка в съпътстващата ме цял живот тъмнина. Когато си на шест, за теб това е цял един живот. Така както и четирийсет и четири е цял един живот, когато си на четирийсет и четири.

Мога да го опиша с думи, мога да формулирам, че именно децата ми отнеха всичко, но не мога да направя нищо за това. Просто го оставих да се случи, да хвърли сянка върху живота ми и се превърнах в жертва на хорската жестокост. Гледам на себе си като на жертва и водех живот на жертва: в мълчание, страх и самота. Но вече край на това. Не вярвам да има по-щастлив човек от мен, напротив. Чувствам наслада от собственото си нещастие и това е екзалтиращо.

Още не знаех какво ще предприема, когато се появих в светлината на кухненската лампа. Не възнамерявах да го нараня; търсех единствено разбиране. И извинение. Той стоеше там: привлекателен, преуспяващ и обичан, леко изненадан, но с дружелюбна усмивка на лицето.

— Извинете — започна. — Звънях няколко пъти на вратата и дори хвърлих пръчки по прозореца. Помислих, че не чувате добре, защото се бяхме уговорили за този час...

— Няма проблем — прекъснах го аз.

Реших да се възползвам от предимството, което имам, и да се държа високомерно и покровителствено.

Въпреки извинителния му тон и неловката за него ситуация той стоеше с вирната глава и очевидно изпълнен със самоувереност. Очарователната му усмивка и блясъкът в очите му придаваха вид на човек, който владее положението. Няма начин да не харесаш такъв човек. Но е напълно възможно да го мразиш.

Достатъчно е да се върнеш трийсет и седем години назад и да си помислиш за детето с притиснато към асфалта лице, с одран нос, наврян в мръсна локва вода. Ръцете и краката му са разпънати на кръст и децата ги държат; понякога се смеят, понякога лицата им са безизразни, но те старателно изпълняват възложената им задача, защото ти си некоронованият крал. Ти седна на гърба ми, притисна ме още по-силно и кичур по кичур започна да режеш косата ми с изтъпена детска ножица. Нито кръвта, нито сълзите помрачаваха неприкритата ти радост.

Не е трудно да мразиш човек, който само за една година успя да унищожи един живот: моя. Лесно е да те мразя, докато стоиш пред мен, нетърпелив да се отървеш и от мен, и — както смяташе — от моята къща, за да се върнеш при красивата си жена и деца. Те едва ли са изпитвали ужасите, на които ме подлагаше всекидневно. Съдбата повели ти, Ханс, да израснеш щастлив, в хармония със себе си; да си обичан и способен да обичаш. Аз се превърнах в едно нищожество, което пълзи в калта, но никой не го забелязва, и е способно единствено на тъмна, унищожителна омраза.

Протегна ръка и аз я поех, без да показвам отвращението си.

— Е, разведете ме наоколо — предложи той учтиво, ала все така авторитетно.

— Не. По-добре първо да седнем и да поговорим — предложих аз и посочих стол до масата.

Нямах намерение да сядам, но той се настани удобно, праметна крак върху крак и постави длани на масата. Аз се облегнах на плота и с кръстосани на гърдите ръце го изгледах презрително, когато той извърна към мен лице с дружелюбно и заинтересувано изражение. Нито той, нито аз още знаехме какво ще се случи, но започвах да изпитвам известно удовлетворение от ситуацията. Вече не контролирах постъпките си, нещо по-висше, силно и могъщо ме ръководеше. Страхът беше изчезнал, бе останала само мощта.

— Да? — обади се той след няколко минути мълчание.

— Да? — повторих аз като ехо.

— За какво искате да говорим?

— Ще обсъдим теб, мен, нашите взаимоотношения и последствията — отговорих аз, без да позная гласа си.

— Взаимоотношения ли? — попита той неразбиращо.

Сега вече не беше така самоуверен, а пръстите му нервно барабаняха по масата.

— Не ме ли разпознаваш?

Не, естествено. Не е лесно да разпознаеш някого, когото не си виждал от дете. Освен ако този някой не е оставил такива дълбоки белези върху психиката ти, че го сънуваш нощем и през по-голяма част от будното си време го кълнеш за всичко, което ти е причинил.

Той поклати глава.

— Трябва ли?

— Приятели сме от детинство — отвърнах аз суховато.

Лицето му грейна облекчено.

— Колко хубаво. Кога...

— Да, така е — прекъснах го аз. — Ти доста се забавляваше с мен. Всички вие бяхте индианци, а аз — каубой, помниш ли?

— Не...

— В стаята. Стоях в ъгъла и криех лице с ръце, за да не ме ослепи някоя от стрелите, изстреляни към мен. Една обаче се заби в крака ми — това не може да си го забравил — и ти я измъкна. Беше толкова щастлив, че има истинска кръв по нея.

— Не знам...

— Играехме всеки ден. Играехме как искам да се прибера вкъщи от предучилищния клас, но вие не ми позволявахте. Ти, Ан-Кристин, Лизе-Лот и останалите трябваше първо да ме ударите, да счупите нещо мое или да ми вземете дрехите. Веднъж ми взе панталоните и ме остави да се прибера с голи крака през зимата. Не може да си го забравил. Беше ти толкова смешно.

Изплюх думите с отвращение към мъжа пред мен. Той наистина имаше вид на неразбиращ човек. Възможно ли бе да не помни? Наистина ли събития с решаващо значение за мен са били толкова незначителни за него? Озадаченото му изражение представляваше истинска подигравка за цялото ми провалено съществуване. Вече беше беснеех вътрешно, но се опитах да го прикрия. Продължих да стоя привидно спокоен и не спирах да изреждам:

— Помниш състезанието по надплюване, нали? Всички ме причаквахте пред портата и ме плюехте. Всички едновременно. „По местата, готови, плюй!“ — командваше ти и вие — всички двайсет

деца — ме плюехте. Който ме уцелеше в лицето, печелеше. Обикновено това беше ти, защото много те биваше.

— Ти сигурно си...

— А, започна да си спомняш, така ли? А помниш ли давенето в кацата? „Броим до три и те пускаме.“ Потапахте ми главата в кацата, брояхте „едно, две, три“ и ме пускахте. После отново я потапахте, „едно, две, три“, и ме пускахте. И пак: потапяне, „едно, две, три“, и ме пускахте. Знаеш ли какво ми беше?

— Израели сме си — промълви той. — Детска работа...

— Детска работа ли? — изкрещях този път аз.

Независимо от намерението ми само да го изоблича и евентуално да получа извинението му, направо побеснях, макар да не съм жесток по природа. Гневът от безразличието на тиранина към постъпките му и от фалцета, който издаваше моята слабост, ме заслепи. Прицелих се и го ритнах в лицето. Уцелих челюстта му и се чу изпращяването на кост. Столът се катурна и той се озова на пода. Без да се замислям, хванах облегалката на най-близкия до мен стол, вдигнах го над главата си и нанесох удар. Единият крак на стола попадна върху челото му, а после се смъкна към окото и бузата. Следващият удар беше по-добре насочен: един крак на стола се стовари върху ребрата му, друг — върху носа. Отново се чу изпращяването на кост. Накрая — това го научих от теб, Ханс — силен ритник по лицето.

От ноздрите на безжизнения мъж пред мен течеше кръв. В тишината чувах ударите на сърцето си. Яростта ме бе напуснала и мислех единствено колко бързо се случи всичко. Не съжалявах, че го убих, а само че не го накарах да страда повече. Трябваше да му припомня и на какви други несправедливости ме бе подлагал. Трябваше да го накарам да ме моли на колене да му простя. И преди всичко трябваше да го измъчвам дълго и болезнено, преди да го убия.

Ето ме сега — убиец. Седя и изучавам черно-бяла снимка от едно тъмно минало. Децата ме гледат с беззъби усмивки. Учителката е най-отзад, вдясно, а Карина Ахонен е пред нея. Учителката е с рокля на щамповани цветя, а косата ѝ е прибрана на кок. Гледа сериозно към обектива, сякаш за да покаже, че държи на работата си като

преподавател в предучилищния клас. Най-отпред, по средата, на едно коляно, е ухиленият Ханс. Онзи, който се смее последен...

Желая на градския съветник Йоран Мейер успех в променянето на условията за децата в Катринехолм. От сърце му го желая. Но мисля, че му е нужен известен тласък, за да започне процеса.

Наистина се чувствам значително по-добре.

СРЯДА СУТРИНТА

След няколко часа неспокоен сън Кони Хьоберг прелистваше сутрешния вестник, но не осмисляше прочетеното. Преценяваше какво да каже на овдовялата съвсем наскоро жена. Заседналата в гърлото му буца не му даваше мира. Мислеше си, че ако Оса почине, той никога повече няма да е щастлив. Ще се наложи да живее заради децата, но животът ще бъде пуст и безсмислен. В очите му напиреха сълзи, питаше се ще успее ли да отрони и думичка, когато застане пред госпожа Ванерберг. Престани, заповяда си той, престани и се съсредоточи какво ще кажеш.

Неочаквано Оса застана на прага. Беше се промъкнала тихо, за да не събуди близнаците. Стоеше и го наблюдаваше. Тя самата плачеше на филмите, които разплакваха и него; достатъчно бе само да чуе докъде е стигнал в тъжна и мъчителна книга, и в очите ѝ се появяваха сълзи. Знаеше какво изпитва и мисли в момента. Приблужи го и го прегърна, докато сълзите се стичаха по лицето му и капеха върху ръкава на халата ѝ.

Той дояде сандвича си със сирене, изми си зъбите, облече се и отиде при колата. Вече приближаваше шест и половина, но отвън все още беше тъмно.

Самотен бегач прекоси детската площадка на „Ниториет“ и се насочи към улица „София“. След като се измъкна от тясното място за паркиране, Хьоберг звънна на Санден, за да се увери, че през нощта не се е случило нищо непредвидено.

— Отивам да съобщя на вдовицата — обясни някак извинително той. — Просто исках да съм сигурен, че наистина е Ванерберг.

— Той е — изсумтя Санден.

— Съпругата му го е обявила за изчезнал вчера следобед, но очевидно е изчезнал още в понеделник вечерта.

— Звучи правдоподобно, защото отпечатъците от стъпки около къщата бяха във влажна почва, а в понеделник валя. Вчера времето беше ясно.

— Хубаво е, че имаме поне нещо, за което да се захванем.

— Патолозите ще ни разрешат да видим тялото след четири часа, а за срещата ни в единайсет лаборантите ще са готови с анализ на съдържанието на джобовете му. Ще присъства и Хансен.

— Добре. Ще се видим тогава. Извинявай, че те събудих. Стискай ми палци.

— Стискам.

Двайсет минути по-късно, все още по тъмно, той се озова в квартал Еншеде, където живееше семейство Ванерберг. Паркира на мястото за гости и приближи къщата. В кухнята светеше и с голямо облекчение видя, че освен децата вътре има и неколцина възрастни. Хьоберг пое дълбоко въздух и се постара да си придаде хем дружелюбно, хем сериозно изражение. Тропна два пъти с чукалото по месинговата пластина. Вратата отвори възрастен мъж.

— Казвам се Кони Хьоберг. Главен инспектор съм в полицията в Хамарби и бих искал да разговарям с госпожа Пия Ванерберг.

— Аз съм баща ѝ. Влезте — покани го мъжът и отстъпи назад.

В антрето Хьоберг си събу обувките. Възрастна жена му кимна за поздрав от кухнята, където очевидно хранеше трите деца, и той забеляза тревогата в очите ѝ. Последва мъжа до всекидневната. В единия край на голям диван, потреперваща сякаш е болна, седеше Пия Ванерберг. Посрещна го видимо ужасена. Той внимателно се настани във фотьойл близо до нея. Бащата седна до дъщеря си и обгърна раменете ѝ с ръка. Никой не продумваше. Най-после Хьоберг подхвана:

— Дълбоко съжалявам, но трябва да ви съобщя, че открихме съпруга ви. За жалост той е мъртъв.

От силното стискане ръцете му побеляха.

Изражението на жената не се промени, ала по лицето на баща ѝ се плъзна сълза.

— Знаех си — обяви тя с изненадващо ясен глас. — От самото начало знаех. Никога не би изчезнал по този начин.

— Също със съжаление трябва да ви кажа, че е бил убит. Това сочат уликите.

Откликът ѝ го изненада, но по-късно щеше да си даде сметка, че така реагира човек, когато обича истински.

— Дали е страдал?

— Не мога да кажа — отвърна предпазливо той. — Не съм лекар, но като съдя по видяното, очевидно е станало много бързо и той изглеждаше спокоен.

— Как е починал? — продължи Пия Ванерберг делово.

— Все още чакаме доклада на медицинския отдел. Трудно ми е да определя.

— Добре, а къде е починал? — продължи тя упорито.

— В къща недалеч от тук. Знаете ли защо е бил там?

— Отиде на оглед на имот за продан. Бил наблизно. Не знам къде точно. Отиде пеша.

Хьоберг изпита известно неудобство, задето се възползва от шокото състояние на жената, за да я разпитва, но беше важно бързо да се изяснят някои обстоятелства и разследването да продължи.

— В колко излезе от къщи?

— В шест без петнайсет и смяташе да се върне до час. Щяхме да вечеряме заедно...

За пръв път очите ѝ се откъснаха от него и тя погледна ръцете в скута си, видимо потреперващи.

— Сега ще ви оставя на спокойствие. Ще ви задам само още няколко въпроса — увери я Хьоберг с извинителни нотки. — Кога съобщихте в полицията?

— Звъннах към десет същата вечер, но нямаха информация за инцидент и ме посъветваха да изчакам до следващия ден. Отидох в участъка вчера следобед, когато родителите ми пристигнаха тук.

— Съпругът ви чувствал ли се е някога заплашван? Имаше ли врагове?

— Не, нищо подобно. Той е уважаван човек, всичко го харесват... Харесваха...

— И последно: има ли някой, с когото да говоря в службата му? Някой, който да знае с кого е имал среща.

— Ръководи... ръководеше компанията с партньора си Йорма Молин.

Взе бележника от Хьоберг и бързо написа името и телефона на съдружника.

— Бихме искали формално да ни помогнете за идентифицирането на самоличността възможно най-скоро. Това означава член на семейството да дойде и да види покойника. Някой от вас ще го направи ли? Желателно е да стане днес или утре.

Пия Ванерберг кимна, скри лицето си в дланите и потъна в прегръдката на баща си. Хьоберг се надигна от стола, още веднъж изказа съболезнованията си и се осведоми дали може да се върне след няколко дни с нови въпроси. Бащата кимна в знак на съгласие — лицето му вече бе обляно в сълзи.

Развиделяваше се, когато Хьоберг седна отново в колата си. Пусна радио „Стокхолм“, за да се разсее.

Паркира в подземния гараж на полицейския участък и взе асансьора до нивото на фойето.

— Добро утро, главен инспектор — поздрави Логен, преди вратата на асансьора да се затвори зад него.

Ведрото й изражение помагаше на всички да забравят тревогите си за известно време.

— Някакви съобщения за мен днес?

— Да. Няколко репортери ви търсеха за коментар относно снощното убийство. Не знаех какво да им отговоря.

— Да звъннат отново след четири часа.

Изкачи се по стълбите и на път за кабинета си наля кафе. Седна зад бюрото и звънна на партньора на Ванерберг.

— Недвижими имоти ВМ. Молин на телефона.

Гласът — шлифован и дружелюбен — прозвуча подканващо. Хьоберг се представи.

— Обаждам се във връзка с партньора ви Ханс Ванерберг.

— Знаете ли къде е?

— За жалост имам лоша новина. И тъжна. Мъртъв е.

— Но как така...

Гласът му изневери и настъпи тишина.

— Много съжалявам, но се налага да ви видя. Може ли да мина през офиса ви сега?

— Да. Улица „Флеминг“ 68.

— Тръгвам веднага — предупреди Хьоберг и затвори.

Мъжът прозвуча искрено разстроен и по време на краткия разговор тонът му стана от спокоен тревожен. Докато прекъсваше връзката, на Хьоберг му се стори, че чува изхлипване. Още един близък, на когото се наложи да съобщи новината, помисли си той разстроен.

Беше станало девет часът и Хьоберг предпочете да вземе метрото до фирмата за недвижими имоти, за да избегне досадните задръствания в центъра на града по това време. Облече си сакото и допи кафето на крак.

— Отивам в офиса на жертвата да се видя с партньора му — съобщи той на Лотен, докато минаваше край рецепцията. — Кажете на Санден, когато дойде.

Махна ѝ за довиждане и излезе на улицата.

В метрото разполагаше с време да формулира ситуацията за себе си — или по-скоро малкото, което знаеше: Ванерберг е напуснал дома си в шест без петнайсет в понеделник вечерта, за да се срещне с продавач на улица „Акербарсвеаган“ 31 в квартал Еншеде. Обектът отстои на петнайсетина минути пеша от къщата му. Във въпросния имот живее жена на име Ингрид Олсон, по същото време от три седмици била в болница. Имали ли са уговорена среща или някой, който е знаел, че къщата е празна, го е примамил? Влязъл е вътре и е бил пребит до смърт със стол в кухнята, без там да бяха останали видими следи от схватка. Някой отворил ли му е вратата и ако „да“, то кой? Или вратата е била отключена? Или някой го е проследил вътре? Отвън имаше отпечатащи от стъпки на двама мъже. Едните вероятно бяха на Ванерберг. Той не се прибрал, съпругата му се разтревожила и звъннала в полицията, но подала писмено искане едва във вторник следобед. Приблизително по същото време Ингрид Олсон се върнала у дома, намерила трупа, отишла отново в болницата и помолила сестра Маргит Олофсон да я придружи, която пък от своя страна звъннала на полицията още от къщата.

Извади бележника от джоба, записа си въпросите и добави още един: има ли връзка между Ханс Ванерберг и Ингрид Олсон?

Офисът на фирмата за недвижимо имущество се намираше на приземния етаж в сграда от 20-те години. На витрината имаше снимки и описания на апартаменти и къщи, разположени предимно в квартал Кунгсхолмен и южните предградия — района, където Ванерберг живееше. Предлагаша се и няколко летни бунгала в южната част на града. На вратата висеше ръчно написана бележка „Затворено“, но независимо от това Хьоберг почука. Молин отвори веднага и той влезе в малък, но добре организиран офис с две бюра и кухненски бокс. Протегна ръка на четирийсетгодишен мъж със сипаничава кожа и късо подстригана кестенява коса, който отвърна вяло на ръкостискането му.

— Моля, седнете — покани той Хьоберг и му показа един от столовете за посетители.

Седна зад бюрото си и събра пръстите на ръцете си.

— Кажете ми какво е станало — обърна се с тъжен поглед към главния инспектор.

Хьоберг разказа бързо каквото знаеше. Молин го изслуша, без да коментира; погледът му се местеше от инспектора към прозореца и плота на бюрото.

— Знаете ли нещо за среща на „Акербарсвеаган“ 31? — попита Хьоберг.

— Каза, че в понеделник вечерта ще се срещне с клиент, но първо ще се прибере вкъщи. Това е всичко, което знам.

— Имаше ли календар, в който да си отбелязва насрочените срещи? — поинтересува се Хьоберг.

— Разбира се — отвърна Молин и се изправи.

Хьоберг го последва до бюрото на Ванерберг, като се стараше да не гледа очите на децата от поставената в рамка снимка до големия настолен календар.

— Значи говорим за онзи ден...

Молин проследи записаните за понеделник срещи и ангажименти с показалец и се спря на последния ред.

— „Акербарсвеаган“ 31 — прочете той. — Само това пише.

— Двата бяхте ли близки?

— Да. Познаваме се от колежа. Бяхме състуденти и се виждахме дори след като завършихме. После основахме фирмата и сме тук, рамо до рамо, от петнайсет години. Вече не излизаме толкова често, защото

по цял ден сме заедно, а и имаме семейства, но от време на време пием по бира и си говорим.

— Знаете ли дали е имал врагове?

— Трудно ми е да си представя подобно нещо. Беше изключително мил с всички. Дамите особено си падаха по него.

— Кои дами?

— Всички. Клиентки, жени, които срещаме в баровете, сервитьорките. И моята съпруга — добави той и се усмихна за пръв път.

— Дали е имал връзка с някоя, как мислите? — поинтересува се Хьоберг.

— Изключено. Имаше си Пия. Не му трябваше друга. Беше изцяло отдаден на семейството си — обясни Молин и депресиран погледна снимката.

— Някой от миналото му, който да го е преследвал? — предложи Хьоберг.

Молин се замисли за известно време и поклати глава.

— Познаваме се от двайсетгодишни и никога не се е забърквал в каша. Има... доста ужасна майка. Понякога създаваше проблеми, но той се оправяше с нея.

— Какви проблеми?

— Понякога се появяваше тук, в офиса, пиана. Кълнеше и викаше, той обаче винаги успяваше да я успокои. Тя определено има проблеми с алкохола, така да се каже. Както и финансови проблеми, емоционални проблеми и всички други проблеми на света. Той ѝ помагаше, доколкото може, с пари и какво ли още не. Очевидно детството му не е било от най-щастливите.

— Какво мислите, че е било?

— Нямахме баща в картинката. Ханс и без това не знаеше кой е баща му. Майка му пиела доста и мъкнела много мъже вкъщи. Някои се задържали известно време и се правели на пастроци, но Ханс не ги харесвал, а и те него вероятно... Или поне не ги е било грижа за него. И те са пиели, предполагам. Често се местели. Ханс бил доста буен като дете. Бягал от училище, биел се и веднъж дори счупил ръката на съученик. Най-накрая решил да остане в Норкьопинг и да завърши гимназия, а майка му се преместила в Малмьо. Наложило се сам да се

грижи за себе си и той се справил. От тогава животът му поел в друга посока.

— Бих искал да огледам бюрото му — съобщи Хьоберг. — Междувременно ще помислите ли дали не знаете нещо, което би хвърлило светлина върху разследването?

— Разбира се — съгласи се Молин.

Върна се при бюрото си, седна и се умълча.

Хьоберг прегледа методично съдържанието на чекмеджетата на Ванерберг. Откри само запаси от канцеларски материали. Прелисти няколко папки с имоти за продан, но не намери нищо интересно нито за провеждащото се разследване, нито от личен характер. Накрая най-внимателно прелисти целия календар с ангажименти, като се мъчеше да разчита нахвърляните от мъртвия мъж бележки. Ориентира се, че там бяха отразени само служебните срещи и уговорки за работните часове. На места пишеше „Оглед“ и следваше адрес; понякога имаше само адрес и име. На няколко пъти попадна на отбелязани часове при зъболекар, за подстригване и веднъж за преглед на колата. Най-накрая погледът му попадна на оглед отпреди три месеца. Пишеше: „оглед, «Акербарсвеаган» 13“.

— Какво е това? — обърна се Хьоберг към Молин. — Оглед на 15 август на „Акербарсвеаган“ 13?

Молин го погледна озадачено, завъртя стола и взе папка от полица зад гърба си.

— Да видим тук — промърмори той, докато прелистваше съдържанието. — Ето.

Пристъпи към Хьоберг и остави отворената папка пред него.

— Този имот продадох аз — каза той колебливо. — Защо ли огледът е в календара на Ханс?

Погледът му се премести от продадения имот върху календара.

— Знам — възкликна той с облекчение и посочи по-долния ред. — По-късно същия следобед Ханс щеше да ходи на оглед на лятно бунгало в Нинахам с инспектор и евентуален купувач. Направи си сметка, че ако поеме и този оглед, времето няма да му стигне. Обикновено той ходи на огледите в този район, защото живее наблизо, но тогава аз поех адреса.

— Не е ли странно... — започна Хьоберг, но Молин го прекъсна.

— Точно така стана. Аз продадох къщата на „Акербарсвеаган“ 13, а семейството щеше да се нанесе преди няколко седмици. Сделката е приключена, но миналата седмица купувачът се обади със забележката, че продавачът е взел неща, видени при огледа: микровълнова печка, аплици по стените. Имало изтръгнати контакти, а голяма урна — при показването на обекта била в градината — липсвала. Сега имало само бетонен постамент, който загрозявал гледката. Ханс обеща при възможност да хвърли поглед. Именно там е искал да отиде в понеделник вечерта, но явно е объркал номера. Не е знаел... Клиентът беше мой. Ханс никога не беше виждал имота.

Молин млъкна и доби угрижен вид. После продължи да разсъждава на глас:

— Какво всъщност е станало? Проследил ли го е някой, или вътре е имало човек, взел Ханс за крадец или обирджия? Що за тип постъпва така?

Хьоберг го потупа по рамото, за да го утеши.

— Именно това се опитвам да разбера. Тръгвам си, но пак ще ви потърся, ако възникнат още въпроси.

В десет и половина излезе на улица „Флеминг“ и забърза към входа на метрото, за да не закъснее за уговореното съвещание. Отделни снежинки прехвърчаха на фона на сивото ноемврийско небе. Наум формулира още два въпроса и ги прибави към списъка си: кой е бащата на Ханс Ванерберг и кой е влизал в къщата на Ингрид Олсон по време на болничния ѝ престой?

В единайсет часа и осем минути всички се бяха събрали в овалния син офис без прозорци, където обикновено се провеждаха разширените съвещания. Освен Хьоберг на срещата присъстваха главен инспектор Йенс Санден, полицейските помощник-детективи Джамал Хамад, Петра Уестман и Ейнар Ериксон, лаборантката Габриела Хансен и представител на прокуратурата — Хадар Розен. Пред всички имаше чаша кафе. Само Уестман предпочиташе чай. Хьоберг винаги се дразнеше, когато сравнително малка група не се

събираше навреме. Този път прокурор Розен пристигна последен, но понеже и той трябваше да е в течение на разследването, се наложи Хьоберг да потисне недоволството си.

Откри съвещанието делово: накратко разказа какво се е случило, как е уведомил семейството на жертвата и е разговарял с бизнес партньора. От време на време Розен задаваше въпроси или искаше допълнителни пояснения, но като цяло изглеждаше доволен от хода на разследването. Хансен описа получените от лабораторията резултати и потвърди, че убийството е извършено в кухнята; по един от столовете имало кръв, затова можело да се предположи, че това е оръжието на престъплението. Работа на съдебния лекар обаче бе да установи причината за смъртта, кога е настъпила и от какво. Понеже му предадоха тялото в ранните часове на деня, той щеше да представи доклада си следобед.

Хансен ги информира и за наличието на множество пръстови отпечатъци, все още неидентифицирани, както и отпечатъци от стъпки, взети и от къщата, и вън от нея, в градината. Техниците още не били готови с окончателните резултати. Хьоберг забеляза, както неведнъж досега, колко компетентен помощник е Габриела Хансен: точна, експедитивна и изцяло в течение на нещата. Напомни ѝ да провери и ключалките, но тя отговори, че вече е сторено — нямало следи за насилствено влизане. Бяха стари и за никого не е представлявало трудност да прокара метална пластина между вратата и касата или да бръкне със стоманена жица в ключалката.

— Според съпругата на жертвата — продължи Хьоберг, — той е имал среща с продавач. Партньорът му Йорма Молен стигна до заключението, че Ванерберг е трябвало да се срещне с купувач на „Акербарсвеаган“ номер 13, а не 31, където е станало убийството. Той просто е записал грешно адреса в календара си. Звучи правдоподобно, защото Ингрид Олсон не се вписва добре в картината. Петра, опитай да говориш с Пия Ванерберг, но не по-рано от утре, за да изясниш въпроса. Освен това се постарай да откриеш възможно повече подробности за Ванерберг и разбери дали е имал календар със срещи и уговорки вкъщи. Използвай случая да говориш с тъста и тъщата и виж дали имат да добавят нещо. Днес се свържи с купувача от номер 13 и

разбери кога може да се срещнем. Искам да отидеш и на улица „Флеминг“, за да прегледаш компютъра на Ванерберг. Прегледай документите и особено личния архив, ако има такъв. Провери всички получени и изпратени писма и имейли. Санден ще посети дамите Олофсон и Олсон и ще ги разпита детайлно. Питай Ингрид Олсон дали е имала намерение да продава къщата и да си е назначила среща с брокер. Провери дали преди това е имала нежелани „посетители“. Ако Ванерберг се е озовал там по погрешка, може да е бил нападат от човек, когото е изненадал, защото не е било редно да е там. На пръв поглед Маргит Олофсон изглежда изцяло извън картината. Насаме я разпитай какво знае за Ингрид Олсон: каква е като човек и как е реагирала на случилото се. Може насаме да сподели нещо, което да ни помогне. Не забравяй да вземеш и пръстовите им отпечатъци, макар вероятно да са навсякъде из къщата. Джамал, ти ще огледаш къщата, след като другите приключат. Провери за ценности или каквото и да било, което би подпомогнало разследването. Ейнар ще провери всички възможни регистри за Ванерберг. Опитай да откриеш кой е баща му. Провери и данните за майката. Може да е нарушавала закона. Провери и Йорма Молин, за да сме напълно сигурни. Аз ще пробвам да вляза във връзка с майката на Ванерберг да видя какво ще ни каже тя. Някой да има да добави нещо?

— Нося съдържанието на джобовете на жертвата — откликна веднага Хансен и размаха прозрачна торбичка, която държеше с два пръста.

— Браво. Почти бях забравил — призна Хьоберг. — Да видим какво имаш.

Тя бързо отвори торбичката и изпразни съдържанието ѝ върху масата.

— Биберон, няколко монети — по-точно четири крони и петдесет йоре — безопасна игла, връзка ключове, кутия емфие и портфейл. В него имаше 758 крони, карта за супермаркета, еврокарта, шофьорска книжка, членска карта за спортен салон, кредитна карта „Нордеа“ и карта за членство във видео клуб.

— Много вълнуващо — отбеляза Уестман.

— Един добре уредил се човек — подметна Санден.

— Никакви изненади. Благодаря, Габриела — обади се Хьоберг.
— Това е всичко за днес.

Седем стола се плъзнаха шумно по паркета и всички напуснаха помещението. Санден предложи да хапнат по сандвич в „Кафенето на Лиза“ и Хьоберг се съгласи охотно. Наближаваше един часът, но омаломощен от напрежението при ръководенето на съвещанието, бе забравил за основни нужди като хранене и посещение на тоалетната. След като се погрижи за една от непосредствените си потребности, си грабна сакото и се спусна по стълбището до фойето, където Санден вече го чакаше.

— Някакви съобщения, Лотен? — попита той пътъом.

— Много.

— След като се наобядвам — отсече Хьоберг, преди голямата стъклена врата да се затвори след него.

СРЯДА СЛЕДОБЕД

„Кафенето на Лиза“ се намираше на улица „Скане“ малко далеч от службата, но си го бяха избрали, за да ходят до там пеша. Не само Хьоберг и екипът му, а и мнозина от офицерите в полицейския участък в Хамарби го посещаваха редовно. Менюто небе кой знае колко богато, ала хлябът се печеше на място, цареше приятелска атмосфера и ги обслужваше лично собственичката. Лиза притежаваше дарбата да бърбри и да се обръща към редовните си клиенти по име. По стените беше окачила снимките им. Там присъстваха Хьоберг, Санден и присъединилият се към тях Джамал Хамад.

Докато похапваха на място направени сандвичи с кюфтета и салата от цвекло, която надминаваше всичко, което можеш да намериш дори в деликатесен магазин, те обсъждаха шеговито убийството, без обаче да стигнат до ползотворен извод. За Хьоберг това представляваше истинска терапия след напрегнатата сутрин.

— Според мен е бил злодей — отсече Хамад.

— Не, просто един добре уредил се човек — възрази Санден.

— Трябва да си направил нещо лошо, за да те убият така — настояваше Хамад.

— Местната полиция, пристигнала първа на местопрестъплението, смята, че има нещо подозрително — напомни Хьоберг. — Да те убият така в кухнята на Ингрид Олсон...

— Точно това казвам: явно е бил злодей.

— Според мен Ингрид Олсон е подозрителната, щом намерихме труп в кухнята ѝ — обади се Санден.

— Или и двамата са подозрителни — предположи Хьоберг.

— Мен ако питате, и двамата са били от „добрите“ — продължи Санден, — но са извадили лош късмет. Попаднали са на луд, меко казано, а всъщност са нямали нищо общо с него.

— Тогава лошият късмет е за съпругата и децата — уточни Хамад. — Старата дама не изглеждаше обезпокоена, а Ванерберг е

мъртъв. Сега семейството трябва да живее с мъката, а жената и децата не са лоши.

— Не говори така. Понякога децата са особено жестоки. Само Исус ги смята за невинни ангелчета. Моето мнение е, че децата са зли, докато родителите не изтръгнат лошотията от тях. Това се постига с възпитание — отсече Санден убедено.

— Е, самият Ванерберг не е бил най-доброто Божие дете според думите на партньора му — обади се отново Хьоберг. — Но от чутото досега явно е бил най-добрият Божи възрастен.

Разговорът постепенно замря. Хьоберг се върна в кабинета си в участъка. Звъннаха му няколко репортери, но той ги информира лаконично. Предпочиташе да изчака разговора със съдебния лекар, да идентифицират тялото и лаборантите да се сдобият с повече конкретни данни. Звънна в офиса на Ейнар Ериксон. Вярно, кабинетът му се намираше само през три врати, но не му се ставаше.

— Откри ли вече нещо за майката на Ванерберг? — попита той без никаква надежда за положителен отговор.

— Не. Обядвах и сега сядам пред компютъра — отговори Ериксон, както се очакваше.

— Така си и мислех. Ще се чуем по-късно.

Едва поставил слушалката обратно, и телефонът звънна.

— Кони, имаш посетителка — осведоми го Лотен през смях. — Впечатляваща е. Почти ревнувам.

Хьоберг застъпваше мнението, че в сериозна работа като неговата понякога се нуждае от весели колеги, и никога не се отегчаваше от шегите на Лотен. Изпълняваше си задълженията безупречно и беше изрядно организирана.

— Коя е?

— Не знам. Вероятно любовницата ти. Казва се Гюн и според мен е леко пияна. Вече тръгна към теб.

Остави слушалката и се нареди да посрещне неочакваната си гостенка, ала вратата се отвори без предупреждение. С известно залитане влезе към шейсетгодишна жена. Дългата ѝ изрусена коса и почти театралният ѝ грим се допълваха от крупни бижута, имитация на злато, по ушите и около врата. Картината се допълваше от ботуши с висок ток в змийска шарка бяло и черно и дълго палто, имитация на бяла кожа, под което се показваше бонбоненорозова рокля с дълбока

цепка на бедрото. Надяваше се да е успял да скрие смайването си, когато ѝ подаде ръка.

— Кони Хьоберг — представи се той спокойно. — С какво мога да ви помогна?

— Аз съм Гюн Ванерберг и искам да погледна сина си — отвърна жената със съвършено нормален тон.

Не знаеше какво точно беше очаквал; вероятно пресипнал или писклив глас. Издърпа един от столовете за посетители и ѝ помогна да седне.

— Изключително много съжалявам за случилото се и ви поднасям съболезнованията си — обяви Хьоберг сериозно. — Давам си сметка колко е болезнено за вас, госпожо Ванерберг, а на нас все още не ни е ясно напълно какво се е случило.

— Разбирам — промълви жената тихо, а очите ѝ вече се бяха напълнили със сълзи.

Изведнъж всичко комично във външния ѝ вид изчезна и в очите на Хьоберг тя се превърна в малък, самотен и отчаян човек в един отворителен свят. Запита се дали има близък, който я вижда такава и би се нагърбил със задачата да ѝ помогне и да я утеши.

— Ще звънна на съдебния лекар да проверя дали може да отидем. Междувременно искате ли чаша кафе, госпожо Ванерберг?

Самият той изпитваше необходимост от кафе. Тя кимна и се вторачи с пуст поглед пред себе си. Хьоберг излезе в коридора и отиде при кафе машината. Няколко глави се обърнаха любопитно към него, но той ги погледна с укор, взе две чаши кафе и се върна в офиса си. Затвори след себе си вратата с крак.

— Много благодаря — промълви тя тихо и се взря в чашата, преди да отпие.

— Казаха, че ще са готови най-рано в четири, но въпреки това ще се обадя.

— Така ли?

— Може ли да ви задам няколко въпроса за сина ви, госпожо Ванерберг, докато седим тук? — попита той предпазливо.

— Нямам нищо против.

— Кога го видяхте за последен път?

— Миналия уикенд. Дойде да ме види с най-малката си дъщеря — Моа — в Малмьо, където живеея.

— С какво се занимавате? — попита Хьоберг от чисто любопитство.

— Работа в клуб — отвърна тя делово. — Затова съм с тези дрехи. Това е работното ми облекло. Нямах време да се преоблека, преди да тръгна насам. Майката на Пия ми се обади по мобилния и взех сутрешния влак. Не бях съвсем трезва и не съобразих да взема обичайните си дрехи.

Хьоберг се зачуди какви ли клубове имат в Малмьо, но не попита.

— Какви взаимоотношения поддържахте със сина си, госпожо Ванерберг?

— Много добри. Ханс винаги беше много внимателен към мен и ми помагаше при нужда. Не съм точно образец за подражание...

Хьоберг си помисли гузно, че наистина е така.

— Звънна ми няколко пъти тази седмица просто да попита как съм. Всички бяха много мили.

— Кои всички, госпожо Ванерберг?

— Моля те, наричай ме Гюн, иначе се смущавам.

— Добре. Та кого имате предвид под „всички“?

— Ами децата, разбира се, и Пия, и родителите ѝ. Роднините на Пия са добри хора. Често си говорят с мен.

— Какъв беше Ханс като човек?

— Добър. Да, беше добър. И способен. Справи се с гимназията, постъпи в колеж. Основа своя компания, натрупа пари. Помагаше ми да си плащам сметките, ако закъсам. Очарователен. Можеше да омае всекиго. Любимец на момичетата...

— Вие се преместихте в Малмьо, когато Ханс започна гимназия ли?

— Да. Често се местехме и Ханс май се умори. Реши да се установи някъде за по-дълго.

— Къде другаде живяхте?

— На много места. Норкьопинг. Кумла, Халсберг, Кунгсор, Йоревру, Оксельосунд...

— Защо се местехте така често?

— Заради мъже, заради работа...

— За какъв вид работа говорим? — попита Хьоберг, макар дълбоко в себе си да не искаше истински да знае с какво точно се

занимава и за какви мъже говори.

— През деня работех като фризьорка — отвърна тя уклончиво.

— А вечерите?

— Понякога танцувах в клубове...

Хьоберг изчака.

— Добре де — правех стриптийз. Няма да уточнявам в кои клубове.

— Не е необходимо. Значи през деня сте били фризьорка, а нощем — стриптийзьорка. Не е било лесно да се грижите и за дете.

— Не бях добра майка, но Ханс стана човек.

— Ханс не е имал баща, така ли?

— Не зная кой е баща му...

— Вероятно сте били доста млада...

— На осемнайсет — прекъсна го тя. — Не възнамерявах да забременея, но винаги съм се отнасяла добре към Ханс — добави тя. — Иначе нали сте наясно, че нямаше да се грижи така добре за мен.

Избърса сълза с опакото на ръката си. Хьоберг въздъхна и за миг се замисли за странните човешки съдби, с които се сблъсква в професионалния си живот. Помисли си и за своите синове близнаци и се запита какъв ли щеше да е животът им днес, ако събитията бяха протекли по друг начин преди година и половина. В парка бе открита сериозно наранена и прободена с нож наркоманка. Разследването провеждаше той. Когато след няколко дни отиде да я види в болницата (от което не само той, но персоналът и тя останаха удивени), бяха я прехвърлили в родилното отделение. След няколко часа не едно, а две добре оформени, макар и недоносени момченца като по чудо се явиха на бял свят. Тя остана в болницата няколко седмици и през това време той посещаваше редовно, и нея, и момчетата. Близнаците останаха в кувьози три месеца, а в това време тя избяга от болницата. Беше се привързал към дребосъците и продължи да ги посещава дори след като майката изчезна. По-късно я намериха мъртва от свръхдоза хероин в обществена тоалетна. Тогава той доведе Оса в болницата. Вече отглеждаха три деца и не възнамеряваха да имат още, ала и двамата не се поколебаха: шест месеца по-късно осиновяването стана факт, а дотогава децата отдавна бяха „техни“.

— Да знаете дали Ханс не е попаднал в лоша компания чрез вас например? Извинете за въпроса, но положително разбирате какво имам

предвид — добави той някак извинително.

— Не, никога не въвеждах Ханс в моите кръгове. Поне не в покъсните години — добави тя гузно.

— Какъв беше той като дете?

— О, изключително сладък. И голям разбойник. Но имаше безброй приятели. Бих казала, като повечето момчета — биеше се с юмруци, правеше бели, но имаше добро сърце.

Хьоберг приключи разговора и звънна в „Съдебна медицина“. Кай Сетерстрьом, посветил нощта и почти целия ден на аутопсията на Ханс Ванерберг, звучеше уморен, ала прие да дойдат. Хьоберг поръча такси и придружи Гюн Ванерберг по стълбите и през фойето до чакащата кола.

Хвана я под ръка по време на кратката, но мъчителна среща с мъртвия ѝ син, докато самият той извърна лице. Когато оформиха документите, я остави с известни угризения сама на тротоара. Беше три и двайсет, а вече бе тъмно. Поради падналата под нулата температура в града започваше да се натрупва тънък слой сняг.

ЧЕТВЪРТЪК ВЕЧЕРТА

Снегът валеше обилно зад прозореца на кухнята му и когато видя снежинките да танцуват на светлината на уличните лампи и хората да се движат по улицата със зачервени бузи и сняг по главите, Томас си помисли, че навън изглежда по-уютно, отколкото в неговата празна кухня. Дали не беше редно да направи нещо за апартамента си? Досега му се бе струвало безсмислено да го разкрасява за себе си, но през последните няколко дни всичко стана по-различно. След случилото се в понеделник се чувстваше в леко приповдигнато настроение — преживял бе приключение; наричаше го приключение, защото за пръв път, откакто се помнеше, прекоси граница; извърши нещо забранено.

Маргаринът вече добиваше златист бледокафяв цвят в нагорещения тиган. Бързо разтвори пакета и пусна замразения свински шницел вътре, а опаковката — в кофата за боклук. Водата кипеше и когато избърса разлялата се по плочата с книжна салфетка, едно крайче пламна и в кухнята замириса на изгоряло. Изсипа в тенджерата макароните и ги разбърка с шпатулата. Станаха много преди шницела, но когато накрая и той бе готов, се оказа прегорял. Изсипа всичко в чиния и лакомо го изяде за две минути, макар да се усети заситен още по средата. Нямаше смисъл да го пази и предпочиташе да го изяде, вместо да го хвърли.

Внезапно взе решение. Така рязко се изправи, че столът едва не се прекатури. С твърда крачка отиде в антрето, извади метър от кутията в дрешника, качи се на стол и премери прозореца на кухнята. Утре след работа ще отиде в текстилния магазин, ще избере хубав десен и ще поръча да му ушийт пердета.

Изми чиниите от вечерята, избърса печката и плота и си направи чаша кафе. После седна на леглото с възглавница зад главата и запрелиства таблоида, който беше купил на път за къщи от работа. Изведнъж застина. На четвърт страница се мъдреше снимка на Ханс — Крал Ханс — който според статията бил намерен мъртъв преди два дни в къща в южната част на града. Къщата била собственост на

възрастна жена на име Ингрид Олсон, но по нейните думи тя не познавала жертвата. Снимката беше правена през лятото; вятърът рошеше русата му коса, имаше загар и се усмихваше щастливо.

— Който се смее последен, се смее най-добре — промълви Томас на себе си.

Пишеше, че семейството е в шок, но в съзнанието си Томас виждаше нещо далеч по-различно от скърбящата съпруга. Именно в този момент реши да провери как стоят нещата с Ан-Кристин. За пръв път в живота си се чувстваше значим. Сега беше „много важна персона“, която знае неща, неизвестни на другите.

ПЕТЪК ВЕЧЕРТА

Не се оказа никакъв проблем да я открие. Звънна в данъчната служба на Катринехолм и установи, че по съпруг е Уидел и се е преместила в Стокхолм през 1996 година. После просто потърси Ан-Кристин Уидел в телефонния указател и откри жена с това име в квартал Скархолмен.

В петък следобед не се прибра вкъщи след работа, а взе метрото до Скархолмен. На картата на квартала при гишето за билети почти веднага намери търсения адрес. За по-малко от десет минути стигна пеша до сградата — една от няколко еднакви бели жилищни кооперации на леко възвишение. През входната врата се влизаше с код, ала след няколко минути млада майка с детска количка тръгна да излиза и той услужливо хвана вратата, за да ѝ помогне да изкара количката. Тя прие помощта му, без да му благодари. И както винаги той се почувства пълно нищожество.

Възползва се от възможността да влезе и разгледа кой обитател къде живее. Намери каквото търсеше: Уидел — в сутерена. Заслиза по стълбите. В ноздрите го блъсна миризма, която му напомни за жилищната кооперация в Катринехолм, където живееха през детството му. Миризмата идваше от пода, застлан с балатум на бели и черни квадрати, и се смесваше с изпаренията от готвено — предимно риба — просмукващи се през обикновените кафяви дървени врати на апартаментите. Намери нейната врата. На процепа за пощата пишеше само „Уидел“ без повече информация колко души живеят вътре. Замисли се дали да не излезе и да се опита да надникне през прозореца, но като взе под внимание оскъдното движение по стълбището до този момент, се отказа — не искаше да рискува с влизането, а и предположи, че завесите са спуснати, за да възпрепятстват минаващите да надничат вътре. Вместо това седна на

стълбите, които водеха от сутерена нагоре: от тук щеше да види, ако някой идва откъм мазето.

Без да има представа колко време ще чака, той седеше и се питаше как ли се е развила тя през годините. Не бе преуспяла като Ханс; никак даже, щом живееше тук. Само нещастни хора биха взели жилище в такава сграда. Никой не би избрал доброволно да се нанесе тук. Как е възможно човек като Ан-Кристин, която караше всички деца да играят по нейната свирка, да е нещастна?

Спомни си как един ден тя го изкомандва да отиде при момичетата и да скача с тях на въже. Всяко друго момче щеше да откаже, но не и Томас. Постъпи както му наредиха, и то с известен ентузиазъм, защото все пак го бяха включили в нещо. Но той не можеше да скача. Въжетото се оплете около единия му крак. Ан-Кристин, естествено, веднага забеляза и със светкавична бързина издърпа въжетото от ръцете на едното момиче. Тя и момичето, което държеше другия край, започнаха да го обикалят и съвсем скоро го омотаха от главата до петите под радостните възгласи на останалите. После Ан-Кристин го бутна, той падна на земята и започна да се гърчи като какавида. Извлякоха го на улицата, замъкнаха го на средата на платното и го оставиха там да умре.

Припомни си чувството на паника при вида на камиона, появил се зад ъгъла в края на улицата — насочваше се право към него. Той крещеше с всички сили, а момичетата — приклекли зад паркирана кола — не успяваха да скрият възторга си. Шофьорът обаче го забеляза, натисна спирачките и дойде при него.

— Що за идиотско място да си играете на каубой и индианци! — изруга той, размота въжетото и го шамароса.

Томас се отправи тичешком към вкъщи, а през цялото време от очите му се лееха сълзи. Дори не посмя да погледне към колата, зад която се криеха момичетата. Възможно ли е щастливата, популярна Ан-Кристин да живее в това гето в предградията и да се чувства депресирана?

Събуди се по тъмно. Погледна към часовника на дивидито — минаваше шест. Запали лампата до леглото, наведе се, взе пепелника от пода и го постави върху корема си. Цигарите й привършваха. Щеше

да се наложи да отскочи до магазина преди седем и да си купи. Запали и няколко пъти дръпна дълбоко. На нощното шкафче имаше полупразна кутийка бира. Пресуши я наведнъж и моментално съжали. От топлината сладникава течност ѝ се повдигна, но се насили да преглътне няколко пъти и успя да потисне гаденето.

Плъзна поглед из малката стая. Загледа се в рамкираната снимка — тя и сестрите ѝ. Хубава, щастлива снимка от летен лагер преди много време. Тя седи върху пони, а сестрите ѝ стоят отстрани. Отдавна не се бе чувала с тях. Поне от пет години, когато почина баща им. Мари-Луиз, най-голямата, се омъжи за американец и живееше в Охайо във ферма за коне. Виола обикаляше Азия с някакъв идиот, когото Ан-Кристин видя само веднъж, и сигурно се дрогира, ако още е жива. Виола винаги правеше каквото си иска, рееше се по света, не завърши училище и навлезе в живота без цели и без пари.

Самата тя не беше по-добре, но поне не вземаше наркотици. Преживя така наречената злополука на петнайсет, но всъщност не беше злополука. Беше Уидел — техният съсед в Хулита — който я изнасили при едно от събиранията, организирани от баща ѝ. Беше пиян, както и баща ѝ, а и самата тя беше пияна и вероятно не бе имала нещо против. Той я завлече в сауната, което не ѝ хареса, но мъжете ги насърчаваха и тя вероятно не се бе съпротивлявала достатъчно, като се има предвид опиянението ѝ и всичко останало. След известно време се прехвърли от другата страна на оградата и се нанесе в къщата на съседа, а след няколко години се ожениха. За три години им се родиха три деца, но сега вече се бяха изнесли; всичките. Уидел почина, когато преди десет години комбайн отрязва ръката му и тогава тя се възползва от възможността да зареже онази забравена от бога дупка и да се пресели в столицата.

В Стокхолм нямаше работа за нея, но известно време преживя с оставените от Уидел пари. След няколко години започна свой „бизнес“, както го наричаше. Плащаха ѝ малко за услугата, след като деветнайсет години го беше правила безплатно със стария похотливец Уидел. В началото, докато още се грижеше за децата, не оставаха много пари, но през последните години спести доста. Мечтата ѝ бе да се премести в Охайо и да живее и работи във фермата на сестра си. Отдавна ѝ изпратиха покана да отиде.

Изгаси цигарата и отново остави пепелника на пода. Взе набързо душ, изсуши си косата, сложи си прекалено тежък грим, нахлузи джинси и тениска и хукна към магазина. В кошницата сложи шест кутии бира, кока-кола, сок и хляб. Поръча на касиерката да добави и три пакета цигари. Жената мина по баркодовете на артикулите и прие парите, без да се погледнат в очите. Ако в кошницата имаше презервативи, нямаше да откъсне поглед от мен, помисли си Ан-Кристин, но тя никога не ги купуваше от там. Надяваше се съседите да не се досещат с какво се занимава. Това бе предимството да живееш в сутерена: сам си на площадката, нямаш съседи, които да ти тропат по стената или да следят действията ти.

След бързо разчистване на апартамента тя си сложи по-предизвикателни дрехи и пръсна парфюм зад ушите и в деколтето. После си запали цигара и с питие в ръка седна пред телевизора и зачака първия клиент за вечерта.

Томас остана шокиран, когато я видя за пръв път. Като дете беше изключително красива, ако пренебрегнеш зловната усмивка и пресметливия поглед. Сега, дебела, подпухнала, с оредяла изрусена коса, носеше грим, с какъвто никоя самоуважаваща се жена не би се издокарала. Когато се изкачи тичешком по стъпалата и излезе в ноемврийския студ само по тениска, той се изненада; изненада се, че победителката Ан-Кристин се е запуснала до степен да заприлича на... Не, не успя да определи. Може би на провалил се човек. Когато се върна с цигара в ръка и я видя в лице, му хрумна, че не прилича на почтен човек.

След няколко часа знаеше каква е.

Убийството на Ханс Ванерберг беше станало в понеделник вечерта, а в петък все още нямаше никакъв напредък в разследването. В офиса си в полицейския участък Петра Уестман седеше неவிждащо вторачена в цветните изображения на скрийнсейвъра на монитора. Вчерашното посещение при вдовицата на Ванерберг ѝ донесе само възпалено гърло от усилията да въздържа напирещите сълзи. Пия Ванерберг изглеждаше бледа, безжизнена и леко замаяна от

успокоителни. Ала гледката на двете смълчани деца се оказа още по-болезнена. Тяхната привидно неизтощима баба се опитваше да ги разсее с разни игри, докато сестричката им дремеше, но децата не се включваха с охота и бяха определено вяли. В понеделник отново се връщаха на училище и съответно — на детска градина — и това вероятно щеше да отвлече временно вниманието им, но детството им бе променено завинаги.

Петра прекара по-голямата част от петъка пред работния компютър на Ханс Ванерберг, но не откри нищо интересно. Сега, в шест часа, тя продължаваше да седи в офиса си. Обикновено работеше до късно вечер, но сега обмисляше дали да не слезе в гимнастическия салон и да не се зареди с ендорфин.

— Чу ли най-новото?

Силно озадачен, Джамал Хамад я наблюдаваше от прага. Тя се извърна към него и наведе глава настрана в очакване.

— Не е нужно да използваш предлаганата от компютъра защита на екрана. Качваш си свои снимки, докато си клатиш краката. Стига да имаш лични снимки, разбира се, а това предполага да имаш и личен живот. Какъвто едва ли водиш, щом не си тръгваш след края на работния ден. Наистина е позволено да си тръгваш, знаеш ли?

— Много си бързив. Какво точно се опитваш да ми кажеш?

Джамал и Петра се познаваха още от полицейската академия. Не учеха в един курс, но се движеха в едни и същи компании и имаха слабост един към друг. Освен прекрасните му качества на професионалист Петра дължеше благодарност на Джамал за работата си в отдел „Тежки престъпления“ в Хамарби. Беше постъпил там няколко години преди нея и тя подозираше, че е казал добра дума по неин адрес, когато кандидатства, макар никога да не го попита директно.

— Забрави. Искаш ли да отскочим до „Кларион“ да изпием по бира?

— Нали е Рамазан?

— Да, беше. Преди около месец.

От компютъра се чу избибипване — знак, че автоматично се е изключил — и екранът потъмня.

— Ето, божи знак — изкоментира Джамал.

— На Аллах — поправи го Петра и се изправи. — Добре, съгласна съм.

След десетминутна разходка до Рингвеаган стигнаха до хотела и влязоха. Освен шумни, коридорите и стълбите, по които минаха, приличаха на строителна площадка — течеше процес на обновяване. Нямаше свободни маси, но на бара намериха празен стол. След като си закачи чантата и палтото на закачалката под плота, Петра убеди Джамал да седне, а тя застана права до него.

— Точно мислех да се поизпотя в гимнастическия салон, но ти се появи и ме повлече по лош път — сподели тя. — Цял ден седя, така че с радост ще постоя известно време, стига това по някакъв начин да не засегне арабското ти мъжко самолюбие.

— Престани. Какво ще поръчаш? Нещо за ядене?

— Бира за начало.

Най-после барманът им обърна внимание. Поръчаха две големи бири и фъстъци. В бара не сервираха храна.

— Когато си тук, а навън е тъмно, Йоханесброн оставя страхотно впечатление — отбеляза Петра. — Сигурно заради светлините изглежда толкова готин и величествен. Все едно си в Манхатън.

Барманът постави бирите и купичката с ядки пред тях.

— Наздраве — вдигна чашата Джамал и отпи голяма глътка.

Петра го последва. Докато връщаше чашата на плота, две млади жени от страната на Джамал станаха и си тръгнаха. Тя реагира бързо и успя да запази стола до колегата си, преди мъж около петдесетте да се настани на другия. Погледите им се срещнаха и двамата се усмихнаха.

— Тук постоянно трябва да си нащрек — подхвърли той и прокара ръка през русата си коса, преди да заеме отвоювания стол.

Петра повлече тежкия бар стол зад Джамал до мястото, където дотогава стоеше права, и отново отпи от бирата.

— Свърши ли с физическите упражнения засега? — осведоми се Джамал.

— Да — отвърна тя и сви юмрук пред лицето му, за да му демонстрира стегнатия си бицепс.

Петра Уестман тренираше редовно и се гордееше с формата си.

— Благодаря, че ме изведе. И без това бях забуксувала.

— Хайде да забравим работата за известно време и да поговорим за друго.

— Добре го измисли. Да опитаме.

Вдигнаха тост и отпиха. Тя усети как алкохолът леко я отпуска и замайва. Сети се, че не е обядвала, но не изпитваше глад. Навярно се дължеше на бавно напредващото разследване в комбинация със засищащата бира.

Обсъдиха предстоящото пътуване в Космоса на Кристер Фуглесан и се смяха на постоянните пародии по шведската телевизия на горкия астронавт, който така и не излиташе. Поръчаха си по още една бира, а Петра погълна последните фъстъци и бутна купичката настрана.

— Е, къде е съпругата ти тази вечер? — попита тя.

— Със свекърва си — отвърна Джамал, загледан в чашата си.

— Явно добре се чувства сред голямото ти дебело ливанско семейство.

— Да, но...

— А теб тъща ти не те кани така често, а? Горкичкият.

С престорена загриженост го погали по бузата с opakото на пръстите си, но той се отдръпна с раздражено изражение и тя си прибра ръката.

— Какво ти става? — попита го изненадано.

Рефлекторната му реакция я смути. За да има с какво да се занимава отблъснатата ѝ ръка, тя се вкопчи в чашата и отпи няколко глътки.

— Престани да флиртуваш или каквото там правиш — укори я Джамал мрачно.

Тя хвърли поглед през рамото му и очите ѝ за втори път срещнаха погледа на русия мъж. Той вдигна чашата си с вино за тост към нея. Изглеждаше дружелюбен и малко приличаше на Кони Хьоберг. Това я накара да отвърне на тоста му, противно на вродените си инстинкти. Джамал забеляза, че нещо става, и хвърли бърз поглед назад, за да види с кого вдига тост тя. Когато отново се обърна към нея, Петра остави чашата си и го погледна в очите.

— Да флиртувам ли? Какво искаш да кажеш? Направо ме обиди.

— Вдигах тост с непознат мъж — отвърна Джамал тихо. — Не го прави. Приличаш на леко пияна.

— Джамал, първо, той вдигна тост. Второ — изпила съм само една бира. Трето — каза, че флиртувам, преди да... Преди той да

вдигне тост.

— Изпи почти две бири, а не си яла нищо. Работиш много, натоварваш се в гимнастическия салон и вечеряш само с фъстъци. Всичко това дава отражение.

— Не ми обясни откъде ти хрумна за флиртуването. Мислех, че мога да те докосна, без да решиш, че искам да легна с теб. Познаваме се от сто години, докосвали сме се многократно, за бога!

Джамал направи знак с ръка, за да я успокои, но това само предизвика нов прилив на емоции.

— Защо ме покани да излезем? — продължи тя вече с по-тих тон. — Не бях в настроение, но ти настоя. Нави ме да излезем, седнахме и си говорихме, а ти изведнъж стана мрачен без видима причина. Това ме обижда, не се ли досещаш?

Джамал извърна поглед от нея и се загледа в някаква точка над главата на облегал се на стената зад бара охранител. После отново се обърна към нея и взе ръката ѝ в своята. Известно време унило я гледа.

— Добре, Петра, вземам си обратно думите за флиртуването. Извинявам се за тях.

— Сериозно ли?

Не беше сигурна накъде отива разговорът — към по-добро или към по-лошо, — но не желаше да я смятат за флиртаджийка. Особено Джамал, който е кадифените си кафяви очи, чаровната трапчинка на брадичката и добре сложеното си атлетично тяло на трийсетгодишен полицаи можеше да спечели сърцето на всяка жена, преди да се ожени.

— Сериозно. Но наистина си леко опиянена — усмихна ѝ се той широко, при което се разкриха идеалните му бели зъби. Пусна ръката ѝ. — И в това няма нищо лошо, предполагам. Нали затова сме тук? Всичко е наред. Не мисли повече за това.

Джамал въздъхна, а Петра чакаше нащрек какво ще последва.

— Вероятно ще решиш, че съм прекалено чувствителен — продължи той. — Понякога обаче много се уморявам от намеците за произхода ми. Не са злоумишлени, знам, и в повечето случаи не са плод на предразсъдъци, но наистина е много досадно. Аз съм такъв, какъвто съм, независимо от ливанските си корени, с които впрочем се гордея. Понякога оставам с впечатлението, че не виждате отвъд арабското, което си въобразявате, че забелязвате в мен. Швед съм, по

дяволите. Точно като теб. Живея в Швеция от шестгодишен. Тук съм вече двайсет и четири години.

Петра го погледна с неразбиращо съчувствие в очите.

— И този поглед не ми харесва — тросна се Джамал. — Не ме съжалявай, както аз не си губя времето да те съжалявам.

Тя се поизправи от приведената си стойка и допи бирата си. Без да пита Джамал, поръча нови бири. Той също допи своята.

— И къде съм аз в тази картинка? — попита Петра. — Какво толкова казах, че изведнъж се навъси?

— Случва се през цялото време. Не го забелязваш, защото намеренията ти са добри и знаеш, че знам, че ме харесваш и уважаваш. Но все се появява „Рамазан това“, „Мохамед онова“ и други подобни. Дребни неща, но се натрупват... Какво още каза преди малко? Нещо за „голямото ми дебело ливанско семейство“. Наистина ми писва понякога.

Петра разбра за какво говори. Сети се, че на шега го попита дали не е „засегнала арабското му мъжко достойнство“, когато предложи той да седне, а тя да стои права. Даде си сметка колко дразнещо е да чуваш такива коментари за всяка своя дума или постъпка.

— То е все едно във всеки разговор с мен да вклиниш коментар... за големите ми уши или нещо подобно — обяви Петра внезапно и усети как се изчервява.

Джамал я дари с надменна усмивка. Тя прикри лице с ръце.

— Не биваше да казвам нищо! — заяви, надничайки иззад пръстите си.

— Сега вече флиртуваш, Уестман — обяви Джамал триумфално.

— Нищо подобно. Наистина се засрамах — Петра го погледна умолително. — Трябваше да измисля нещо, а не да разкривам слабото си място.

Джамал хвана главата ѝ с ръце и отметна назад косата ѝ. В следващия миг със съвършено сериозно изражение констатира:

— Според мен имаш хубави уши. Сега вече разбираме ли се?

Петра кимна.

— Тогава да не говорим повече за това.

Тя се съгласи и изведнъж се почувства съвършено трезва. Често ѝ се случваше. След една бира, особено когато не бе пила отдавна, всичко се замотаваше. След втората отново се чувстваше трезва.

Поседяха и поговориха още известно време. Петра попита Джамал какви са плановете му за уикенда, но той отговори уклончиво и си погледна часовника. Попита я същото, но тъй като — както обикновено — не бе планирала нищо, нямаше какво да каже по темата. Престраши се да попита какво е мнението му за войната, която отново се водеше в Ливан. Джамал въздъхна, но Петра го изпревари:

— Питам, защото ме интересува, а не за да те дразня.

— Да, да, разбирам. Но за това можеш да говориш до безкрай. Аз, естествено, съм против войната. Ливан процъфтяваше преди избухването ѝ.

— Ходил ли си там?

— Няколко пъти. Бяхме там и на медения ни месец. Изумителна страна е. Беше изумителна страна.

— Но войната рано или късно ще свърши, нали? — попита Петра.

— Не съм сигурен. Много е сложно. И много просто. Всеки иска каквото смята, че му се полага. Всеки е прав за себе си.

— Но кой трябва да бъде подкрепен? Ти кого подкрепяш?

— Това не е футболен мач между два отбора. Ти дори не знаеш кои са отборите, нали?

— Очевидно не — призна Петра.

— Има повече от два отбора. Положението в Ливан е по-сложно дори от израелско-палестинския конфликт. И е също така неразрешимо, но е по-трудно да бъде разбрано. Повечето хора в Ливан дори не знаят за какво става дума.

— Кажи ми ти на чия страна си — настоя Петра простиодушно.

— Седя тук, в Швеция, и се надявам да настъпи мир. Да се стигне до мирно решение, при което всеки да получи своя дял от тортата. Но е лесно да се каже, когато не си в средата на конфликта. Ако още живееш в Ливан, щеше да ми е много по-трудно да гледам на този конфликт от друга перспектива освен своята.

— В Ливан къде точно живеяхте?

— В село в южната част на страната. После в Бейрут. Татко беше учител.

— А сега? С какво се занимава в Швеция?

— Докато се пенсионира преди година, караше такси. Когато дойдохме тук, беше твърдо решен всички да станем шведи и да не се

изолираме в някое предградие сред други имигранти. Това, разбира се, има своите положителни и отрицателни страни, но за мен и братята и сестрите ми се оказа добре, затова сме изключително благодарни на родителите си. Но те така и никога не бяха приети истински в шведското общество. Живеят за нас.

— Баща ти доволен ли е от избора ти на професия? — продължи да разпитва Петра настойчиво.

— Гордее се и с четирима ни.

— Какъв мислиш, че щеше да станеш, ако беше останал в Ливан?

Джамал пресуши чашата си и погледна часовника. Беше осем и половина.

— Трябва да вървя — обяви той и скочи от стола.

Взе коженото си яке и го облече, но не затвори ципа. Петра точно бе започнала третата си бира, затова реши да поостане малко и да се наслади на оживената петъчна атмосфера наоколо. Той извади портфейла си и остави две банкноти по двеста крони на плотта пред нея.

— Доскоро — сбогува се и я целуна леко по бузата.

— Не ми отговори на въпроса — напомни Петра.

Изглежда я с поглед, който не подсказваше какво се върти в главата му.

— „Хизбула“ — отвърна лаконично и си тръгна.

Петра остана дълго време загледана неவிждащо пред себе си и обгърнала с ръце бирената чаша. Какво искаше да ѝ каже? „Хизбула“ не беше ли терористична групировка?

— Май ви е нужно известно опресняване на политическата ситуация в Ливан.

Петра извърна изненадано поглед. Видя мъжа, който се бе добрал до другия стол на бара и вдигна тост за нея по-рано вечерта. Той я беше заговорил. Беше прилично облечен: светло синя риза с разкопчана яка, тъмносин блейзер и джинси със скъп колан. Когато се усмихваше, около очите му се образуваха привлекателни бръчици, а по младежки дългата му коса бе разпиляна небрежно по челото.

— Да, меко казано — въздъхна Петра и отвърна на усмивката му.

— Моля да ме извините. Не съм ви подслушвал, но дочух част от разговора ви, а понеже съм запознат с въпроса, неволно се заслушах. Искате ли да поговорим, или предпочитате да поседите сама?

Мъжът определено правеше приятно впечатление, а откровеното му признание как е слушал разговора им говореше за непринудена прямота. Имаше сини очи и гъста коса, която според нея би накарала всеки мъж на неговите години да му завиди.

— Да поговорим малко — прие тя. — Но скоро ще си тръгвам — добави, за да си остави вратичка.

— И аз. Утре съм на работа, затова няма да стоя до късно.

Без да скъсява дистанцията помежду им, заговори направо.

— Ливан е великолепна страна. Знаете ли, че може да поплувате във водите на Средиземно море, а после великолепна система от лифтове да ви отведе да карате ски и всичко това в рамките на един следобед?

— Чувала съм го, но се съмнявах дали е истина — призна тя.

— Да. В планината, в курорта Фарайа-Мзаар, има около четирийсет склона, а гледката от там е възхитителна. От едната страна е долината Бекаа. При ясно време се вижда Бейрут.

— Значи там трябва да се отиде, ако не знаеш дали искаш да си на морски или на ски курорт — засмя се Петра.

— Точно така. Но не в момента. Наздраве.

Петра отвърна на тоста му с кимване и отпи от бирата си.

— Знаете ли нещо за войната? — попита тя.

Той кимна и остави чашата пред себе си.

— Тогава ми разкажете. Явно има пропуск в образованието ми именно там.

— Добре. В началото — впрочем не толкова отдавна...

Петра изведнъж си даде сметка, че стоят на голямо разстояние един от друг и всъщност викат. Покани го да се приближи. Мъжът се засмя, осъзнавайки смешното положение, взе чашата си с вино и се премести на стола, където дотогава седеше Джамал.

— Педер — протегна ръка той. — Педер Фрик.

— Петра — представи се Петра.

— Та и двете тези проблемни места — Израел и Ливан — били сред любимите проекти на няколко европейски глупаци през 20-те години на миналия век, които били осенени от идеята да проявят

претенции към области с голяма археологическа стойност. След разпадането на Османската империя Сирия става подмандатна територия на Франция.

— След Първата световна война ли? — попита Петра.

— Да, след Първата световна. Френските колониалисти се грижели особено за маронитите, които са католици, в Ливанските планини — отколешния финикийски бряг на Сирия. После, в началото на 20-те години, теглили няколко черти по картата и просто ей така Ливан се превърнал в християнска европейска страна сред всички онези мюсюлмани. После, когато през 1943 година страната станала независима, политическата власт била разделена между християни, мюсюлмани и някои други. Това донякъде балансираше нещата и дало резултат, но само докато арабите не решили да нападнат новата изraelска държава.

— Това кога става? През 1947 или през 1948 година?

— През 1948. Палестинските бежанци се изсипали в Ливан, докато стотици хиляди християни побягнали и се озовали в Южна Америка. От тогава в Ливан няма християнско мнозинство. Даже е точно обратното.

— Значи французите и израелците подкрепят християнското малцинство, а арабският свят подкрепя мюсюлманите, така ли?

— Нещо подобно. Но е още по-сложно. Вероятно повече не ви се слушат моите брътвежи?

Допи си виното и направи знак на бармана.

— Напротив — насърчи го Петра.

— Добре. Две чаши червено вино — поръча той на бармана и продължи да разказва на Петра, която се стараяше да запомни всяка дума.

Отново ѝ заприлича на Хьоберг: беше се разпалил по темата и толкова се бе увлякъл, че около него само дете не хвърчаха искри. Ентусиазмът му се оказа заразителен. Тя го слушаше с интерес и от време на време отпиваше от виното.

Постепенно ѝ стана ясно защо бащата на Джамал е взел семейството си и е напуснал Ливан. И какво вложи Джамал в думите си, напускайки бара, и защо му бе невъзможно да обясни положението. И каква необразована идиотка е тя. Два пъти беше учила световна история: първо на начално, после на гимназиално ниво. И двата пъти

не отидоха по-напред от Първата световна война. Знаеше повече, отколкото ѝ трябва или иска за каменната епоха, за ерата на викингите, за хронологията на шведските монарси, но никога не стигнаха до конфликтите в Близкия изток. Същото важеше и за другите проблемни места в съвременния свят.

Педер продължи разказа си, а тя се надяваше до утре да не забрави цялата тази полезна информация и се утешаваше, че поне основните неща ще останат в главата ѝ. Два часа по-късно, когато нова чаша вино се появи пред нея, си даде сметка, че има належаща нужда да отиде до тоалетната. Така бе погълната от монолога на симпатичния мъж и — както вярваше и се надяваше — новопридобитите знания за произхода на колегата си, че напълно бе забравила за себе си.

— Откъде сте така добре осведомен за всичко това? — попита тя, когато се върна.

На връщане от тоалетната прецени, че не е особено пияна, ала реши да си тръгне след тази чаша. Три бири и две чаши вино за пет часа не представляваха никакъв проблем, но бяха и предостатъчно.

— Работил съм там — отвърна Педер. — Вярно, беше отдавна, но обичам страната и следя какво се случва.

— С какво се занимавахте там? — поинтересува се Петра.

— Бях лекар в организацията „Лекари без граница“.

Петра се засмя на скромността му.

— Шегувате ли се?! Вие получихте Нобелова награда. Моите поздравления.

— Никога не съм гледал по този начин, но може би сте права. Да прием за това.

Пиха и Педер ѝ разказа някои неща за бежанския лагер в Бейрут, където беше работил, после разкри в отговор на директния въпрос, че в момента е анестезиолог в болница „Каролинска“.

— А вие с какво се занимавате? — попита той.

Петра в никакъв случай не се срамуваше от професията си, но през годините откри, че понякога реакциите на хората я разочароват, когато им каже истината. По тази причина даваше стандартен отговор

на хора, които не срещаше по служба и не възнамеряваше да види отново.

— Застрахователен агент съм във Фолксам — отвърна тя разсеяно, играейки си с часовника.

Безинтересният отговор рядко предизвикваше повече въпроси, а именно това бе и целта ѝ.

— Значи си близо до работата си — отбеляза Педер.

Петра се усмихна и пресуши последните капки вино. Наближаваше полунощ и започваше да усеща умората. Седмицата си беше казала думата, макар като цяло да не бе напреднала особено в разследването. Махна на бармана и му показа четиристотинте крони върху плота. Знаеше, че са достатъчно дори и с щедър бакшиш.

— Време е да вървя — обяви тя и се плъзна от стола.

— Съгласен съм.

Педер ѝ помогна да си събере вещите и ѝ подаде чантата, която тя остави на плота, за да си облече палтото. Беше прекарала двайсет минути в магазина за обувки, където дълго се колеба какви ботуши да купи: дали елегантните с по-висок ток, или не толкова модните, но по-удобни с нисък ток. Накрая се спря на модерните, с по-висок ток. Сега, когато кракът ѝ се подгъна, съжали за избора си.

— Олеле! — възкликна Петра кокетно и през ума ѝ мина мисълта, че май флиртува.

— Ще те изпратя до таксито, млада госпожице — предложи Педер Фрик и я хвана под ръка.

ДНЕВНИК НА УБИЕЦ

Ноември, 2006 година, събота

Единайсет и половина е. Около шейсетгодишен мъж в кожено яке и с карирана шапка излиза. Първо забелязвам ръката му; да, на безименния си пръст носи халка. Така ли се грижи за брака си? Има жена, а иска още. За мен никога не е имало човек, когото да обичам, с когото да говоря, да се храня, да спя. Тази вечер обаче ще говоря с някого; и ще спя с някого.

Звъня на вратата. Тя отваря и ме поглежда изненадано, но веднага ме пуска и затваря бързо след нас. Видимо се притеснява, че другите обитатели ще забележат каква върволица от хора влизат и излизат от апартамента ѝ.

— Вие сте? — пита тя.

— Клиент.

Оглежда ме подозрително от горе до долу.

— Как ме откри?

— Не беше трудно — отговарям аз, без да лъжа.

— Как се казваш?

— Джон Холмс — изричам непринудено.

Тя прихва и свива рамене.

— Добре, така да е — продължава да се смее. — Какво искаш?

— Същото като всички останали. Секс.

Помага ми да сваля палтото и го закача. Аз си събувам обувките, без да чувствам нервност. Все едно най-последно съм където трябва: в забраненото пето измерение.

— За пръв път ли ти е? — пита тя.

— За пръв път ми е — признавам аз.

— Притесняваш ли се?

— Да — лъжа аз. — Хайде първо да пийнем нещо.

Тя веднага приема предложението ми. Предлагам бутилката, която донесох. Тя започва провокативно да сваля дрехите си една по една и накрая застава гола пред мен, без да показва никакъв свян. След това се захваща да ме разсъблича внимателно и предпазливо, все едно съм от стъкло. Целува ме по цялото тяло, но не и по устата. Оценявам го. Това отблъскващо същество никога няма да докосне устата ми с противните си лепкави устни. Но трябва да призная, че си владее занаята и когато устните и езика ѝ се промъкват между краката ми, не успявам да се въздържа и заплаквам. Отвежда ме до леглото.

Лежи под мен; сега движенията ѝ са бавни и овладени. Пъхам пръсти в нея и тя простенва тихо. Прошепвам през изтънялата ѝ изрусена коса:

— Може ли да те вържа...

Кимва в отговор. Очите ѝ са затворени, а бедрата ѝ все още се вият около ръката ми. Внимателно вадя пръсти, вземам ножицата и въжето и нежно, но здраво завързвам ръцете и краката ѝ към таблите на леглото. Заспала е, но се събужда с писък, когато с всичка сила натиквам коляно в чатала ѝ. Широко отворените ѝ очи ме гледат с потрес и ужас, а аз продължавам да говоря напевно и почти шепнешком, докато я възсядам и размахвам ножицата.

— Време е да те подстрижем...

Тя изпищява, но аз приглушавам вика с крайчето на чаршафа, като го натиквам в устата ѝ. Чувствам се все така възторжено, както когато правихме секс. Нито потреперващото ѝ тяло, нито изплашените ѝ очи са в състояние да променят божественото ми състояние. Режа косата ѝ кичур по кичур и всеки път ѝ показвам резултата. През цялото време ѝ припомням какво ми е причинявала, а тя кима енергично, за да потвърди, че е напълно наясно. Вадя чаршафа от устата ѝ и тя се заклева да не пици. Вместо това се извинява и обещава ли, обещава да ми се реваншира, да направи каквото ѝ кажа, докато ѝ режа миглите, а накрая и веждите, макар от време на време да отрязвам и малко плът.

Кръвта сега се стича обилно по мокрото ѝ от сълзи курвенско лице, намазано с грим. Питам я дали я боли, когато нарочно захващам и малко кожа. Тя пици и креци, че я боли, и аз отново натиквам чаршафа в устата ѝ. Обяснявам ѝ колко много различни видове болка има. Тя потреперва конвулсивно, затова отново се държа мило и вадя чаршафа от устата ѝ. Моли ме и ме умолява и в отговор ѝ запалвам цигара. Тя ми благодари и ми се усмихва отчаяно. Аз отвръщам: „Никакъв проблем“, натиквам отново чаршафа в устата ѝ, а с цигарата прогарям дълбока дупка в корема ѝ. През цялото време ѝ разказвам всевъзможни спомени от детството, но след известно време цигарата угасва. Питам се как ли ще се отрази малко сол върху прогореното място. Вземам сол от кухнята и я изсипвам върху раната; очевидно никак не е добре, но ѝ обяснявам, че самотата е като самопрезрението. Започвам да се уморявам от физическото насилие, защото като цяло не съм лош човек и предпочитам да стоя в затворената си черупка. Не се сещам какво повече да ѝ кажа и затова за последен път вадя чаршафа от устата ѝ и любезно я съветвам да ми поиска прошка от цялото си сърце; уверявам я, че тогава всичко ще приключи. Тя се подчинява. После я удушavam и слагам край на живота ѝ.

Ето — отново се хваля на хората и пред себе си — със злината си. Излиза, че те не са по-лоши от мен — и никога не са били, — но сега ролите са разменени. Сега те са жертвите, а аз съм насилникът. Достигнах повратен момент в живота си и вече не се самосъжалявам. Предпочитам действието пред размисъла. Времето, през което

пясъчният часовник се изпразва, е свършило и е настъпил моментът за наказание.

Представете си как Ан-Кристин — хубавата, силната, властната, самоуверената, непобедимата Ан-Кристин — завърши живота си като изпаднала проститутка в нечовешко сиво бетонно предградие. Само при мисълта за това главата ми се замайва. Всъщност вероятно ѝ направих услуга, като сложих край на всичко. От друга страна, тя навярно с радост би заменила последния час от живота си за още петдесет години в бордея в това гето.

А какво получих аз от събитията през последните няколко дни? Щастие? Самоуважение? Слънчево детство и радостно порастване? Не! Дори не мога да кажа, че справедливостта е възтържествувала, защото щеше да е справедливо те да страдат в продължение на трийсет и осем години, а аз да имам трийсет и осем щастливи години пред себе си. За жалост е прекалено късно и за двете. Съсипаното детство никога не може да бъде поправено; никога няма да бъде забравено, променено или преодоляно. То е хронична болка. Що за свят е този, където позволяват на малки щастливци като Ханс и Ан-Кристин да разтрошават на парченца живота на други, не толкова сполучили деца?

През последните няколко дни на мизерното си съществуване просто получих възмездие. От своя страна то ме потопи в ново, вълнуващо измерение — лудостта. Петото измерение на живота: дясно-ляво, нагоре-надолу, вътре-вън, тик-так и ку-ку. Те откраднаха моето време, аз — тяхното. Куку. Потапям се в новото измерение — измерението на лудостта.

СЪБОТА СУТРИНТА

Предпазливо извърна глава и установи, че е сама в леглото. Бавно се надигна, седна и се огледа. Лампите бяха изгасени, но откъм откритата врата на банята идваше светлина и ѝ позволи да си състави мнение в каква стая се намира. Беше минималистично обзаведена, но модерно. Вдясно, върху перваза на прозорец с дизайнерски щори, в голяма квадратна сива саксия имаше добре гледано растение, чието име тя не знаеше. На стената пред нея се издигаха правени по поръчка големи бели гардероби, а до тях видя затворена врата. Вляво се намираше банята. От двете страни на широкото легло, застлано със скъпи чаршафи от египетски памук в бежово-кафяви нюанси, висяха окачени на стената нощни шкафчета. На по-близкото до нея се мъдреха две празни бирени бутилки. Нима беше пила още? На облицованата с дамска табла зад главата ѝ бяха окачени два аплика, а на тавана имаше четири вградени високоговорителя.

По дяволите. Цялото тяло я болеше, сърцето ѝ биеше учестено. Чувстваше се пияна и нямаше представа къде се намира. Вероятно в хотелски апартамент. При това — доста скъп. Защо прояви такава глупост? Защо не си тръгна с Джамал? Той ѝ подметна, че не е съвсем трезва. Защо не го послуша? Вместо това остана и ухажваше непознат мъж. Флиртуваше.

Но това ли правеше наистина? В крайна сметка само си поговориха; за политика. Не бяха флиртували. А и тя ни най-малко не се интересуваше от петдесетгодишни мъже. Беше на двайсет и осем и по-възрастните мъже никога не я бяха привличали. И снощи не я привличаха; нищо не трепна в нея. Той просто се оказа приятен събеседник. Вярно — беше привлекателен и очарователен; образован. Но и през ум не ѝ мина да спи с него.

Тогава как се бе озовала тук? Където и да беше това. Дали е била толкова пияна, че не е била в състояние да се прибере сама вкъщи? Може само да бе проспала тук. Не, изключено... Болката, която

изпитваше в долната част на тялото си, говореше за друго. Но защо и дупето... не си падаше по аналния секс. Никога не го бе харесвала и никога нямаше да го хареса. Нима е била толкова пияна, че го е приела? По-скоро е била в безсъзнание. Нима онзи симпатичен мъж — Педер, спомни си тя — се бе възползвал да я обладае, докато е била мъртво пияна? И то — и отпред, и отзад? Боже, какъв парцал е била; пиян парцал.

Имаше бегъл спомен, че заедно влязоха в такси. Бяха в една посока; това беше обяснението. Щеше да го остави по пътя, докато се прибира вкъщи към „Телефонплан“, където се намираше апартаментът ѝ. На излизане от бара на хотел „Кларион“ се облегна на него. Сега си спомни всичко. Изведнъж се бе почувствала страшно пияна и с мъка вървеше с новите ботуши. Той ѝ помогна, повика такси и каза, че ще я придружи донякъде. После не помнеше нищо. Сети се, че трудно влезе в таксито, а след това... нямаше никакъв спомен. Боже, защо не хапна преди това и защо не пи по-малко?

Не се укорявай така, Петра, помисли си тя. Нищо страшно не е станало. След една приятна вечер се озоваваш в дома на симпатичен мъж — или в хотелска стая или където се намираше в момента — и изкарваш хубава нощ с него. Какво като сте се озовали в леглото? Той беше привлекателен, умен и при това — образован. Точно това ти трябваше. Да се напиеш и да спиш с мъж. Това е живот, както би казал Джамал. Добре.

Но ако не с него се бе озовала в леглото? Ако не е бил Педер Фрик, значи е бил шофьорът на таксито или някой друг, възползвал се от безпомощното състояние, в което се е намирала? Изведнъж ѝ хрумна още по-неприятна мисъл: ами ако са я ограбили? Отметна одеялото и стана от леглото. Боже, как я болеше главата и там, долу. Без повече резки движения. Ето ги: на пода под леглото чантата ѝ лежеше до дрехите ѝ, събрани на купчина. А до тях — два използвани презерватива. Боже. Тя се наведе предпазливо да вземе чантата си и седна на леглото, за да провери съдържанието ѝ. Мобилният ѝ телефон се оказа вътре; ключовете и портфейлът ѝ — също. Отвори го и видя, че нищо не липсва; парите и кредитните ѝ карти не бяха пипани. Полицейската ѝ карта продължаваше да си стои зад шофьорската книжка, където я държеше; всичко беше наред. Това поне беше добре. И часовникът, подарък от родителите ѝ за завършването на

полицейската академия, се намираше на ръката ѝ. Беше четири и петнайсет сутринта. Какво да предприеме?

Взе дрехите си и с два пръста внимателно вдигна двата презерватива от пода и тръгна към банята. Не искаше той да я чуе, ако е отвън. Не беше съвсем наясно защо, след като вече я бе видял гола. Залиташе и пред очите ѝ се мержелееше, но успя да стигне до банята и да затвори вратата след себе си, без да вдига много шум. Огледа се и бързо установи, че се намира в дом, а не в хотел. Банята представляваше сбъдната дизайнерска мечта: огромна, просторна, с италиански плочки и мозайки, джакузи и душ-кабина. Нямаше да вземе душ; не и тук. Искаше да се прибере възможно най-бързо и да поспи, за да мине опиянението, в собственото си легло. Там щеше да отмие от себе си всичко свързано с него и тази проклета нощ.

Канеше се да пусне презервативите в тоалетната, когато нещо я накара да промени решението си. Някъде в замъгленото ѝ съзнание все още витаеше едно съмнение. В крайна сметка била ли е изнасилена? Колкото и пияна и... настроена за флиртове да е била снощи, никой нямаше право да се възползва от състоянието ѝ. Секс с изпаднала в безсъзнание жена е равносилен на изнасилване. Макар да винеше предимно себе си, никой мъж нямаше право да се държи така. Не и според закона, не и според обществената почтеност.

Поседя известно време загледана в отражението си в огледалото. Висока и стройна, с права пепеляворуса коса до раменете, разделена с път по средата. Очите ѝ имаха неопределен цвят между кафяво и тъмносиво. Тя предпочиташе да ги нарича зелени. Устните ѝ бяха малко тънки, но носят — прав и идеален по размер, помисли си Петра. Отказа да се погледне по-надолу. Банята не се оказа подходящото място, където да стои гола.

Дали да вземе презервативите със себе си? Мъжът, който ги е използвал, може да се запита къде са. От друга страна, възнамеряваше да ги пусне в тоалетната чиния; не беше ли най-естествено да го направи? Не, няма да поема никакви рискове, няма да насочва подозрението към себе си. Нали има пакет презервативи в чантата?

Извади два и с треперещи пръсти и замъглен поглед успя да излее около половината от противното на вид съдържание на презервативите в два от своите. Двата използвани върза на възел и ги постави в отделението с цип в чантата си. Новите постави внимателно,

за да не се разлее съдържанието им, върху пейката до мивката. После се облече, взе презервативите и безшумно отвори вратата към спалнята. Отиде до леглото и постави новите презервативи приблизително на същото място, от което взе използваните. Взе двете бирени бутилки от шкафчето, съзнателно изсипа последните капки върху леглото и ги прибра в чантата си.

Главата ѝ се бе избистрила независимо от пулсиращата болка в слепоочията. Положението с равновесието обаче не се променяше. Призова цялата си воля, за да накара краката си да ѝ се подчиняват. Копнееше да легне и да се наспи, но трябваше да се махне от тук и се надяваше да успее да избегне среща с мъжа, с когото бе прекарала нощта.

Внимателно натисна дръжката на вратата и тя безшумно се отвори. Озова се в обширно помещение с висок таван. В различни кътове бяха аранжирани трапезария, всекидневна, кухня и пак оставаше много свободно пространство, по-голямо от целия ѝ апартамент. Мебелировката съответстваше на модата в момента: светло дърво, големи прозорци без завеси или щори. Намираше се във вила. Вдясно стълбище отвеждаше към приземния етаж. Изпитваше неясното чувство, че долу има някой; струваше ѝ се, че долавя лек шум.

В далечния край на обширното помещение видя антре и входна врата. Отправи се натам. Зърна ботушите си и палтото, старателно окачено на закачалка, но на път покрай кухненския кът спря. Върху лъскав плот от черен гранит, отделящ кухнята от останалото пространство, стояха няколко бутилки бира от същата марка като шишетата, които пъкна в чантата си. По-добре да прояви предпазливост, за да не съжалява, мина ѝ през ума. На всяка цена държеше да не събуди никакви подозрения, а е възможно липсващите бутилки от спалнята да направят точно това. Взе две бутилки от плота, а от чантата си извади ключодържателя с прикрепена към него отварачка. Проблемът беше как да отвори бутилките безшумно. Грабна хавлиена кърпа от закачалката под мивката и я постави върху първата бутилка. Течността изфъска и на нея ѝ се стори, че шумът се чу из цялата къща.

Изведнъж от долното ниво долетя смях. Тя се изплаши до смърт, но се възползва от възможността да отвори и втората бутилка. После

изля съдържанието в мивката. Нямаше начин да отмие миризмата на бирата, без да я чуят. Бързо се върна в спалнята, потрепервайки, докато минаваше край горния край на стълбището. Влезе в спалнята и отиде право при нощното шкафче. Остави бутилките на мястото, откъдето бе взела празните. По навик придърпа блузата си надолу и заметна косата си зад ушите. В следващия момент той стоеше на прага; Педер Фрик.

Усмихнат, със същата дружелюбност в очите като снощи; беше облечен в бяла хавлия и с чехли на краката. Усети как сърцето ѝ бие лудо, но беше важно да се мобилизира и да изиграе сцената докрай.

— Събуди ли се? — попита той и загрижен, и изненадан.

Протегна ръце към нея, но тя не бе в състояние да направи и крачка в неговата посока. Това не се наложи обаче, защото той бързо пристъпи към нея и нежно я прегърна. През тялото ѝ премина тръпка, но тя успя да я прикрие с леко движение. За нейна изненада отвърна на прегръдката му и си пое дълбоко въздух в обятията му, за да се съвземе. Той хвана главата ѝ с ръце и я бутна леко назад, за да я гледа в очите.

— Не очаквах да се събудиш преди обяд — усмихна се той. — Снощи малко се понапи.

— Знам — промълви Петра. — Не биваше да пия последната чаша. Особено след като не бях яла. Обикновено не... Извинявай...

— Не, не — няма нищо.

Беше изключително чаровна.

Леко я целуна по бузата. На нея ѝ идеше да повърне, но вместо това се чу да казва:

— Благодаря за снощи. Беше много приятно.

Болката в слабините ѝ пулсираше ведно с пулса ѝ.

Той отново я придърпа към себе си и прошепна:

— Аз ти благодаря. Беше чудесно. Ти беше чудесна.

Е, за момента стигаше. Трябва да се махне от тук, и то — бързо. Постави ръце върху неговите, вече плъзнали се върху бедрата ѝ, и нежно ги отмести.

— Трябва да вървя — обясни тя с овладян тон, без да откъсва очи от неговите.

— Сигурна ли си, че не искаш да останеш още малко? — попита той и ѝ намигна.

— Не мога. Съжалявам. Представа нямаш как ме цепи главата.

Петра успя да се засмее и направи кисела физиономия, за да се самоиронизира.

— Изпий един аспирин. Има в банята.

Той тръгна да ѝ донесе, но тя го спря.

— Не, благодаря. Ще се оправя. Избягвам да пия лекарства. Човек плаща за грешките си, както казвам винаги аз.

Идеше ѝ да си прехапе езика. Това вероятно бе едно от най-тъпите неща, които е изричала. Но той се засмя и я съпроводи до красивата външна врата.

— Да ти извикам ли такси?

— По-добре да повървя — отклони предложението Петра.

Помогна ѝ да си облече палтото. Наложил се да седне, за да си обуе ботушите, защото не съумяваше да пази равновесие. Подхвана я, за да се изправи, и Петра си даде сметка, че ще се наложи да преживее още една прегръдка, преди да си тръгне.

— Искаш ли да ме видиш отново? — попита той, докато я държеше в обятията си.

— При всяко положение ще ти се обадя — усмихна му се тя.

В пет и половина сутринта в събота Петра Уестман стоеше пред къща на улица „Лустусбакен“ номер 6 в квартал Олстен, където пристигна с такси от предградията в южната част на града.

Пътуването до там бе предшествано от някои стъпки, макар че замъгленото ѝ съзнание все още не можеше да определи доколко са разумни и просто бе следвала инстинкта си. След като остави Педер Фрик в красивата му къща от средата на миналия век, най-напред си отбеляза номера на улицата. Достатъчно бе да хвърли незабележим поглед към пощенската му кутия. На първото кръстовище видя името на улицата и в мобилния си телефон записа: „Педер Фрик, Батвиксвеаган, 12“. По-нататък по улицата срещна възрастна жена с бултериер, която ѝ показа пътя до най-близката станция на метрото. Добави и това към записките си: „Мелархойден“.

После звънна на дежурния в полицейския участък в Хамарби. Познаваше я и само заради това ѝ даде номера на дежурния в момента лекар.

— Но, Уестман, откога си в „Пътна полиция“? — изненада се той.

— Просто трябва да се свържа с лекаря. Не бъди толкова любопитен — тросна се леко тя.

— Аз трябва да го потърся — напомни ѝ той правилата, но Петра го убеди, че и обратното може да стане.

Получи името и телефона на някоя си доктор Астрид Егнел, чийто адрес намери от „Справки“ и сега се намираще там.

Петра реши да звънне, преди да почука на вратата на лекарката, в случай че спи. Както очакваше — обади се самата лекарка.

— Обажда се полицейски помощник Петра Уестман от участък „Хамарби“ — почна тя, като се стараеше дикцията ѝ да е ясна. — Разбрах, че вие сте дежурна.

— Да, така е.

— Имам нужда да се направи тест за дрога.

— Ще дойда до половин час — отвърна Егнел.

— Спестила съм ви труда — увери я Петра. — Стоя на улицата пред вас и се питам дали не можете да направите теста в дома си.

— Не пускам пияни шофьори в къщата си — отвърна лекарката суховато.

— Против правилата е, знам, но истината е, че аз трябва да бъда изследвана — опита се да обясни Петра.

Видя как в горната част на къщата се дръпна завеса и смутено махна на лекарката. По линията се възцари тишина.

— Подозирам, че съм била упоена и е важно да разбера какво става — продължи Петра. — Ще ви покажа служебната си карта и не налитам на насилие, така че не се притеснявайте.

По линията продължаваше да цари мълчание. Петра започна да рови сред бирените бутилки в чантата си. Най-накрая успя да извади картата и да я размахва към прозореца. Беше невъзможно лекарката да види какво всъщност размахва, но се надяваше да го приеме за бяло знаме.

— Упоена ли сте, офицер? — попита Егнел.

— Да, подозирам — отвърна Петра. — Затова съм тук.

Като обеща да не вдига шум, за да не събуди спящото семейство, Петра бе допусната в кухнята на доктор Астрид Егнел, където чинно седна на стол.

— За какво става дума? — поинтересува се лекарката, загърната в халат.

— Не бих искала да влизам в подробности, но е важно да разбере колко алкохол има в мен и дали в системата ми циркулира дрога.

— А как ще го регистрирам? За това помислихте ли?

Астрид Егнел изглеждаше безкрайно симпатична независимо от строгия си тон, но Петра разбираше целия ѝ скептицизъм към случващото се.

— Предпочитам да не докладвате, а да го уредим между нас. Готова съм да платя, за да направите изследването.

— Но не аз анализирам пробите — обясни Егнел вече по-дружелюбно. — Пращат се в лабораторията и понякога минават няколко седмици, преди да излязат резултатите.

Петра бе пренебрегнала тези усложнения, но изведнъж ѝ хрумна изход, който обаче не сподели.

— Аз ще се погрижа — отвърна тя спокойно. — Вие сте лекарят, така че вземете пробите. Ще ми ги дадете, а аз ще се погрижа за останалото. Веднага след това ще се отървете от мен.

Астрид Егнел я наблюдаваше учудена.

— Боли ли ви някъде? — попита тя неочаквано.

— Да, главата.

— Имате ли загуба на паметта? Трудно ли ви е да вървите?

Петра кимна.

— Ще го направя по няколко причини — отсече лекарката и отвори чантата си, без да я поглежда в очите.

Петра не каза нищо.

— Стиснете ръката в юмрук — нареди лекарката, докато пристягаше ръката над лакътя ѝ с гумено маркуче.

— По няколко причини — повтори Петра и се изхили.

Лекарката я погледна развеселено и заби игла във вената ѝ.

— Знам, че не съм трезва — увери я Петра.

Усети как напрежението ѝ намалява, но не успяваше да се отпусне. Чакаше я дълъг ден и се отказа от всякаква мисъл да се прибере вкъщи и да се наспи.

— Трябва да дадете и урина. Гледайте да не вдигате много шум.

Връчи ѝ бурканче и ѝ показва тоалетна до входната врата. Петра изпълни указанията и върна бурканчето на лекарката. Тя го постави в

пластмасово пликче и го завърза. После постави бурканчето и кръвната проба в найлонова пазарска торбичка заедно с напътствия за лабораторията. Петра поиска да ѝ плати, но лекарката отказа да вземе пари.

— Следващия влак за Линшопинг е в 8:00. Предлагам ви да се приберете вкъщи и да се изкъпете, преди да отидете, защото нямате трезвен вид. Пазете се — посъветва я тя и затвори входната врата.

В 10:40, закъсняла с двадесетина минути, Петра Уестман слезе от влака на централната гара в Линшопинг. Багажът ѝ се състоеше от найлонова пазарска торбичка с две бирени бутилки, епруветка с кръв, бурканче с урина, два използвани презерватива и четката ѝ за зъби. На перона я посрещна Хокан Карлберг, когото бе виждала само два пъти: веднъж на сватба на братовчедка и втори път на сватба на друга братовчедка. И двата пъти седяха един до друг по време на гощавката; втория път очевидно ги поставиха един до друг, защото видимо се разбираха добре по време на първата сватба. Хокан Карлберг беше набит, четирийсетгодишен, с тъмноруса късо подстригана коса. Имаше весели, приятни маниери, а в очите му играеха пламъчета, поне когато беше на светски събирания. Петра се надяваше сега да не ѝ създава трудности.

Не заради неговите качества обаче му звънна и го събуди в седем и половина в събота с молба да се видят. Хокан Карлберг беше служител в лабораторията — Националната лаборатория по криминология — и притежаваше опит и оборудване, тъй необходими на Петра в това мрачно ноемврийско утро.

Днес той беше небръснат и облечен за уикенда в изтрити джинси и синя тениска под тъмносиньото сако. Петра се поколеба как да се поздравят, затова протегна ръка. Той я пренебрегна и я прегърна сърдечно, което я накара да се почувства още по-идиотски, но я обнадежди за бъдещата им съвместна работа.

— Да отидем да хапнем нещо — предложи Хокан. — Не съм закусвал.

— И аз — призна Петра.

Отправиха се към ресторанта на гарата.

— Любопитно ми е за какво става дума — не се стърпя той, щом се настаниха на маса до прозореца с изглед към улицата.

Петра си поръча сандвич с наденичка от дроб и бутилка газирана минерална вода; Хокан взе същото, но и чаша кафе. Петра настоя да плати за закуската и накрая успя, макар да срещна известна съпротива.

— Нося някои неща. Бих искала да ги погледнеш — подхвана тя. — Не е официално изследване. Само държа анализът да бъде извършен по всички правила.

— Боже, за работа на частен детектив ли говорим?

— Не бих казала.

— Гаджето ти да няма тайна връзка?

— Де да беше така просто — въздъхна Петра. — Не, не става въпрос за нещо нередно. Поне на пръв поглед.

— Какво точно носиш?

— Като начало — две бутилки от бира, които искам да провериш за пръстови отпечатъци.

— С удоволствие ще го направя, но трябваше ли да идваш чак до Линшопинг? Имате собствена лаборатория за такива неща.

— Знам — отвърна Петра. — Но има още.

— Казвай.

— Нося кръв и урина. Искам да ги изследваш за следи от алкохол и дрога. Нося и сперма, на която искам да направиш ДНК анализ.

Петра погледна Хокан Карлберг със смутена усмивка. Съзнаваше за колко голяма услуга го моли.

— Шегуваш ли се? — попита сериозно той. — Целта ти е да не мине по официалните канали, а? Знаеш ли колко струва един ДНК анализ?

— Да — отвърна Петра, която нямаше представа, но допускаше, че е много скъпо.

— Защо да правим ДНК анализ, като нямаме с какво да го сравним? Искаш да си окачиш красива диаграма на стената или какво?

— Знам на кого е ДНК-то. Когато го арестуваме, ще има с какво да го сравним.

— Защо ще правим ДНК анализ тогава? Нека започне разследването. Предполагам, че ще арестувате собственика на спермената проба.

— Рано или късно. Ще се погрижа.

— А защo тогава вече не тече разследване? Трябва да ми обясниш какво си намислила, иначе губя интерес към задачата.

Петра въздъхна дълбоко и няколко минути дъвка мълчаливо. Главата отново започна да я боли и тя изпи половината минерална вода наведнъж. Хокан също се хранеше; и поглеждаше ту нея, ту онова, което се случва отвън, а то не беше кой знае колко.

— Хайде, Петра — подкани я той накрая. — Разкажи ми. Дори да реша да не ти помогна, на никого няма да кажа. Кълна ти се. Освен може би на Елена. И на Анна...

Говореше за нейните братовчедки. Петра го изгледа ужасено. Той се усмихна и се изсмя гръмогласно.

— Ще си държа устата затворена — обеща, станал отново сериозен. — Май се досещам какво се е случило.

Пресегна се и постави ръце върху нейните.

— Изнасилиха ли те? — попита предпазливо.

Петра усети, че е на път да се разплаче, и отпи малко минерална вода, за да се съвземе. Също като при дежурната лекарка сутринта изпитваше облекчение да срещне малко разбиране.

— Не знам — отвърна тя откровено. — Но имам чувството, че май това се случи.

А после разказа всичко. Хокан Карлберг я слушаше внимателно, като от време на време я прекъсваше, за да зададе някой въпрос или да уточни нещо.

— Как се чувстваш сега? — попита той, когато тя млъкна. — Става въпрос физически. Психически ми изглеждаш в отлична форма, а и си се захванала с частно разследване и други вълнуващи неща.

Шеговитият му тон разсея тягостната атмосфера на масата и Петра се усмихна за пръв път от много часове.

— Главата ме цепи, коремът и дупето ме болят и лесно губя контрол. Но сега вече съм по-добре. Сутринта зрението ми бе замъглено, но и това премина.

След като му обясни всичко, разговорът вървеше много по-лесно. Цялата случка бе сведена до описание на отминало нещо — вече е зад гърба и може да бъде разглеждано от дистанция и клинично. Надяваше се и в бъдеще да е така.

— А защo не съобщиш на полицията? — поинтересува се Хокан.

— Аз съм полицията, по дяволите!

— Разбираш какво те питам.

— Би ли искал колеги да те разследват? Да ти анализират спермата, кръвта, отпечатъците...

Петра долавяше колко глупаво прозвуча коментарът ѝ, а Хокан я слушаше развеселено, докато тя изброяваше надвисналите опасности.

— Е, това с отпечатъците наистина ще е ужасно — засмя се той. — Разбирам какво те притеснява. Няма да е приятно да те преглежда полицейският гинеколог, докато приятелите ти от отдела са наоколо с бележници и химикалки. Ще бъдеш жертва, а не преследвач. Ситуацията наистина звучи неловко. Сигурна ли си, че нямаш наранявания?

— Няма начин да нямам, но ще минат от само себе си. Благодарна съм, че поне е използвал презерватив. Представи си какво щеше да е, ако съм и забременяла на всичко отгоре.

— А не се ли интересуваш дали той не се тревожи, че ще го пратиш в затвора? Все пак си полицейски служител и така нататък.

— Той не знае. Представих се за застрахователен агент.

— Полицейската ти карта не е ли в портфейла?

Петра се замисли за миг.

— Държа я зад шофьорската книжка. Не вярвам да е претърсвал портфейла ми и да е...

— Направил го е, разбира се — прекъсна я Хокан. — Няма начин да не е искал да види с кого си има работа. Името ти, адресът...

— Дори да е така, не вярвам да е попаднал на полицейската ми карта.

— Но ако я е видял, положително е погледнал на случая като на нещо вълнуващо. А може би също е имал доста причини да е подозрителен?

— Да ме сплашиш ли се опитваш?

— Просто искам да си предпазлива.

— Взех използваните презервативи и ги подмених с два неизползвани. Сипах вътре сперма. Прибавих бирените бутилки, но на тяхно място поставих други. Освен това се извиних, че съм се напила, и участвах в трогателна раздяла — направо би ми спечелила „Оскар“. Няма причина да се притеснявам.

— Дано си права. Такава е процедурата при изнасилване, признавам.

— Ако е било изнасилване — въздъхна Петра. — Защо да не съм била само пияна и навита за секс? Но никога не съм се държала така. И Бог да ми е на помощ, нямам намерение да се повтори.

— Като съдя по описанието ти, той изглежда доста лукав — отбеляза Хокан и прокара ръка по небръснатото си лице. — Не ти се е „пуснал“ вечерта в бара, не те е опипвал, не е правил неприлични предложения. Водил е цивилизован разговор.

— Привлекателен, чаровен и интелигентен. Едва ли му е трудно да привлича жени.

— Което го прави извратен — изкоментира Хокан. — Предпочита жени в несвяст, а не желаещи.

— Да беше видял как се отнесе с мен сутринта — възрази Петра. — Все едно съм порцеланова кукла. В истинския живот няма такива мъже.

— Явно двамата сте се надхитряли. Той се е правел на нежен, грижовен и благодарен за ласките ти, а ти си отвърнала със същото. И двамата сте били наясно, че те е изнасилил, но не сте се издали. Но все пак е 1:0 за теб, Петра. Той смята, че знае нещо, което ти не знаеш, но всъщност е обратното.

— Рано или късно ще отиде в затвора — отсече Петра убедено. — Правил е такова нещо преди и пак ще го направи. Надявам се телесните ми флуиди да не бъдат използвани за доказателство, но ако се налага — и това ще стане.

Побутна пазарския плик през масата.

— Грижи се внимателно за съдържанието — помоли тя.

— Ще видя какво мога да направя — отвърна криминалният лаборант Хокан Карлберг, взе торбата и ѝ намигна.

СЪБОТА ВЕЧЕРТА

Оса отиде с Кристофър и Йонатан на рожден ден на двегодишно хлапе. Кони Хьоберг се отдаде на коледно пазаруване с по-големите деца, макар още да беше ноември. Ако празничното пазаруване предизвикваше стрес сега, то чакането да настъпи декември представляваше истинско бедствие. Освен това каква по-голяма наслада има от това да седиш вкъщи във фотьойла и да отпиваш от греяното вино през декември, като знаеш, че всички останали в Стокхолм или са в претърпаните универсални магазини, или са изправени пред перспективата да се блъскат там. Фактът, че Оса е една от тях, не правеше усещането по-малко приятно. Освен това до втората седмица на декември най-търсените размери на дрехи обикновено се разпродаваха.

Сега всички коледни подаръци бяха опаковани и скрити в дрешник, до който по традиция Оса и децата нямаха достъп през последните два месеца на годината. В момента готварският екип, събран около масата в кухнята, се готвеше да се захване с обичайното приготвление на съботната вечеря.

— Сара, извади всички продукти, необходими за сос „Тапенада“ — разпореди Хьоберг и посочи рецептата в разтвореното списание. — После отмери посоченото количество и го пусни в блендера. Ще ти помогна да счукаш чесъна. Знаеш ли какво означава „ч.л.“?

Сара поклати глава.

— Означава „чаена лъжичка“ — обясни Хьоберг. — Ще ти покажа коя е. Мая ще разточи тестото и ще го нареже на квадратчета, а после двете ще го намажете с тапенадата, когато стане. Ясно ли е?

— Ясно — отвърнаха двете момичета в хор.

— Симон ще приготви салата със съомга, но понеже рецептата е в същото списание, ще се изчакват. Ще се справите сами, нали?

— Разбира се — увери го Симон. — Но пише, че съомгата се маринова три часа, значи явно няма да я ядем днес.

— Ха-ха — злорадо се засмя Хьоберг. — Вече я мариновах. Погрижи се за всичко останало, а рибата ще сложим последна. Аз ще обеля картофите за калкана и ще настържа хряна.

— Не обичам хрян — нацупи се Мая.

— Знам. Малко е остър, но ще има грах с масло, така че ще се нахраниш. Да действаме.

— Чакай! — спря го Мая. — Трябва ни и бира за готвенето.

— Разбира се. Съвсем забравих. Донеси я от балкона. Симон, помогни ѝ да отвори вратата.

Приготовлението на вечерята течеше с пълна пара. За всички участници това беше върхов момент от седмицата. Хьоберг си сложи престилка и си напомни да купи на всяко от децата подходящ размер кухненска престилка като коледен подарък. Мая донесе три соди и една бира на няколко тура, а Симон ги отвори с опитна ръка. Хьоберг изсипа картофите в мивката и се приготви да ги бели. Всяко дете съсредоточено изпълняваше задачата си и той се запита какво ли е настроението на децата на семейство Ванерберг този съботен следобед. Горките същества, въздъхна. Привидно фасадата на Ханс Ванерберг изглеждаше безупречна, но все някъде трябваше да има някаква пукнатина.

Разследването си стоеше в задънена улица и до края на седмицата нищо ново не се появи. Ингрид Олсон никога не бе възнамерявала да продава къщата си, затова не бе говорила нито с Ванерберг, нито с друг брокер. Вярно, Пия Ванерберг беше сигурна, че съпругът ѝ е отишъл на среща с продавач, но можеше ли да ѝ се вярва? Ами ако не го е разбрала правилно или е чула погрешно? Или той да не се е изразил правилно. Освен ако убийството не е било добре обмислено и планирано. Това означава някой да е определил среща на Ванерберг в къщата на Ингрид Олсон евентуално с цел убийство. В такъв случай каква връзка има между този човек и Олсон? Не, увличаше се. Жертвата — с безупречно минало и стабилни финанси — нямаше неизплатени дългове, фирмата му не бе извършила необичайни трансакции, а той не фигурираше в регистрите на престъпленията. Не откриха данни да е поддържал незаконна връзка, нямаше врагове, нямаше и съмнителни контакти.

От друга страна, купувачът на „Акербарсвеаган“ 13 твърдеше, че не са се уговорили да се видят специално в онзи понеделник, а Ванерберг бил казал, че ще се отбие, „когато е в квартала“. Най-вероятно е решил да мине същата вечер, за да отметне задачата, но в такъв случай защо първо не е звъннал? Бил си е вкъщи, в края на краищата, и дали се е налагало да извърви разстоянието до там. И ако Ванерберг е отивал на номер 13, защо за лунатик се бе вмъкнал на номер 31? Или някой го е проследил и се е възползвал от възможността да го убие в празната къща, но в такъв случай как е влязъл Ванерберг? Да не би старата дама да е забравила да заключи вратата? Едва ли. Мистерията наистина беше голяма.

Единственото по-необичайно около Ванерберг беше липсата на баща и майката стриптийзьорка, но за такива неща човек не носи отговорност. След като Петра Уестман се сдобил с личния бележник на Ванерберг, разследващата група установила действията му през последните няколко седмици, но не намери нищо интересно. В компютъра му в „Недвижими имоти ВМ“ също не се появи следа, заслужаваща внимание. Нямаше нищо лично и в домашния, имейлите се ограничаваха до няколко на седмица; не откриха нищо относно евентуална среща с тайнствен продавач на „Акербарсвеаган“ 31, а нередностите при Йорма Молин се свеждаха до няколко глоби за превишена скорост.

Що се отнася до Ингрид Олсон, Санден докладва, че Маргит Олофсон добавила лаконично едно: била човек, който рядко се усмихва. Била я съжалила, защото е стара, болна и преди всичко — самотна, а и се беше обърнала към нея за помощ. Според Олофсон Олсон се отнесла много безразлично към убийството — факт донякъде изненадващ; но безразличието не е престъпление.

От къщата не беше откраднато нищо. Кутията с бижутата — единствените ценности на Ингрид Олсон — се оказа недокосната. Из останалата част на къщата лаборантите, начело с Габриела Хансен, не откриха други следи освен от собственичката; чуждо присъствие установиха само в кухнята, коридора и всекидневната. Тук-там идентифицираха пръстови отпечатащи от Маргит Олофсон. Пръстови отпечатащи от Ванерберг имаше в кухнята и върху дръжката на външната врата, което навеждаше на мисълта, че сам е отворил вратата и е влязъл, ако е било отключено. Пръстовите отпечатащи върху

кухненския стол, предполагаемото оръжие на убийството, не се срещаша никъде другаде из къщата, а наличните не успяха да идентифицират.

Щастливото гласче на шестгодишно дете прекъсна разсъжденията му.

— Татко, щеше да ми покажеш „ч.л.“ — напомни му Сара.

— Вярно.

Извади дозаторните лъжички от едно чекмедже.

— Тази е „ч.л.“ — обясни той. — А тази „с.л.“, значи супена лъжица.

— Виж, татко, колко хубави ги правя — провикна се Мая и показва безформените питки, които точеше.

— Да, така е — насърчи я Хьоберг.

Симон режеше зелени чушки и чери домати на ситни парчета. Баща му сложи ръка на рамото му.

— Браво. Чудесно се справяш — похвали го Хьоберг.

— Знам — отвърна самоуверено осемгодишният готвач.

Чу се отварянето на входната врата и гласът на Оса в антрето. Мая остави точилката и хукна натам. Хьоберг я последва и радостно поздрави жена си, след което взе близнаците от количката и затвори входната врата. Постави едното момченце на пода и седна с другото в скута. По това време на годината имаше много дрехи за събличане.

— Ние приключихме с коледното пазаруване — обяви Хьоберг гордо.

Оса го погледна строго.

— Но още е едва ноември — промърмори тя.

— Да, точно така. Сега е най-добре да се направи, нали, Мая?

— Да, да, да — съгласи се Мая.

Остави съблечен син номер едно на пода и се погрижи за номер две.

— Как беше на рождения ден?

— Много приятно. Осем подивели деца тичаха навсякъде, а симпатичните родители пиеха кафе. Каролин ще си има братче.

— Вече знаят, така ли?

— Да. Момчетата са изтощени. Трябва да ги сложим да спят веднага. Няма нужда да ядат след всичко, с което се натъпкаха. Вие какви вкуснотии готвите?

— Мамо, Сара и аз правим тестени ленти с тапенада — обяви Мая. — Ела да видиш!

Всички се отправиха към кухнята и Оса си придаде подобаващо впечатлен вид от храната, която се приготвяше.

— Ще сложа близнаците да спят, докато пригответе вечерята — реши Оса.

Йонатан и Кристофър седяха до Симон, хленчеха умолително и сочеха към масата. Той даде на всеки по един чери домати и те моментално млъкнаха. С известно насочване Оса успя да ги вкара в банята, а Хьоберг приключи с беленето на картофите и сложи тенджерата върху печката. Сглоби блендера и постави отмерените от Сара черни маслини, аншоа, каперси и зехтин. Прибави и счукания чесън. Смесиха всичко, докато се получи гладка черна паста, и момичетата започнаха да мажат с тапенадата приготвеното от Мая тесто. Хьоберг режеше ивички от тестото, момичетата го завъртаха на спирала и го поставяха в тавата, постлана с хартия за печене.

Междувременно Симон изплакна маринованата риба и я нарязва на кубчета. Внимателно разбърка сместа от зеленчуци с рибата в купа, прибави малко кокосово мляко и необходимите подправки.

Всичко беше готово едновременно, но Симон сам измайстори салатата, докато Хьоберг и момичетата бяха отбор от трима, затова по негово мнение, той се бе справил най-добре. Това, разбира се, подразни момичетата. Хьоберг му напомни, че той е мариновал рибата, следователно е участвал и в приготвянето на салатата. Симон се оттегли с възмутено изсумтяване и в кухнята се възцари мир.

След десет минути печене тестото стана достатъчно хрупкаво, а малките момчета бяха измити, сложени в леглата и заспали. След като будната част от семейството се събра около масата. Оса отвори бутилка бяло вино и голямо шише плодов сок. Чакаха само картофите да се сварят.

Децата шумно разказваха истории от училище, детската градина и площадката за игра. Хьоберг ги слушаше с наслада и се радваше на не толкова сложните страни на живота, с които рядко се сблъскваше в професията си.

Намазаните и изпечени с тапенада спиралаи пожънаха огромен успех, а Оса се смая от готварските умения на децата си. Сара и Мая така се натъпкаха с предястието, че дори и не помислиха за основното.

Получиха разрешение да се оттеглят, за да гледат детска програма. Скоро и Симон изчезна. На масата останаха само възрастните.

— Искам да пробвам нещо на теб, Кони — сподели Оса. — Преподавателката по психология в училището ни направи тест в учителската стая.

Оса преподаваше необикновена комбинация — математика и физическо, в гимназията „Франс Шартау“.

— Тест по етика е — обясни тя. — Като начало ще ти разкажа една история. После ще подредиш всички участници в историята според държанието им съгласно твоята етическа преценка. Ясни ли са условията?

— Да — отвърна Хьоберг доста ентусиазирано.

Обожаваше игрите, загадките, тестовете и всякакви такива неща.

— Стина живее в къщурка от едната страна на реката. На другия бряг живее Пер. Двамата са влюбени. Проблемът е, че мостът над реката се е сринал, а реката е пълна с крокодили и затова не може да се преплува. От копнеж по Пер сърцето на Стина ще се пръсне. Затова отива при съседа си Свен и му иска лодката назаем. Той се засмива: ще ѝ я даде, но ако тя преспи с него.

Хьоберг се ухили, а Оса продължи:

— Стина е отчаяна и отива при другия си съсед — Ивар. Той е най-силният и най-авторитетният човек в селото. Всички го уважават и правят каквото им каже. Разказва му за безизходицата си и го моли да накара Свен да прояви разум, но той ѝ отвърща, че това не го интересува: нека Свен се възползва от ситуацията както намери за добре, той, Ивар, няма да се намесва. Стина, напълно отчаяна, решава, че Пер, който я обича неимоверно, положително ще я разбере и ще ѝ прости. Отива при Свен, преспива с него, получава лодката и стига до другия бряг на реката. Там тя не спестява на любимия си болезнената истина: разказва му какво ужасно нещо е трябвало да направи и го моли за прошка. Пер побеснява, изгонва Стина и дава ясно да се разбере, че вече никога не иска да я види. Тогава Стина отива при съседа на Пер — Густав, човек, комуто може да се разчита — и изплаква цялата си болка. Той я утешава и после — силно ядосан от поведението на Пер — го фраска в лицето.

Хьоберг се засмя и поклати глава.

— А сега — повтори Оса — степенувай тези хора съобразно етиката им. Не според закона, запомни. Едно е най-високо, пет — най-ниско.

— Ами онази въртиопашка Стина... — подхвана Хьоберг ухилен.

— Кони, дръж се сериозно — прекъсна го Оса.

— Добре де. Трябва да помисля малко.

— Аз вече съм решила — призна Оса. — Любопитна съм дали мислим еднакво. После ще го обсъдим.

Обожаваше начина ѝ да планира какъв разговор ще се води; обожаваше ентузиазма ѝ, с който заразяваше и другите. С две думи — обичаше Оса; много обичаше Оса. Но едва ли ще съм много доволен, ако преспи със Санден, за да ме види, помисли си Хьоберг.

— Значи имаме Стина — честна и с добро сърце, но малко тъповата — обобщи той. — Живее за момента, без да се замисля за последствията от постъпките си. Имам Пер — себичен и непрощаващ. Густав е добросърдечен, състрадателен и отстоява мнението си, но прибягва до употребата на юмруците си и си позволява да е съдник на другите. Свен не е готов да помага, държи се презрително, на него не може да се разчита, не е състрадателен и се възползва от нещастията на другите. Ивар е безразличен и също не е състрадателен. Бих казал, че Пер е най-етичен. Следват го Стина, Ивар, Густав и Свен е на последно място.

— Наистина ли смяташ, че Ивар е по-добър от Густав?! — възкликна Оса. — С лекота можеше да каже на Свен как да постъпи и да разреши проблема на Стина.

— Да, предполагам, че Густав е най-етичният от групата, но същевременно той единствен извършва престъпление. Не можеш да нападаш хората за щяло и нещяло, когато ти хрумне. А и безразличието не е престъпление — добави Хьоберг и изведнъж изпита чувството за нещо, с което вече се е сблъсквал.

— Но защо поставяш Пер пред Стина? Нали Стина не е лоша?

— Пер не е одобрил постъпката на Стина и е скъсал с нея. Негово право е да го направи. Стина е постъпила глупаво според мен.

— Но го е направила за добра кауза. Прав си обаче по принцип. И ти не би постъпил така. По отношение на добротата мисля, че Густав е на първо място. Обичам хората, които се застъпват за онова,

което мислят, и дейно участват в събитията около себе си. Ивар е същински задник. Съгласна съм, че Свен е най-лошият, но Ивар е почти толкова лош, колкото него. На Стина давам две, а на Пер — три.

Раздигнаха масата и Оса отиде при децата. Наближаваше време да си лягат. Хьоберг дооправи кухнята. Продължаваше да разсъждава относно безразличието. Определено не е престъпление. Никой не може да се ангажира с всички проблеми на човечеството. Избираш определени хора, войни, природни бедствия, на които държиш повече, отколкото на другите. Но някои индивиди не избират нищо. Безспорно да се живее така е по-лесно. Тогава му хрумна, че безразличието всъщност е смъртен грях; някакъв философ го бе определил като едно от най-големите престъпления, извършвани от човека. Разрови паметта си за другите смъртни грехове. Лакомията, похотта, гордостта, гневът, алчността, завистта. От правна гледна точка Густав бе единственият извършил престъпление, но според средновековното разбиране за морал Ивар бе виновен заради безразличието си, Густав — заради гнева си, Стина — заради разврата, Свен — заради алчност и разврат, а Пер може би заради гняв или гордост. Всичките бяха от едно тесто.

В семейство Хьоберг се проявяваха наченки на лакомия, гняв, алчност и завист. Животът е трудно нещо. Замисли се за горките учители в Ландскрюна, които загубиха няколко деца във вълните на плажа. Какво е тяхното престъпление? Безразличието към опасността ли? Ами расисткото убийство на Джон Хрон? Третото момче ли беше виновно, защото не е повикало помощ по мобилния си телефон? Може би в крайна сметка безразличието е престъпление. В очите на някои безразличието определено е престъпление в дадени ситуации. Наистина можеше да се приеме за вярно. Възможно бе в очите на някого Ингрид Олсон да е престъпница.

Най-после децата легнаха, а той приготви по питие за себе си и Оса. За себе си направи ром с кола, но Оса предпочиташе водка с „Ред Бул“ и няколко капки лимон. Изобрети го зет му Ласе. Оказа се изненадващо добър коктейл. Според някои източници обаче комбинацията от алкохол и енергийна напитка не е здравословна и Хьоберг побърза да го съобщи на съпругата си. Седнаха пред телевизора да гледат новините. Четирийсет и четири годишна

проститутка, майка на три деца, бе намерена малтретирана и убита в апартамента си в Скархолмен. Заподозрени нямаше. Полицията търсеше свидетели. Не беше хубава седмица за четирийсет и четири годишните, помисли си Хьоберг разсеяно. След новините играха карти и изпиха по още едно питие. После си легнаха.

ПОНЕДЕЛНИК СУТРИНТА

Водата пълнеше легена, а тя стоеше до прозореца на спалнята и гледаше двора. Няколко деца в пясъчника се забавляваха с мокрия пясък. Екипирани с шапки, ръкавици и водоустойчиви гащеризони, те не забелязваха нито режещия вятър, нито мрачното небе. Майките им седяха на пейка с ръце, натикани в джобовете на якетата, и вдигнати яки. Иначе по това време дворът бе пуст. По-големите деца бяха на училище или на занималия.

Цял живот беше живяла тук и никога и през ум не ѝ бе минало да се премести. Израсна в кооперация в другия край на двора, където родителите ѝ се подвизаваха до ден-днешен. Когато с Йорген се събраха, въобще не възникна въпросът да търсят жилище в друг край на града. Щом се освободи апартамент в сградата, те без колебание го взеха. Близкото съжителство с родителите ѝ беше голямо удобство при отглеждането на децата.

Часовете преди обяд минаваха приятно; седеше сама вкъщи, без да се напруга. Четиринайсетгодишната Тереза беше на училище, а седемнайсетгодишният Тобиас работеше като пощальон и се връщаше чак след обяд, ако въобще се прибираще вкъщи. Йорген работеше във фабриката, а тя излизаше да чисти едва към два часа.

Преди няколко години предпочете да се пенсионира по-рано, защото получи хронични болки в гърба и ръцете — резултат от нископлатената работа като болнична чистачка. Отиде на лекар и ѝ дадоха продължителна отпуската по болест. След две-три години се оказа възможно да се пенсионира и тя го направи. Не я болеше до степен въобще да не може да работи. Сега ходеше да чисти по къщи следобед, а освен това получаваше и пенсия. По този начин внасяше в семейния бюджет доста повече от Йорген, макар той да беше на цял работен ден. Понякога обсъждаха дали и той да не постъпи като нея, но мъжът ѝ проявяваше скептицизъм — намираще чистенето за женска работа.

Отиде в банята, спря водата, донесе легена и го постави в постланата с мокет всекидневна. Отпусна се във фотьойла, потопа крака в горещата вода и запали цигара. Рики Лейк^[1] и дузина затлъстели американци се изказваха по темата „Моят партньор ми изневери с най-добрият/добрата ми приятел/ приятелка — детекторът на лъжата ще го докаже“. Тя самата никога не бе изневерявала; поне не след като с Йорген се ожениха; събитието се състоя преди повече от двайсет години. Допускаше, че Йорген е имал някоя и друга забежка, но това не я разстройваше.

Живееха под един покрив, но това беше горе-долу всичко. Не разговаряха много. Той имаше едни интереси, тя — други. Той се виждаше с „момчетата“ и си падаше по футбола; тя гледаше телевизия и се занимаваше с децата. Понякога отиваше в „Сапфир“ и танцуваше с приятелка, но запълваше времето си предимно със сапунки, чистене по чужди къщи и грижи за семейството. Нищо вълнуващо, може да се каже, но тя не се оплакваше.

На входната врата се звънна и тя се наруга — както обикновено забрави да си вземе пешкир от банята. Вратата и без това бе отключена и не се налагаше да става.

— Аз съм. Какво правиш?

— Мамо, ще ми донесеш ли пешкир от банята? Натопила съм си краката.

Майка ѝ беше възпълна жена на около шейсет и пет, но в тъмнокестенявата ѝ коса почти нямаше бели косми. Току-що си бе направила прическа и изглеждаше доста стилна.

— Косата ти е много хубава — отбеляза Лизе-Лот.

— Идвам от фризьор. Мислиш ли, че се е получило добре?

Майка ѝ подаде пешкира и седна на дивана.

— Нали ти казах — много е хубава.

Лизе-Лот загаси цигарата и си запали нова.

— Искаш ли? — попита тя и метна пакета на масичката пред майка си.

— Ще направя кафе — стана майка ѝ и изчезна в кухнята.

Публиката изразяваше възмуцението си, а Рики Лейк клатеше глава, зяпнала изненадано резултата от детектора на лъжата. Шакил

изглеждаше спокоен и упорито повтаряше, че детекторът греши, докато Шоуни подскачаше от гняв и крещеше неща, които се налагаше да заглушават, та да не се чуват в ефир. Най-добрата ѝ приятелка Сара просто седеше и се усмихваше смутено.

Майка ѝ се върна с две чаши кафе, седна отново на дивана, взе цигара от пакета и се загледа в програмата. Гледаха мълчаливо, докато не пуснаха реклама.

— Йорген ходи ли на мач вчера?

— Да.

— Никога ли не го придружаваш?

— Защо да го правя?

— Ирен питаше дали искам да отида на театър в неделя.

— Ще отидеш ли?

— Да не съм луда. Ирен се мисли за много важна.

— Защо смяташ така?

— Сигурно е заради сина ѝ. Постъпи в колеж.

— Татко какво прави?

— Гледа Опра. Мен това повече ми харесва. Купих блузка за Тереза.

— Наистина ли? Откъде?

— От „Ухлиен“. На разпродажба.

— Дали ще ѝ хареса?

— Разбира се. Всички момичета ги носят. Бяла, с тънки презрамки.

— Звучи приятно. Мога аз да я взема.

— Може да се сбиете за нея — засмя се майка ѝ и пусна кръгче дим, което литна към тавана.

— Според мен тя лъже, а не той — отбеляза Лизе-Лот по адрес на едно от момичетата на екрана. — И съм убедена, че е лесбийка. И преди имаше една.

— Не думай.

— Да. Оказа се, че е спала със сестрата на гаджето си.

— Онези в Америка са луди.

— Да.

— Баща ти твърди, че онзи от номер десет е хомо. Никлас. Знаеш го.

— Защо смята така? — попита Лизе-Лот.

— Не знам. Познавало се по външния вид. Според мен в Катринехолм няма хомосексуалисти.

— Сигурно ги има навсякъде.

— Не мисля. Всичките живеят в Стокхолм.

— Тереза ще ходи в Стокхолм.

— Така ли? Защо?

— Ще си купува дрехи.

— Ще я пуснеш ли?

— Зависи какво разбираш под „пускане“. Обикновено тя прави каквото си е наумила. Приятелките ѝ ще ходят.

— Защо и ние с теб не отидем в Стокхолм на пазар?

— Доста скъпо е. И тук се намират хубави дрехи.

— Може да отидем до Норкьопинг.

— Защо?

— Просто ей така.

— Може. А после ще отидем в „Макдоналдс“ — предложи Лизе-

Лот.

— Не обичам хамбургери.

— А какво обичаш?

— Китайска храна.

— Нея може и тук да я ядем.

— Но никога не го правим.

— Защо не?

— Скъпо е.

— Да не мислиш, че в Норкьопинг е по-евтино?

— Хайде, престани!

— Ти не искаш да ходиш в „Макдоналдс“.

— Нищо подобно. Просто казах, че не обичам хамбургери.

— То е същото.

— Не е. Предлагат и други неща.

— Какви например?

— Не знам! Ти предложи да ходим в „Макдоналдс“.

— Не искаш ли да ходим там?

— Ще отидем. И ще видим какво предлагат.

— Сигурно същото, което предлагат и тук.

— Вероятно.

Разговорът замря и догледаха програмата. След това майка ѝ стана.

— Връщам се при баща ти. И той ще иска кафе.

— Доскоро. Поздрави го.

— Благодаря за кафето. Довиждане, скъпа.

Започна „Телешопинг“ и тя остана загледана в двама идиоти, прехласващи се по някакви тигани. Запита се дали наистина са ентузиазирани от великолепните резултати, или са актьори, на които плащат.

Запали цигара и превключи на друг канал, където точно щеше да започне любимата ѝ английска сапунка. Чу се хлопването на капачето на процепа за писма и последва тупване, когато пуснаха пощата. Сети се, че е понеделник, надяваше се да е пристигнало любимото ѝ клюкарско списание. Но първо да види какво ще се случи с героинята от сериала.

Така и не разбра. След двамадесет минути беше мъртва.

ДНЕВНИК НА УБИЕЦ

Ноември, 2006 година, понеделник

Не си представях, че ще е толкова лесно! Вмъкваш се в живота на хората за няколко минути и после отново го напускаш; все едно нищо не се е случило. Фасулска работа. Това е предимството на невидимите хора. Вярно, не те забелязват, когато искаш, но когато пък не искаш да те забележат, е чудесно.

Аз съм от невидимите хора; от невидимите, които преминават през живота, без никой да им обръща никакво внимание. Ние винаги сме в мъгла. Винаги се страхуваме от юмрук в лицето или ритник по задника. Съвършено ненужно, защото и без това никой не ни вижда.

Никой не ме поглежда и не си мисли: „Хубава прическа. И аз ще се подстрижа така“. Никой не ме поглежда и не си мисли: „Боже, какво отвратително палто. От години не е на мода“. Никой никога не ме поглежда. Дори да стоя на пътя им, да държа вратата отворена, за да помогна, да отстъпя мястото си на някого в метрото. Забелязваха ме като дете; децата, не възрастните. Като дете все едно носех огромен жълт плакат с надпис: „Погледнете ме. Аз съм грозното патенце. Нося странни дрехи и казвам непонятни неща. Удряйте ме, подигравайте ми се. Правете го, правете го! Наранявайте ме. Избийте ненормалността

от мен, за да стана нормален човек“. Не се получи. Пораснах, но само толкова.

Никой не ме видя, когато купих билет за влака за Катринехолм. Никой не ме видя, докато гледах през прозореца къде премина детството ми. Хванах краткия път към улицата, където живеях като дете; и където живееше Лизе-Лот. От гарата просто известно време се върви по улица „Стор“, после тя преминава в „Стокхолмсвеаган“, свива се наляво при училището и си там. След всичките тези години тя все още живее в това забравено от Бога място. При тези условия мен отдавна да ме нямаше на този свят. Но аз продължавам да живея, а Лизе-Лот е мъртва.

Но да не изпреварваме събитията. Минавам край жилищните сгради и стигам до вътрешния двор. Дворът не се е променил, само катерушките на детската площадка са различни. Няколко хлапета си играят в пясъчника, а майките седят на пейката и ги наблюдават; иначе дворът е пуст. Храстите с големите бели плодове, които се разплескват, когато ги настъпиш, все още са пред сградите. Те бяха толкова високи, че можеше да играеш на криеница сред тях или да намериш убежище; сега обаче не изглеждат толкова внушителни.

Именно там Лизе-Лот и някои други — сестра ѝ и приятели от комплекса — ме съблякоха и ме намазаха с кал. Закачиха дрехите ми на катерушката и с това играта свърши. Трябваше да избирам: или да изляза в двора, където всички ще ме видят, все едно съм на нудистки плаж, или да се скрия в мазето. Избрах второто, а когато децата се разпръснаха и събрах смелост отново да се покажа на двора, ги нямаше — и децата, и дрехите ми.

Катерушката сега е подменена с по-нова и по-модерна. Има възета, по които да се катериш, и вградена пързалка. На старата през голяма тръба се стигаше най-горе, където можеше да висиш с главата надолу на свитите си колене. Веднъж прекарах там цял следобед, защото Лизе-Лот и бандата ѝ ме преследваха. Висях и се потях от страх какво ще стане, ако падна, а те ме замеряха със снежни топки. На няколко пъти се опитаха да ме издърпат долу, но аз се държах здраво. Крещяха и ме обиждаха — какво ли не ме наричаха. На моменти се оттеглях, за да реша, че е безопасно да сляза, а щом се престрашавах — изскачаха и отново ми се нахвърляха. Всичко приключи, когато Лизе-Лот пхна парче стъкло в снежна топка и я запрати по мен.

Стъклото проряза дълбоко врата ми; от болка разхлабих здравата си хватка и паднах на земята. Получих сътресение на мозъка. Повърнах, за огромна радост на децата, но като видяха кръвта, те избягаха. Със залитащи стъпки се прибрах вкъщи. Наложих се да отида в болницата, за да ме защитят. Казаха ми да лежа няколко дни. Е, поне нещо хубаво в цялата тази история.

Веднъж бащата на Лизе-Лот ме затвори в мазето, защото се похвалих пред Лизе-Лот, че моят баща е полицай — пълна измислица, разбира се. Всъщност и бащата на Лизе-Лот не беше полицай, но това не й пречеше да го повтаря всеки ден; правеше го, за да ме сплашва. А и баща й явно разполагаше с авторитета да заключва хора в мазетата. Ако не ме лъже паметта, работеше като санитар в болница за невменяеми престъпници. Очевидно бе научил номера със заключването там и не мога да отрека, че даде резултат: никога повече не излъгах за баща си, макар Лизе-Лот да не престана да го прави. Вкъщи не одобрявах идеята хора да бъдат заключвани в мазето, така че никога не приложиха този номер на Лизе=Лот въпреки упоритите ми опити да ги убедя да го направим.

След като си спомних някои неща от окаяното ми детство, влизам в сегашната кооперация на Лизе-Лот. От стълбището виждам как майка й излиза от апартамента й, значи Лизе-Лот е вътре. Не заключва вратата, което прави нещата още по-лесни. Майката е каквато я помня; е, сложила е някой и друг килограм отгоре, все така прилича на матрона, продължава да дъвче дъвка и арогантното й изражение не се е променило. Тя, естествено, не ме забелязва, когато се разминаваме. Подминавам апартамента, изкачвам се няколко площадки и заставам до прозорец с изглед към улицата. Входната врата се затръшва и някой хуква нагоре по стълбището. Пощальонът ме подминава, без дори да плъзне поглед по невзрачната ми персона, а после започва да слиза, като разпределя пощата. И този път не ми обръща никакво внимание.

Щом си тръгна, отивам до апартамента на Лизе-Лот, внимателно отварям вратата и се вмъквам в притъмненото антре. Безшумно затварям след себе си и заключвам.

Тя седи с натопени в леген крака и цигара в ръка, докато по телевизора пред нея тече някаква идиотска сапунка. Според мен действителността често надминава художествената измислица. Пристъпвам напред. Тя дори не изглежда изненадана, само ме пита за какво става въпрос. Казвам ѝ за какво става въпрос, докато погледът ѝ се мести от мен към телевизионния екран и обратно.

— Нямам спомен за това — отвърща тя спокойно, дръпва дълбоко един-два пъти от цигарата и отново се заглежда в телевизора.

Пристъпвам няколко крачки и с една ръка я сграбчвам за шията.

— Опитай се да си спомниш — настоявам заплашително, но тя само ме поглежда изненадано.

— Какво, по дяволите, правиш?! — пита тя. — Ума ли си загуби?

— Може би не съм — отвърщам аз.

— Тогава ме пусни!

— А ти си спомни! — Пръстите ми се впиват в шията ѝ. — Спомни си какво направи с моя врат!

Опитвам се да я принудя да си спомни; разказвам ѝ какво стана, но тя ме гледа глуповато. Тогава я дръпвам и тя пада на колене на пода; все още я държа за шията. Навирам главата ѝ в легена. Тя мърда с крака и ръце, но продължава да държи цигарата между показалеца и средния си пръст. Когато най-после я пускам да вдигне глава, тя изсумтява и примигва, за да разкара водата от очите си и да ме види по-ясно.

— Какво искаш от мен? — простенва с донякъде нормализирало се дишане.

— Да си спомниш — настоявам аз. — Да си спомниш, да проумееш какво ми е било и да ми се извиниш.

— Не си спомням! Какво да направя...

— Трябва да си спомниш! — кресвам аз. — Трябва да си спомниш как ме измъчваше всекидневно. Трябва да проумееш, че не може да се държиш така, както ти и приятелите ти се държаха. Да си дадеш сметка какви белези оставихте. Трайни белези и незаличими рани. Това не го ли разбираш?! Не ти ли е ясно, че твоето дете можеше да лежи там, в калта, с размазано от бой лице и разкъсани дрехи? Как щеше да се чувстваш тогава?

— Ужасно... — простенва тя и се разплаква.

— Тогава защо го правеше?

— Не знам дали съм го правила — оправдава се тя отчаяно. — Бяхме деца. Как да повярвам...

Уморявам се да говоря и ми писва от късата ѝ памет, затова отново потапям главата ѝ в легена; този път я държа по-дълго. Цигарата догаря между пръстите ѝ и тя най-после я пуска. Когато решавам да извадя лицето ѝ, тя е съвсем омаломощена и дори няма сили да се изправи. Затова я хващам за косата. Разтърсвам главата ѝ напред-назад. Тя кашля и плюе, но не успява да проговори. През това време ѝ разказвам за пречупени мечти, за детство без слънчева светлина, за самотен живот, за една огорчена и наранена душа. Най-после тя си възвръща способността да говори и просъсква: „Извинявай“. Не ѝ вярвам, че е искрена. А и без това ще умре.

— Твоето страдание трая много кратко — отбелязвам аз. — Моето продължи трийсет и осем години. Сбогом, Лизе-Лот.

За последен път напъхвам главата ѝ в легена, но тя вече се е предала. Известно време се съпротивлява вяло, а после застива. Оставям я така: на колене, с глава в легена, но не устоявам на желанието и поставям изгасналата цигара между пръстите ѝ, преди да се изправя.

На телевизионния екран се карат за нещо. Това е последвано от затръшване на врата. Аз излизам предпазливо и внимателно затварям вратата на Лизе-Лот след себе си.

[1] Американска актриса и продуцент, известна най-вече със своето популярно токшоу. — Б.ред. ↑

ВТОРНИК

Както обикновено Петра Уестман си вършеше работата енергично, но за разлика от друг път, не се натовари с допълнителни инициативи. Вместо това в свободното си време издирваше информация за някой си Педер Фрик. Оформи се следната картина:

„Педер Фрик, петдесет и три годишен, родом от Худиксвал, влиза в колеж с висок успех през 1972, през 1972–1973 отбива военната си служба. През 1973 започва да следва медицина в университета в Лунд и се жени. През 1974 се ражда дъщеря му, но за периода 1975–1980 липсва информация. Тогава съпругата му и детето са в Худиксвал и продължават да живеят там. През 1980 той отново се появява, продължава медицинското си образование и през есента се развежда. След четири години се дипломира и работи в различни болници в Стокхолм, а понастоящем е главен анестезиолог в «Каролинска».“

Колега от отдел „Икономически престъпления“ ѝ помогна да събере информация за финансовите дела на Фрик. Нямахте нищо нередно. Беше необвързан, с добри доходи и живееше нашироко. Нищо необичайно. Петра провери и установи, че няма криминално досие. Проверката ѝ в полицейските бази данни не извади на бял свят нищо. Миналото му изглеждаше неопетнено.

В резултат на телефонно обаждане до „Лекари без граница“ Петра научи, че организацията е действала в Ливан само през 1975 година. Тогава Педер Фрик е бил на двайсет и две, и е учел медицина само от две години. Значи през 1975 не беше работил като лекар в Ливан. Не го откриха в никой от списъците си. Най-после го залови в лъжа.

Но как да продължи нататък? В никакъв случай не желаше Фрик да разбере, че го разследва. По тази причина не биваше да се свързва нито с майка му — все още жива — нито със съседите, колеги или работодателя му. Не смееше да се свърже и с дъщеря му. Бившата му съпруга обаче ѝ се струваше относително безопасна карта. Беше я изоставил заедно с новороденото и заминал в чужбина, а след като се бе върнал, веднага се беше развел. Тя едва ли говореше с него често, ако въобще поддържаха контакт.

След много опити да се свърже с бившата съпруга най-после успя да я намери в службата ѝ късно една вечер. Беше медицинска сестра в операционната в болницата в Худиксвал.

— Търся Педер Фрик — излъга Петра.

В слушалката последва пълно мълчание и тя се надяваше това да е добър знак.

— Ало?

— Нямам връзка с него от години. Ще трябва да опитате другаде. Кой го търси?

Петра съзнателно не се представи. След като помисли внимателно, реши да не лъже тази жена за самоличността си. Първоначално смяташе да прекрати разговора на този етап — и без да се представи — ако получи друг отговор.

— Казвам се Уестман и съм полицейски офицер — обясни тя при това развитие на събитията. — Появява се в разследване, по което работя.

— Тогава сте наясно, че не можете да влезете в контакт с него чрез мен — отвърна жената, чието име беше Мона Фриберг.

— Всъщност исках да говоря с вас — призна Петра бързо, като се мъчеше да си възвърне контрола над разговора. — Кога за последен път говорихте с него?

— През 1980-а — отговори жената лаконично.

— Във връзка с развода ли?

— Точно така.

— И от тогава не сте имали никакъв контакт с него?

— Това вече го казах.

— А дъщеря ви?

— И тя, доколкото ми е известно.

— Може ли да попитам защо?

Мона Фриберг се поколеба известно време, преди да отговори.

— Той не показва никаква заинтересованост към дъщеря си. Нито тя, нито аз желаем какъвто и да е контакт.

— Моля да ме извините, ако ви се сторя пряма, но защо въобще се омъжихте за него?

Даваше си сметка, че този въпрос представлява основателна причина жената да прекъсне разговора, но се надяваше да не се стигне до там.

— Класическата причина: забременях.

— И той пое своята отговорност?

Отново последва мълчание, преди да отговори:

— Привидно. В действителност почти не се виждахме. Премести се в Лунд, а после замина за чужбина за няколко години.

— И когато се върна, поиска развод?

— Да. Без дори да се видим. Не съм го виждала лично от 1975 година.

В тона на Мона Фриберг нямаше горчивина. Даваше кратки, но точни отговори. Независимо от това Петра долавяше известна двусмисленост. В думите на бившата съпруга не прозираше слабост към Фрик, а същевременно тя държеше висок гард. Докато разговаряха, Петра не можа да определи какво е, но после прецени, че Мона Фриберг спестява част от истината за Педер Фрик.

— Плаща ли издръжка за детето? — попита Петра, макар да подозираше отговора.

— Не, и никога не съм искала. Финансовото ми състояние е добро.

— Но това вероятно обяснява и наличието на основателни причини, за да не желаете да имате нищо общо с Педер Фрик — обърна й внимание Петра.

— Предпочитам да съм независима — отвърна Мона Фриберг с напълно овладян тон, който всъщност потвърждаваше предположението.

— Имате ли представа къде може да е бил по време на отсъствието му между 1975 и 1980? — поинтересува се Петра.

— Не.

— Що за човек е той?

— Интелигентен и целеустремен. Себичен. Екстровеертен.

Сред положителните оценки се бе прокраднала и една отрицателна. Цитираше факти и привидно звучеше напълно обективна. Но какво всъщност казваше? Каза „екстровертен“, а не „общителен“. А „целеустремен“ носеше ли положителен знак? Не. Особено след като веднага последва „себичен“. Петра нямаше време да завърши разсъжденията си.

— И се интересувахте от войната — прибави Мона Фриберг. — Изключително много се интересувахте от войната. Трябва да се връщам на работа.

С това разговорът приключи.

СРЯДА ВЕЧЕРТА

В групата, ангажирана с разследването, цареше минорно настроение. Мина и сряда, а не се появи нищо ново, което да ги поведе напред. Съпоставиха пръстовите отпечатащи по стола в кухнята на Ингрид Олсон с всички налични „мостри“ на регистрирани престъпници, но не откриха сходство. Нищо ново не произтече и от повторния разпит на семейство Ванерберг и бизнес партньора.

Медицинският доклад на съдебния лекар Сетерстрьом не предостави информация, улесняваща разплитането на случая. Смъртта бе настъпила в понеделник между четири следобед и осем вечерта. Такова беше и първоначалното предположение. Причината за смъртта също се оказа очаквана: мозъчни кръвоизливи, причинени от силни удари с тъп предмет по главата и в частност — по лицето.

От разпитите в района на местопрестъплението събраха следната информация: Ленарт Йосефсон, собственик на къщата срещу Олсон, видял двама мъже да минават край прозореца му през кратък интервал около часа на убийството. Заради тъмнината се затрудняваше да даде описание, но и не изключваше Ванерберг да е бил един от тях. През лятната ваканция обрала гараж на близката улица. Полска художничка, продаваща картините си, посетила няколко домакинства в района през ноември. На няколко пъти възрастна двойка забелязала по „Акербарсвеаган“ да минава непозната жена, но тя „приличала на шведка“. На съседни им направил впечатление мъж, който тичал за здраве в светлосин анцуг. Оказа се, че живее на „Олвонбакен“, пресечка на „Акербарсвеаган“. В събота преди убийството велосипедист между трийсетте и четирийсетте, видимо пиян, лъкатушел по околните улици. И последно: дваветгодишен младеж със съмнителен вид посетил девет семейства в района, предлагайки им тоалетна хартия с логото на местния тенис клуб. Трина души от непосредствена близост бяха станали свидетели как линейка откарва Ингрид Олсон, след като си бе счупила бедрото.

Разследващата група работеше по няколко версии, но според доминиращата хипотеза Ханс Ванерберг бе възнамерявал да посети новодомците на „Акер–барсвеаган“ 13; в понеделник вечерта е излязъл от дома си, но по погрешка се е озовал на номер 31, където е налетял на убиеца си, който го е проследил до там по неизвестни до този момент причини.

Прокурорът, дългокракият Хадар Розен, започваше да става нетърпелив и предложи да проверят дали има подобни случаи в Стокхолм или някъде другаде. Ейнар Ериксон вече го беше направил — никъде не откри аналогични случаи било като метод на убийството, било като оръжие на престъплението. Повечето убийства бяха резултат или на семейни разправи, или на пиянство.

Същата вечер Хьоберг се прибираше и здравата се намокри. Валеше като из ведро, а той — както обикновено — не носеше чадър. Най-често се случваше така: вземаше ли чадър на път за работа, го оставяше в службата, защото не му трябваше на връщане; оставеше ли чадъра вкъщи, започваше да вали в момента, в който си тръгваше от работа. Сега тръгна обратно назад няколко преки към магазина, където продаваха чанти и — както той се надяваше — чадъри. Оказа се, че имат. Това обаче не му помогна особено, защото вече беше затворено. Напразно се бе върнал три преки.

На път за вкъщи мина покрай книжарница с канцеларски материали и необяснимо защо се отби там. Имаше определеното усещане, че му трябва нещо и след малко излезе с кутийки за моливи, опаковани празнично за момичетата, но и неудовлетворен, че не се бе сетил за какво точно бе влязъл.

Най-после у дома си взе душ и когато легна на дивана, за да прави компания на децата пред телевизора, му проблесна за какво всъщност влезе в книжарницата. С обединени усилия Кристофър и Йонатан разхвърляха списания по пода — не по-малко от петдесет — като поне три от тях бяха напълно разкъсани.

Сложиха най-малките да спят, Симон се заплесна с компютърната игра, а Хьоберг седна до кухненската маса, за да изяде претоплените остатъци от вечерята на децата. Оса се бе нахранила с тях, но му правеше компания. Попита го как върви разследването и

докато отхапваше от хотдога той ѝ разказа за развоя през последните няколко дни.

— Едно нещо ми прави впечатление — отбеляза Оса. — В семейство Ванерберг са царели добри взаимоотношения, нали?

— Така изглежда — кимна Хьоберг.

— Нещо като между теб и мен ли?

— Да, вероятно.

— Двама разумни човека, които разговарят помежду си?

— Очевидно.

— Да кажем, че тази вечер имаш ангажимент и трябва да излезеш. Например — да разпитваш свидетел. Тогава ще ми кажеш: „Трябва да отида да разпитам свидетел“, нали?

— Нещо такова...

— Няма да кажеш: „Отивам да разпитвам заподозрян“. По-късно мога и да кажа, че си отишъл да разпитваш „заподозрян“, макар ти да си казал „свидетел“.

— Май напипа нещо.

— Освен това — но не съм напълно сигурна — едва ли първо ще се върнеш вкъщи, за да си със семейството, а после да се „наложи“ да излезеш на среща с човек, с когото нямаш определена уговорка. Защо Ванерберг не е отишъл първо там, направо след работа?

— Може да се прибират след шест и той да го е знаел.

— Провери. Ако наистина е било така, значи първо се е обадил, а не става въпрос за „наминаване“. Възможно е да не са били вкъщи.

— Били са.

— Той откъде да знае, след като не е звънял?

— Права си. Значи...

— Значи Ванерберг е бил примамен в празна къща от човек, който е възнамерявал да го убие там — довърши мисълта му Оса.

— Някой, който е знаел, че Ингрид Олсон не е в дома си — заключи Хьоберг. — Някой, който е искал да въвлече и нея или просто е избрал къщата ѝ, защото е празна.

— Значи някой, който е свързан и с Ингрид Олсон, и с Ханс Ванерберг. Намери връзката и мистерията е разрешена — заключи Оса самодоволно и го прегърна през врата.

— Съвършено права си — призна Хьоберг. — Ще отида да звънна на купувача.

Стана и остави възгордялата се своя съпруга да вдигне мръсната чиния.

Първо звънна на Петра Уестман, която вече бе установила връзка с купувача. Още беше в службата и с известна изненада му даде телефона на семейството на „Акербарсвеаган“ 13.

— Ще ти кажа утре дали съм постигнал нещо — съобщи Хьоберг мистериозно, благодари ѝ и прекрати разговора.

После звънна на купувачите. Вдигна съпругът. Именно той се бе свързал с брокерската фирма относно оплакванията от продавача.

— Извинете, че звъня толкова късно. Аз съм главен инспектор Кони Хьоберг от отдел „Тежки престъпления“ в полицейския участък в Хамарби. Водя разследването за убийството на Ханс Ванерберг.

— Никакъв проблем. Как да ви помогна? — попита бързо мъжът.

— Питам се дали някога сте говорили с Ванерберг лично.

— Не. Говорил съм единствено с Молин.

— А с Молин обсъждали ли сте кога ще бъде удобно Ванерберг да направи нов оглед по повод оплакванията ви?

— Казах, че по всяко време е удобно. Жена ми винаги е вкъщи с децата.

— Не беше ли редно Ванерберг първо да ви звънне? Ами ако съпругата ви беше излязла...

— Да, по-разумно щеше да е. Но от друга страна, ако е минавал...

— Много благодаря. Извинете ме отново — помоли Хьоберг.

Оса го гледаше победоносно. Той я прегърна и я целуна по челото.

— Какво бих правил без теб, скъпа? — засмя се той. — А сега мисля, че е време и Симон да си ляга.

Оса четеше книга, а Хьоберг гледаше разсеяно новините, докато умът му работеше трескаво и повеждаше разследването в нова посока. Реши на следващия ден да се свърже с Ингрид Олсон и лично да огледа къщата. Щеше да търси нещо, без да е сигурен още какво.

Надяваше се да го разпознае, когато го види, но съмненията не го напуснаха.

Репортерът не спираше да говори за „Хамас“, за самоубийствените бомбени агенти в Ирак, за отравянето на бившия руски шпионин Литвиненко, ала Хьоберг така и не успяваше да се съсредоточи върху новините. Едно събитие обаче прикова вниманието му. В кадър се появиха неколцина униформени полицаи, а телевизионният репортер обясни:

— Вчера в Катринехолм била убита в апартамента си четирийсет и четири годишната майка на две деца. Открил я седемнайсетгодишният ѝ син по обяд. Предполага се, че е била удавена в леген по някое време сутринта. Полицията е намерила интересни улики в жилището, но още няма заподозрян.

Това наистина не беше добра седмица за четирийсет и четири годишните, помисли си Хьоберг. Три убийства за девет дни. Нямаше никаква логика. Репортерка разпитваше негов колега от полицейския участък в Катринехолм за убийството. Същевременно камерата се плъзна по кална детска площадка и струпани хора при врата към стълбище.

— Огледът още не е приключил, но всичко сочи, че животът на жената е отнет от един или повече нападатели — обясняваше полицейският комисар.

— Разполагаме с информация, че е била удавена — прекъсна го репортерката.

— Така ли било? — изненада се полицаят.

Изведнъж нещо прещрака в ума на Хьоберг, но той не успя да определи на какво точно реагира.

— Да, така е — призна полицейският офицер след известно колебание. — Именно удавяне е хипотезата, по която работим. В момента не разполагаме с друга информация, но ще ви дадем повече през викенда, когато знаем повече.

— „Викенд“ — промърмори Хьоберг. — Странно произношение. Не е като нашето. А и това: „Така ли било?“ — продължи да разсъждава той на глас. — Дали смисълът е: „Ще видим“?

Имаше обаче нещо познато в тези диалектни изговори и фрази, както и в напевния тон, с който бяха произнесени, но за нищо на света не можеше да се досети къде ги е чувал преди. Най-накрая, макар и

неохотно, отпъди мисълта и се загледа в репортажа за последствията от голямата снежна буря, започнала в началото на ноември.

Томас отвори сладкото от боровинки, видя, че повърхността е покрита със сива плесен, и потрепери. Бързо върна капака и хвърли буркана в плика за боклук, окачен на вратата на шкафа под мивката. Седна на масата и се захвана с пая с кървавица, но не без известно съжаление.

Кухненският прозорец продължаваше да е все така гол, като се изключи радиото върху перваза — стоеше там от времето, когато вуйчо му Гунар беше жив. Беше поръчал обаче завеси за кухнята. Миналия понеделник след работа отиде до текстилния магазин на ъгъла. На витрината табелка оповестяваше, че шият безплатно пердета, ако купиш плата от тях. Избра десен в топли жълти нюанси със ситни сини квадратчета — сигурно щеше да отива на кухнята. Всъщност продавачката накрая загуби търпение и именно тя го насочи към избора му. Томас с охота прие предложението и се опита да пренебрегне раздраженото й изражение и ядосаните резки движения. Остави тя да реши какви ще са завесите, без да обсъжда набора или окачането. Искаше пердетата да са изненада и не посмя дори да попита каква ще е цената. Следващата седмица щяха да са готови.

Погледът му попадна върху старото радио и в съзнанието си видя вуйчо Гунар — брата на баба му — седнал до същата тази маса. През делничните дни той слушаше „Да празнуваме“, докато си пиеше кафето, а в събота се опитваха да решат заедно музикалната загадка. Той нямаше особен принос, но вуйчо Гунар си го биваше, а и беше приятно да са заедно.

Вуйчо Гунар не бе човек на големите жестове. Беше затворен и през деня не си говореха много, но си правеха компания с мълчанието си. Приемаше Томас такъв, какъвто беше, и нито го критикуваше, нито се дразнеше от него. Томас, от своя страна, си затваряше очите пред липсата на лична хигиена на стареца и изпитваше благодарност, че най-после е напуснал тесногръдието на дивата провинция, за да се потопи в анонимността на големия град.

Замисли се за последните си дни в Катринехолм и за работата си в магазина за дрехи. Собствениците — възрастна двойка — го смятаха

за недоразвит и вероятно имаха основание, защото не бе завършил дори началното си образование. През цялото време се отнасяха с огромно подозрение към него. Не смееха да го оставят сам, а един от тях непрекъснато гледаше касовия апарат, щом Томас се завъртеше близо до него. В крайна сметка, вместо да научи нещо в процеса на работа, той непрекъснато се опитваше да се отърве от навъсените им дебнещи погледи.

Близкото съседство с прогимназията не улесняваше живота му. Бившите му съученици наминаваха най-често през обедната почивка с единствената цел да му се подиграват и присмиват. Главната тема на задявките им беше неговият предполагаем хомосексуализъм. Сега неочаквано си спомни епизод от онова време; случка отпреди трийсетина години.

Вярно, не го засягаше лично; отнасяше се до брат по съдба — Съорен от съседния клас. Знаеше как се е развило действието. Съорен заминал заедно с останалите от футболния отбор на тренировъчен лагер във Финландия. На връщане, на ферибота, явно се били напили здраво. Ласе Голаре, известен със своята агресивност, бил безпаметно пиян и не разбрал как презираният от всички Съорен го отвел в тоалетната. Там Съорен направил „свирка“ на горкия опиянен Ласе Голаре, след което Ласе Голаре излязъл от тоалетната и разказал на всичките си съотборници на какво ужасно преживяване е бил подложен. И момчетата, и треньорът се възмутили, Съорен бил изритан от отбора, а Ласе Голаре, който нямал ни най-малки хомосексуални наклонности, бил приветстван като герой с неопетнена чест.

Томас се усмихна при мисълта за извършеното насилие, докато поглъщаше последния залък от пая с кървавица, прокарвайки го с чаша мляко. Посегна към непрочетения още таблоид и отвори на страницата с новини от Швеция.

Насреща си видя очите на Лизе-Лот и за пръв път му се стори, че тя му се усмихва дружелюбно. После си даде сметка за действителността и сърцето му заби лудо. Изведнъж изпита необичайно силна жажда, но нямаше сили да стане да си налее нещо. Прочете внимателно статията два пъти, после с рязко движение измъкна вестниците от миналата седмица, все още натрупани на купчина пред него. В неделния вестник намери хрониката за убитата

проститутка в Скархолмен. След като прочете и нея няколко пъти, остана седнал, с изправен гръб и длани, опрени на коленете. Гледаше невиждащо пред себе си.

— Какво направих? — прошепна той. — И какво ще правя сега?

ЧЕТВЪРТЪК СУТРИНТА

Хадар Розен съобщи, че не възнамерява да присъства на поредната среща на разследващата група в четвъртък. Всички други се явиха, с изключение на Уестман. Заради многото ѝ положителни качества Хьоберг бе склонен донякъде да прощава навика ѝ да закъснява. Макар и млада, тя нямаше никакъв проблем да ръководи по-възрастните колеги. Преобладаващото мъжко присъствие в колективата нито я притесняваше, нито я възпираше да проявява изобретателност и инициативност. Освен това за него не беше тайна, че тя работи до късно вечер и никога не оставя недовършена задача. Знаеше, естествено, че и предишната вечер е работила до късно.

Пет чаши кафе стояха върху заседателната маса сякаш чакаха срещата да започне и да бъдат пресушени. Ейнар Ериксон, все си поглеждаше часовника, а после отместваше поглед към вратата. Санден разсеяно барабанеше с пръсти по масата и зяпаше към плакат в рамка, на който момиче се люлееше на люлка. В един момент вратата се отвори със замах и Уестман връхлетя с чаша чай в ръка. Той ѝ се усмихна саркастично, но тя му се ухили невъзмутимо, издърпа стол и седна. Ериксон въздъхна шумно.

— Добре — започна Хьоберг, — някой има ли да докладва нещо ново?

Всички поклатиха глава с изключение на Хамад.

— Идентифицирах „съмнителния продавач на тоалетна хартия“. За жалост не се оказа съмнителен. Обиколих тенис клубовете в района и накрая попаднах на следа. На осемнайсет е, казва се Йоаким Левандер и играе в тенис клуб „Еншеде“. Вярно е, че е обикалял района известно време и се е опитвал да продава тоалетна хартия с логото на клуба. Нямам особен късмет. Търговията по телефона вървяла далеч по-добре. Единственото „съмнително“ около него е козията му брадичка и обицата на ухото.

— Кога е бил забелязан? — попита Санден.

— Седмицата преди убийството. Заведох го при къщата на Ингрид Олсон, но доколкото си спомняше, никой не му отворил, когато позвънил. Не забелязал обаче нищо подозрително.

— Срещал ли е някои от свързаните със случая, докато е обикалял по улиците? — поинтересува се Хьоберг.

— Не живее в квартала — отвърна Хамад. — Убеден съм, че е срещал доста хора, но всички са му били непознати.

— Значи да го изключим от разследването — обобщи Хьоберг. — Питам се за действията на Ванерберг през онази вечер и стигнах до следното заключение: Пия Ванерберг — мисля, ще се съгласите — изглеждаше и заинтересована, и осведомена какво прави съпругът ѝ и на работа, и извън фирмата. Според нейните твърдения Ванерберг със сигурност е имал среща с продавач. Изградихме хипотезата си върху предположението, че или не е разбрала правилно, или не е чула добре. Нещо не ми се връзва. Странен е и друг факт: Ванерберг е излязъл от дома си по тъмно, за да се срещне с човек, когото определихме като купувач на къщата на номер 13. Снощи говорих с купувача — продължи той и се обърна към Уестман. — Вярно, казал на Йорма Молин, че е удобно да мине, но нито са уточнили време, нито е споменавал понеделника за особено подходящ. На мен ми се струва най-разумно Ванерберг да звънне, преди да отиде там. Аз мисля — както предполага и Пия Ванерберг, — че в понеделник е имал уговорена среща за шест часа с някого на „Акербарсвеаган“ 31. Този някой, предполагам, е убиецът.

— Значи цялата тази история с „Акербарсвеаган“ 13 е просто удивително съвпадение, така ли мислиш? — попита Ейнар Ериксон навъсено. — Трудно ми е да го повярвам. В нашата работа рядко има съвпадения.

— Независимо от това смятам, че точно това е станало — настоя Хьоберг.

Хамад и Санден кимнаха в знак на съгласие.

— А показанията на Ленарт Йосефсон? — попита Уестман.

— Показанията на Йосефсон са интересни — отвърна Хьоберг. — Разполагаме и с отпечатъците от стъпки в градината. Габриела?

— Отпечатъците говорят, че някой се е прехвърлил през портата и е скочил на моравата отстрани на посипаната с чакъл пътека — отвърна Хансен. — Дали е станало преди или след като Ванерберг е

минал през портата, е невъзможно да се определи. Може да се предположи, че се е покатерил — искал е да прескочи портата, а не е минал през нея, за да не вдига шум. Портата издава шум, както и стъпките по посипаната с чакъл пътека. В такъв случай значи убиецът е проследил Ванерберг там.

— Кое е забелязал и Йосефсон — добави Уестман.

— Но защо убиецът, ако си е уговорил среща с Ванерберг на този адрес, ще го проследява? — озадачи се Санден.

— И аз това се питам — призна Хьоберг. — Може би е искал да се увери, че Ванерберг наистина ще отиде там. Не е искал да остави следи в къщата, ако срещата се провали.

— И без това няма оставени следи вътре — промърмори Ейнар Ериксон недоволно.

Санден не обърна внимание на мърморенето на Ериксон, а продължи:

— Ами ако показанията на Йосефсон не са съществени? Възможно е убиецът да е прескочил оградата много преди Ванерберг да се появи.

— Защо да прескача? Какво му пречи да мине през портата? — възрази Уестман. — Определено е щял да привлече повече внимание, ако прескочи, отколкото ако портата вдигне шум.

— Именно затова смятам, че убиецът го е проследил до там — заяви Хьоберг.

— Тогава с какво разполагаме?

— Търсим човек, който има връзка не само с Ханс Ванерберг, но и с Ингрид Олсон — обобща Хьоберг. — Възможно е да е искал да създаде проблем на Олсон. Във всеки случай — знаел е, че къщата на Ингрид Олсон е празна.

— Пощальонът — заразсъждава Санден на глас, — сметосъбирачите, някой от болничния персонал...

— Съседите — добави Хамад. — Полякинята, която продавала картините си, пияният велосипедист, парамедиците...

— Жената с черти на шведка, дето се разхождала — промърмори недоволно Ериксон. — Всеки пешеходец...

— Значи сме единодушни — намеси се Хьоберг, за да въведе ред. — Новата ни основна хипотеза гласи: Ванерберг си е уговорил среща с убиеца за понеделник вечерта на „Акербарсвеаган“ 31. Убиецът го е

проследил до там. Защо и откъде — не знаем, но вероятно от жилището на Ванерберг. Като съдим по отпечатъците от стъпки, Ванерберг е отишъл и до задната страна на къщата. Вероятно през това време убиецът е влязъл в къщата, изчакал е Ванерберг и го е убил.

— Значи ще търсим връзка между Ванерберг и Олсон — обобщава Санден.

— Да, редно е — съгласи се Хьоберг. — Следващите няколко дни ще се посветим на издирването на човек, свързан по някакъв начин и с Ханс Ванерберг, и с Ингрид Олсон.

— Може да се каже, че такъв човек е купувачът от номер 13 — обади се Уестман. — Почти съсед е на Ингрид Олсон и е купил къщата чрез агенцията за недвижими имоти на Ванерберг.

— Да, защо не? — подкрепи я Хьоберг. — Дори никога да не е срещал или говорил с Ванерберг, има връзка, макар и слаба. Предлагам ти, Петра, да обходиш съседите. Особено, които живеят достатъчно близко, за да забележат, че Олсон отсъства. Разпитай ги подробно. Покажи им снимки на Ванерберг — и като жив, и като мъртъв — и обърни внимание как реагират. Това важи и за останалите. Ейнар, ти провери пощальона, разносвача на вестници, сметосъбирачите. Провери и миналото на Ингрид Олсон. Санден, говори с болничния персонал и парамедиците. Впрочем знаеш ли къде е отседнала Ингрид Олсон в момента?

— Временно живее у Маргит Олофсон.

— Горката жена — въздъхна Хьоберг. — И без това е достатъчно заета като медицинска сестра. Ингрид Олсон кога може да се върне къщи? — обърна се той към Хамад.

— За по-сигурно искахме да останем в къщата до неделя. По принцип сме приключили, но никога не се знае...

— Добре. Смятам да отида там днес и отново да я огледам. Този път ще търся и връзка между Ингрид Олсон и Ванерберг. Джамал, ти вече си го правил, затова ще дойдеш с мен. Нещо друго?

— Да — обади си Уестман колебливо, докато въртеше чашата чай пред себе си. — Ако Ванерберг си е уговорил среща с убиеца на „Акербарсвеаган“ 31, както пише в календара, не е ли вероятно така нареченият продавач да звънне в офиса, за да разбере какво е станало? Не е ли редно да проверим всичките му входящи разговори през

седмиците, когато Ингрид Олсон е била в болницата? И за да сме изчерпателни — нека проверим и домашния, и мобилния му телефон.

— Разбира се — съгласи се Хьоберг. — Ще се захванеш ли, Петра, или ще ти дойде в повече?

— Нямам нищо против — прие, без да се колебае, Уестман.

— Чудесно. — Хьоберг допи последните капки кафе. — Тогава да се хващаме на работа.

— Чакай — спря го Санден. — А събирането за Коледа в събота?

— Разбира се. Съвсем забравих. Направи ли резервация? — обърна се той към Хамад.

— Да. За седем вечерта в кафене „Бейрут“ на улица „Енгелбрекст“.

— Кафене „Бейрут“ ли? — изненада се Санден. — Какво сервират там? Ледени бомби и гранати ли? Звучи чудесно.

Уестман погледна Хамад. Както обикновено всички се засмяха на шегата на Санден, включително и Хамад.

— Страхотно — обади се и Уестман. — Обичам ливанска храна.

— Само дето арабите избягват да ядат шунка — въздъхна Санден. — Готови са да ядат агнешки бели бъбреци, но не и свинско.

Насилието, на което Петра Уестман бе подложена през уикенда, се бе превърнало в разказ. Вярно, сподели го само с един човек, но в съзнанието си повтаряше отново и отново последователността на събитията. От случилото се изпитваше предимно срам; срам, че се е събудила в легло в непозната къща, без да знае с кого е прекарала нощта. Колкото и странно да изглеждаше, не се чувстваше изнасилена, защото нямаше спомен какво е станало, но искаше да се отърве от чувството за срам; на всяка цена.

Докато работеше и се занимаваше с нещо, нямаше проблем, но опиташе ли се да заспи, се въртеше и мятеше часове наред, а срамните спомени се преповтаряха в съзнанието ѝ един след друг. Гола и замаяна между чаршафите от египетски памук или пред огледалото в банята в луксозната вила в „Мелархойден“; или как залита с новите ботуши на излизане от бара в хотел „Кларион“.

А и не успяваше да се отърси от съмнението. Наистина ли беше изнасилена? Не и в традиционния смисъл. Ако беше нападната и

изнасилена, нямаше да има никакво съмнение; възможно бе то да остави още по-дълбоки отпечатъци; или да я остави с наранявания, зарази и Бог знае още какво. Но тогава нямаше да има никакво съмнение; и това ужасно чувство за срам.

Именно по тази причина не смяташе да се отказва от започнатото. Беше твърдо решена да постави привидно приятния и сговорчив възрастен лекар зад решетките; с целия му чар и остроумие. Нещо ѝ подсказваше, че Мона Фриберг не би имала нищо против.

Петра Уестман не забрави за интереса на Педер Фрик към войната и в сряда се свърза с военните. След многобройни телефонни обаждания най-после попадна на вече шейсетгодишния майор, някогашен командир на Педер Фрик през последните месеци от военната му служба. Помнеше Фрик главно като вълк единак. Сети се и друго: особено големия му интерес към Андраш Такач, легионер от унгарски произход, дошъл да обучава войниците на ръкопашен бой. Майорът бе останал с впечатление, че двамата се разбирали отлично по време на обучението.

Петра моментално усети, че е попаднала на интересна следа. Заслужаваше си да открие този Такач. Не беше трудно. Търсене в гугъл я насочи към клуб по карате на „Нормалм“. За съжаление в момента Такач отсъствал, но щяла да го намери в четвъртък, обясниха ѝ от там.

Най-после Петра се свърза с шведския шампион по карате с унгарско име. Леко я изненада слабо доловимият му френски акцент. Зачуди се колко ли време е бил в Чуждестранния легион, но не попита.

— Трябва ми информация за Педер Фрик, отбивал военната си служба в Риндьо. Вие сте го обучавали през пролетта на 1973 година в ръкопашен бой.

— Да, много добре го помня — отвърна Андраш Такач. — Способно момче.

— Поддържате ли още връзка? — попита Петра.

— Не съм го виждал от тогава.

— Как бихте го описали?

— Силен и интелигентен. Много се интересувахте от обучението. Задаваше доста въпроси.

— За какво по-конкретно?

— За всичко, което учеше. Винаги искаше да е по-напред от другите. Като преподавател се чувстваш поласкан, когато ученик

проявява такъв голям интерес към онова, на което го учиш.

— Но?

— Няма „но“. Беше отличен войник.

— Знаете ли дали е имал намерения за военна кариера? — попита Петра.

— Не в Швеция във всеки случай. Помня, че беше критично настроен към неутралната политика на Швеция. От друга страна, проявяваше засилен интерес към Френския чуждестранен легион.

Вниманието на Петра се изостри.

— Аз самият съм легионер — обясни Такач. — Искаше да знае какво правят, какво се изисква, за да те приемат, и така нататък. Дадох му цялата информация, с която разполагах. Не препоръчвам постъпването в Легиона на всеки, защото не е разходка в парка. Това също му го казах, но му дадох и някои ценни съвети.

— Останахте ли с впечатление, че има сериозни намерения?

— Не го изключвам — отвърна Такач. — С неговите качества лесно щеше да се справи с приемния тест.

— И психическите ли?

— Шегувате ли се? Хлапето беше яко като бик и физически, и психически.

Петра се усмихна вътрешно. Явно нейните представи и тези на стария легионер за психическо здраве се разминаваха чувствително.

Петра обобщи събраната информация. Педер Фрик беше интелигентен, образован мъж; умен, с лустро, богат. Но също така беше и лъжец. За да се представи в по-добра светлина, излъга, че е работил за организацията „Лекари без граница“. Всъщност беше войнолюбец, изоставил жена и дете, за да убива хора по чужди земи, където има конфликти, и то под прикритието на униформата. Не е изключено да е бил също толкова добре осведомен и за други войни, колкото за тези в Ливан. И вероятно му е било ужасно лесно да изнасилва жени, докато е в униформа. Може, помисли си също Петра, да се е стигнало до зачеването на дъщеря му в резултат на изнасилване. Изнасилване, което е замаскирал, заставайки пред свещеника с жертвата си. Така е било най-добре за всички участници. Именно поради тази причина контактът между него и жена му и между

него и детето е нарушен завинаги. Една тайна, която е най-добре всички грижливо да пазят. Така се е започнало, помисли си Петра. Вълкът нрава си не мени. Винаги е бил такъв, но сега е по-изобретателен и методите му са по-изтънчени.

ЧЕТВЪРТЪК ВЕЧЕРТА

Към три в четвъртък следобед Хьоберг и Хамад слязоха от колата пред къщата на „Акербарсвеаган“ 31. За разлика от града тук падащият сняг вече се стелеше като бяло одеяло и приглушаваше обичайните звуци от метрото и няколкото улици с по-усилено движение в района на жилищния квартал. С настъпващия сумрак двамата се озоваха в същинска коледна приказка: идилична уличка с хубави градини и стари дървени къщи. За Хьоберг беше трудно да си представи какво е усещането на колегата му за зимата и предстоящата Коледа, но знаеше, че като дете той е пристигнал със семейството си в Швеция, за да избягат от гражданската война в Ливан. В съзнанието на Хьоберг Джамал Хамад беше истински швед, само дето продължаваше да отказва да хапне свинско. Независимо от съпругата си шведка бе възможно вкъщи да се държи повече като ливанец, отколкото признаваше пред колегите си.

Двамата ситняха по алеята към къщата на Ингрид Олсон, а от устата им излизаха облаци пара.

— Как са си представяли, че старата жена ще върви по нанагорнище в нейното състояние? — дивеше се Хьоберг.

— С шпайкове — промърмори Хамад.

Хьоберг извади от джоба си ключа за къщата.

Стъпиха на площадката. Тропнаха няколко пъти с крака да се отърсят от полепналия по обувките им сняг и Хьоберг пхна ключа в ключалката. По неизвестна причина сега къщата изглеждаше по-малка от миналия път, когато вътре буквално гъмжеше от народ. Миришеше на старо, но не неприятно; витаеше типичната миризма на възрастен човек в стара къща. Не беше особено уютно. Днес мебелите изглеждаха още по-вехти отколкото миналия път. Хьоберг имаше усещането, че са набавяни без определена мисъл. Ингрид Олсон очевидно бе доста самотен човек, всъщност една от многото самотни старици, които живеят в тази страна, помисли си той.

Подобно на собствената му майка например. Баща му почина от усложнения след тайнствена болест, когато Хьоберг беше тригодишен. Докато растеше, живееха из различни апартаменти в Болмора, близо до училището му, където майка му работеше на бюфета. Доколкото имаше спомен, тя не общуваше почти с никого, нямаше и близки приятели. Характерът ѝ не предразполагаше към това: беше негативно настроен човек, резервиран и не одобряваше развлеченията.

Всичко беше подредено и къщата изглеждаше чиста. Хансен, както винаги, си беше свършила добре работата, отбеляза Хьоберг; не само като полицейски офицер, но и в човешки смисъл.

— Какво се надяваме да открием? — попита Хамад, когато влязоха във всекидневната и безцелно започнаха да се оглеждат.

— Документи, книги, снимки, сувенири... Откъде да знам? Всичко, което би говорило за връзка между Олсон и Ванерберг. Нещо, което да ги свързва, пък дори и самите те да не са го подозирали. Има ли места за складиране на вещи?

— Мазе и гараж.

— А таван?

— Няма.

— Тогава да започнем от горния етаж — предложи Хьоберг. — Там не съм се качвал.

Качиха се по тясно стълбище в края на коридора и Хьоберг разбра защо няма таван. Фактически горният етаж представляваше таванът, преобразуван в жилищна площ: две доста големи стаи, но със скосени тавани, което превръщаше значителна част от помещенията в неизползваеми, освен като място за складиране на багаж. Едната стая беше спалнята на Ингрид, а другата служеше за своеобразен кабинет: малко бюро, малка етажерка, малка маса с шевна машина отгоре.

Двамата заедно се захванаха със спалнята. Докато Хьоберг преглеждаше съдържанието на чекмеджетата на нощното шкафче, Хамад пусна транзистора върху тоалетката до малкия прозорец с изглед към градината пред къщата. Първоначално Хьоберг се стресна от внезапния шум, но после се усмихна доволен. Музиката от шейсетте звучеше живо и ведро, докато мебелите на Ингрид Олсон от същия период създаваха впечатление за тъга и безнадеждност. В

къщата почти липсваха книги. Ингрид Олсон не притежаваше и никакви стайни растения, което на Хьоберг се стори странно за жена от нейното поколение.

Спалнята не криеше никакви тайни. И в „кабинета“ не откриха нищо, представляващо интерес за разследването. В чекмеджетата имаше предимно шивашки принадлежности и стандартни канцеларски артикули: телбод, перфоратор, ножици, химикалки, хартия, лепенки, лепило. По етажерката бяха натрупани списания отпреди четирийсет години, педантично подредени хронологично според тематиката. Двата полицаи изкоментираха, че това вероятно е златна мина за колекционери — Ингрид Олсон би направила състояние, реши ли да ги продаде. Засега в къщата не откриха нищо интересно. Не установиха и никаква връзка между Ингрид Олсон и Ханс Ванерберг.

Дълго време и двамата работеха мълчаливо, всеки потопен в собствените си мисли, но от време на време се случваше единият да подхване някаква тема или другият да изкаже мнение за нещо, изречено по-рано в разговор, замрял по една или друга причина.

— Може да се окаже, че в крайна сметка Ингрид Олсон е убиецът — изтърси Хамад, отегчен от монотонното търсене.

— Има желязно алиби, както знаеш — напомни Хьоберг.

— Тя — да, но може да е наела някого.

— Да, сигурно с обява в местния вестник. „Седемдесетгодишна жена търси наемен убиец за евентуално партньорство.“

— Попита ли я дали случайно си няма приятел? — не се предаваше Хамад.

— Не, но си прав, по дяволите. Възможно е около старата дама да кръжи мъж. Защо да е сама само защото е вдовица?

— Щяхме да чуем. А и тогава нямаше да се налага да ходи при Маргит Олофсон.

— Очевидно. Да изоставим тази теория.

На двамата мъже им отне два часа, за да претърсят втория етаж. За гаража и мазето отделиха още два, но не се появи нищо интересно. Захванаха се с партерния етаж. Хамад, възкачил се на кухненски стол, претърсваше шкафовете над хладилника, а Хьоберг седеше до масата и преглеждаше съдържанието на чекмеджето, където Ингрид Олсон очевидно държеше всичко, на което не бе намерила друго място. Освен батерии, фенерчета, ластици, кълбо канап, кламери, лампа за

велосипед, няколко ключа и марки с различна стойност в чекмеджето имаше и купчина хартии. Бавно и внимателно прегледа всички изрязани рецепти, талони за намаление, сметки, инструкции за употреба и гаранции. Фискален бон от хранителен магазин в Сандсборг му даде идеята, че може би Ванерберг и Олсон пазаруват от едно и също място, и мислено си отбеляза да го включи в бъдещото разследване.

— Джамал, имаш ли спомен къде работи Пия Ванерберг? — попита Хьоберг внезапно.

Държеше разписка от посещение при зъболекар: преди няколко месеца Ингрид Олсон бе посетила „Здравен дентален център“ в Дален. В полицейския участък Джамал Хамад се славеше с изключителната си памет. Всичко чуто или прочетено той помнеше с месеци, а понякога и с години. В случая Хьоберг бе почти сигурен, че собствената му памет не го лъже, но за да е сигурен, се обърна към колегата си.

— Работи като зъботехник в „Здравния дентален център“ — отвърна Хамад.

— В кой квартал?

— В Дален.

— Ингрид Олсон има разписка от там — размаха листчето Хьоберг. — Може това да е търсената връзка.

Хамад си погледна часовника.

— Ще го проверим утре. Вече е осем и двайсет.

— Леле — изненада се Хьоберг. — Времето лети, когато се забавляваш. А още дори не сме стигнали до всекидневната.

— Чака ни много работа — въздъхна Хамад, — защото именно там държи снимките си.

Хьоберг изведнъж си даде сметка, че е забравил да звънне на Оса. Докато ѝ се обаждаше, Хамад приключи работата си с шкафа над хладилника и слезе от кухненския стол. После двамата продължиха с търсенето.

Чак в девет и половина се захванаха с последната стая в къщата — всекидневната.

— Много съм любопитен да видя снимките — сподели Хьоберг, — но няма да издържа, без да хапна. Ще отида да купя нещо. Ти искаш ли?

— Да. Само да не е със свинско.

— Добре. Ще видя какво ще намеря. Ще гледам да се върна бързо.

Хьоберг излезе от стаята и малко след това Хамад чу външната врата да се захлопва.

Снимките на Ингрид Олсон не бяха подредени и систематизирани. Имаше някои, поставени в албуми, но повечето още стояха по пликовете, както ги беше взела от ателиетата. Други бяха натрупани по полиците на етажерката. Той изпразни един плик и започна да разглежда безразборно смесените стари черно-бели и по-новите цветни фотографии. На някои имаше надписи на гърба. На черно-бяла снимка от юни 1938 година мъж и жена стояха зад две момиченца, седнали на стол с провесени крака. Всички бяха доста навлечени, като се имаше предвид кое време е. Досети се, че това вероятно са Ингрид Олсон и сестра ѝ заедно с родителите си. Сега Ингрид бе единствената жива от хората на снимката. Мъжът, с когото бе споделяла живота си по-късно, също бе мъртъв.

Предполагаемият съпруг се появяваше на доста от избелелите цветни фотографии, правени през седемдесетте при пътуване до испански морски курорт. Двамата изглеждаха щастливи и със загар. Имаше около дузина снимки на куче в различни пози: до купичка с храна, на кафявия диван, на който в момента седеше Хамад, на легло, на моравата, в прегръдките на господаря и господарката си. Ингрид Олсон вече не изглеждаше като на снимките от седемдесетте, но понеже знаеше, че е тя, Хамад установяваше приликите. Сега е по-слаба, помисли си той. Преди косата ѝ е била дълга и руса, а сега — сива и къса. Още тогава е носила очила, но по онова време са били големи, с тежка пластмасова рамка, в крак с модата.

Загледа се по-дълго в черно-бяла фотография на група деца — вероятно училищен клас — строени в две редици пред стена, украсена с плакати, каквито бе виждал по витрините на антикварни магазини. Учителката стоеше най-отзад, по средата, със сериозно изражение, каквото имаха и повечето от децата. Обърна снимката и прочете: „Горски хълм, 1965/66“. После събра купчината, върна я в плика и взе красив албум с корици от светлокафява кожа.

След огледа на два албума и десетина плика Хьоберг най-после се появи с храната.

— Наблизо не намерих нищо и отидох направо до „Макдоналдс“ в квартал Глобен. За теб взех с пиле.

— Чудесно.

Хьоберг постави храната върху масичката и разпредели пържените картопки и напитките. За себе си бе взел „Биг Мак“ с ясното съзнание, че е пагубен на неговата възраст. Вярно, не беше с наднормено тегло, а и посещаваше гимнастическия салон няколко пъти седмично. Двучасовите тренировки представляваха част от работата му. Освен това със Санден играеха тенис всеки петък в седем сутринта. Вече беше на четирийсет и осем и беше важно да поддържа тялото си във форма, за да не го сполети преждевременен инфаркт.

— Откри ли нещо? — попита той Хамад, докато отхапваше от хамбургера.

— Не, нищо специално. Снимки от ваканции през седемдесетте и осемдесетте, доста снимки на куче. Изглежда не са могли да имат деца. Стари черно-бели снимки от древни времена. Нищо, свързано с Ванерберг. Освен ако не са били заедно на ваканция през 1975 година.

— Продължаваме, докато не прегледаме всичко. Ако не друго, ще си изградим представа за Ингрид Олсон като човек. Видя ли я усмихната на някоя от снимките?

— Да. Вероятно е била по-щастлива преди, когато не е била така самотна.

— Не е толкова странно, като се замислиш. Шансът да изградиш нови приятелства е правопрпорционален на усмивките, които раздаваш.

— Впрочем струва ми се, че не са имали фотоапарат в къщата през петдесетте и шейсетте — отбеляза Хамад.

— Така ли?

— Да. Почти няма снимки от този период. Намерих само студийни снимки на булката и младоженеца, а те са от 1957.

— Значи са се оженили през 1957 година. Е, живели са заедно трийсет и три години, ако старецът е починал преди шестнайсет — пресметна Хьоберг.

— Значи според теб на петдесет и пет вече си старец, а? — попита Хамад дяволито и погледна Хьоберг, който точно напъхваше няколко пържени картофа в устата си.

Хьоберг предпочете да не му отговаря. Вместо това попита:

— Няма ли по-нови снимки?

— Няма много след смъртта на стареца. Но все пак със сестра ѝ са предприели някои пътувания. Намерих снимки от Прага и Лондон и някои от всекидневието. Тя май не е имала приятелки.

Приключиха с храненето. Хьоберг събра остатъците и забърса масичката с влажна книжна салфетка. После продължиха да разглеждат купчините снимки. Хьоберг прегледа цяло тесте от селска къщурка, където Ингрид Олсон и сестра ѝ очевидно са прекарвали едно лято в началото на деветдесетте. Порази го отсъствието на деца във всички снимки. Просто в обкръжението ѝ нямаше деца. Нито тя, нито сестра ѝ имаха деца, но очевидно и никой друг от ограничения им брой познати, които се появяваха по снимките през годините. Естествено е, помисли си Хьоберг. Ако ти или най-близките ти нямате деца, около теб просто няма деца. Не се беше замислял по въпроса, но шведското общество беше ясно разделено според възрастта. Децата ходеха на детски градини и училища, възрастните — на работа и по заведения. Два доста широко разделени свята. И като възрастен, ако не работиш с деца или нямаш собствени, просто нямаш контакт с тях. Колко ли е тъжно никога да не прегърнеш дете, никога да не усетиш миризмата на изцапано хлапе, никога да не щипнеш гладко меко бебешко дупе.

Хамад наруши размишленията му.

— Кони, виж това.

Постави снимка отпреди близо трийсет години върху масичката.

На фотографията се виждаха пет–шестгодишни деца, строени в две редици; на повечето им липсваха млечни зъби. Най-отзад вляво стоеше около четирийсетгодишна жена с дълга руса коса и очила с огромна кафява пластмасова рамка.

— Какво...

Хьоберг усети как стомахът му се сви от вълнение. Обърна и прочете написания с молив надпис: „Горски хълм, 1974/1975“, след което остави на масичката фотографията с лицето нагоре.

— Това е Ингрид Олсон! — заяви той развълнувано и посочи към единствената възрастна на снимката.

— Разбира се — отвърна Хамад. — Видях подобна снимка от средата на шейсетте. Представа нямам къде се дяна и не се сетих, че тя е на снимката. Изглеждаше различно.

— Потърси я — настоя Хьоберг. — Аз ще прегледам другите купчини да видя дали има още такива снимки.

— Възможно ли е да е била учителка? — запита се Хамад на глас.

— Децата са малки — посочи Хьоберг. — Най-много пет-шестгодишни. По-скоро е била възпитател на предучилищни групи или помощничка в детска градина. По онова време повечето шведки са били домакини и сами са се грижили за децата, но някои са ходили в предучилищни занимални по няколко часа на ден.

— Може Ингрид Олсон да е предучилищната възпитателна на Ханс Ванерберг. Тогава имаме връзка между двамата! — зарадва се Хамад.

— Снимката е от много отдавна — пресметна Хьоберг, — но е точно брънката, която търсим, сигурен съм.

Хамад започна да изпразва плик след плик от онези, чието съдържание вече беше прегледал. В това време Хьоберг бързо разгледа останалите купчини. В дванайсет и десет редът в стаята бе възстановен, а фотографиите — върнати по полиците. Напуснаха къщата и излязоха в мразовитата зимна нощ. В плик в джоба си Хьоберг носеше три снимки, правени в предучилищната занималня „Горски хълм“ с децата от годините 1967/68, 1968/69 и 1969/70. Може би някъде, на една от тези снимки, беше малкото момче, което сега — като възрастен — лежеше в моргата на болницата „Худине“ и чакаше погребението си след бруталното му убийство със стол в кухнята на Ингрид Олсон.

ПЕТЪК СУТРИНТА

Независимо че не си легна преди един, Хьоберг се появи в петък точно в седем сутринта в тенис залата преоблечен и готов за мача. Санден вече беше там.

— Добър ден, главен инспекторе — не се въздържа да подхвърли той, макар че самият едва ли беше там повече от пет минути.

— Слушай, работих до полунощ, докато ти си се тъпкал с пица пред телевизора.

Санден, почти връстник на Хьоберг, имаше значително по-големи затруднения от него да поддържа теглото си. Това обаче не го тревожеше особено. Беше бонвиван, ядеше каквото си иска и никога не се притесняваше за нищо. Винаги бе готов да се шегува и дори някои да го намираха за шумен, в компанията на Йенс Санден никога не беше скучно. Запознаха се в полицейската академия; макар и доста различни, винаги се подкрепяха и обичаха да са заедно. Между тях никога не бе имало съперничество — важна предпоставка за дългото им и близко приятелство.

— Как мина? — поинтересува се Санден, пращайки топката над мрежата.

Хьоберг върна топката с форхенд и я прати право в краката на Санден.

— После ще го обсъдим — отсече той. — След сета.

Известно време прехвърляха топката, за да загреят, после преминаха към същинската игра. Някъде към осем се появиха четирите възрастни дами, които обикновено играеха след тях, и седнаха на пейката до корта. По това време резултатът вече беше 6:3 и 4:1 в полза на Хьоберг. Отидоха при дамите, размениха любезности и се настаниха на пейката — хем да избършат потта от лицата си, хем да погледат как жените по двойки умело прехвърлят топката над мрежата. Дватамата полицаи имаха навика да ги наблюдават известно време, докато си поемат дъх. Лесно се виждаше, че никой от тях не би имал

шанс срещу някоя от жените, но понякога се питаха дали да не ги предизвикат да играят по двойки просто ей така, за забавата.

Между другото Хьоберг позлорадства относно трагичния бекхенд на Санден, а той пък не пропусна да му напомни колко пъти е падал от него. Накрая смениха темата.

— Как са децата? — попита Хьоберг.

— Добре. На Джесика науката не ѝ се опъва.

Джесика, двайсетгодишна, следваше електроинженерство. По-голямата ѝ сестра, Джени — на двайсет и три — имаше известни затруднения при запаметяването. Санден беше безгрижна душа, но единствената му тревога в живота беше свързана с Джени. Винаги повтаряше, че щеше да му е по-лесно, ако тя има сериозно отклонение. Сега заобикалящата я среда всъщност поставяше пред нея по-големи изисквания, отколкото беше разумно.

— А Джени?

— Почти не ми се говори за това. Онзи хлапак, който тича след нея, ѝ е предложил да се нанесе при него.

— Леле. Момчето не е ли добро?

— Не го харесвам.

— Но тя го обича.

— Обича го, защото проявява интерес към нея. Не ме изненадва. Но той иска само едно, сигурен съм. Ще си имам неприятности.

— И той ли има увреждане?

— Притежава онова, което се нарича „нормална интелигентност“. Затова се притеснявам толкова. Иначе двамата щяха да са lika-прилика. Но той ще се възползва от нея, а тя ще прави каквото ѝ каже. Джени просто е прекалено добра и мила.

Хьоберг кимна замислено.

— Какъв е той?

— Малък негодник. Когато сме заедно, се преструва и се прави на любящ и готов да я защитава — просъска Санден.

— Говорихте ли с нея?

— Да, естествено. Но вече е голямо момиче и сама трябва да взема решения.

— Очевидно ще се наложи да се учи от грешките си — обобщи Хьоберг.

— Моля се само да не е много болезнено — промърмори колелата му с лице, скрито зад пешкира.

Позволиха си да поседят известно време в сауната и Хьоберг използва възможността да му каже какво бе открил Хамад предишната нощ в дома на Ингрид Олсон.

— Изглежда установихме връзката между Ванерберг и Олсон — сподели той. — Още не сме я потвърдили, но интуицията ми подсказва, че сме на прав път.

— Казвай! — насърчи го Санден.

Хьоберг описа набързо намерените стари снимки от предучилищната занималия.

— И? — попита Санден.

— Старата жена е работила като възпитателка там. Била е в „Горски хълм“ поне петнайсет години.

— И мислиш, че там е срещнала Ханс Ванерберг ли? — осведоми се предпазливо Санден.

— Точно така. Усещам го. Това е свършено нова информация за Ингрид Олсон и съм готов да се обзаложа, че Гюн Ванерберг и малкият Ханс са живели в Йостерокер. Искрено се надявам това да е липсващата брънка.

— Усещаш го!

Санден не изглеждаше особено впечатлен.

— Смяташ, че се увеличам ли?

— Открили сте единствено, че Олсон е била възпитателка в предучилищна забавачка — отбеляза Санден колебливо. — Не е нещо сензационно.

— Може, но поне е нова информация.

— Добре, но не знаем дали Ванерберг е ходил на забавачка...

— Не, но ако е ходил, тогава между двамата има връзка.

Санден стана и изсипа вода върху камъните. Помещението мигом се напълни с пара и горещият въздух изгори ноздрите им.

— Добре, имало е връзка между двамата, но не разполагаме с човек, който да е знаел, че Ингрид Олсон е в болница — продължи със скептичните си забележки Санден.

Хьоберг почувства как и неговият ентузиазъм спада. Ами ако наистина се увеличи? Предварително разчита на нещо, което може да не

е там. Интуицията му рядко го подвеждаше, но не беше изключено да се окаже, че се е вкопчил за сламка.

— Защо човекът, когото търсим, да не е познавал и двамата по онова време? — защити позицията си Хьоберг. — Възможно е и той да е на снимката. Ами ако разполагаме с фотография на убиеца?

— Според мен първо трябва да проверим дали Ванерберг е ходил на забавачка — предложи Санден делово. — Едва след това да тръгнем по този път. Съгласен ли си?

— Днес си ужасно критично настроен — отбеляза Хьоберг полушеговито-полусериозно. — В бъдеще ще внимавам, когато те бия на тенис.

Впуснаха се отново в приказки за тениса, но Хьоберг усещаше нарастваща тревога в себе си. Приключиха със сауната, облякоха се и напуснаха спортната зала пеша.

Още преди девет Хьоберг седеше зад бюрото си в полицейския участък. Отпиваше от горещото кафе и похапваше бисквити — смяташе, че му се полагат, след като беше играл тенис. Прелистваше бързо набъбващата папка със случая „Ванерберг“. Намери листчето с телефонния номер на Гюн Ванерберг. Набра и изчака да звънне десет пъти, преди да затвори. После опита по мобилния телефон, но и на него никой не му отговори. Остави съобщение на гласовата поща да му звънне при първа възможност и затвори. Помисли си да отиде при Хамад. Кабинетът му се намираще през няколко врати. Преди да се изправи, на вратата му се почука и тя се отвори. Хамад го бе изпреварил. Влезе и се настани на стола за посетители.

— Добро утро. Поспа ли малко?

— Няколко часа. Станах рано и играх тенис със Санден.

— Как мина? Спечели ли?

— С тениса всичко е наред. Победих. Но Санден не смята, че предучилищната занималия е кой знае каква следа.

— Не?

— Не. Опитах се да се свържа с Гюн Ванерберг, но безуспешно. А и дори да се окаже, че Ингрид Олсон е била възпитателката на Ханс Ванерберг в забавачката, според Йенс това няма да ни доведе до никъде. Било е преди почти четирийсет години.

— Ако са се познавали тогава, значи са живеели в един град — отбеляза Хамад, изпълнен с надежда. — В такъв случай трябва да търсим убиеца някъде в кръга около тях и семействата им. Но първо е наложително да установим дали наистина има връзка между двамата.

— Ще се свържа с Ингрид Олсон веднага след като приключим — реши Хьоберг.

— Междувременно аз ще говоря с Пия Ванерберг за разписката от зъболекаря.

— По-добре Петра да го направи. Вече е разговаряла с нея. Няма защо да се включват нови хора. Ти по-скоро облекчи задачата на Петра с разпита на съседите на Ингрид Олсон. Да отидем при нея.

Хьоберг се изправи и взе чашата с кафе, но остави бисквитите. Заедно отидоха в стаята на Уестман. Вратата беше открената. Когато влязоха, тя пишеше. Вдигна поглед и ги поздрави усмихната. Хьоберг се настани на стол за посетители, а Хамад се подпря на ъгъла на бюрото ѝ.

— Искам да ми помогнеш с нещо — подхвана Хьоберг.

— Да чуя — отвърна Уестман ентузиазирано както винаги.

— Както ти е известно, вчера огледахме отново къщата на Ингрид Олсон.

Уестман кимна, слушайки го внимателно.

— Там, сред другите неща, намерихме разписка от посещение при зъболекар в Дален. Ето я. — Хьоберг постави фиша пред нея. — Това е мястото където работи Пия Ванерберг. Би ли се свързала с нея, за да провериш дали тя не познава Ингрид Олсон? Отбий се и при другите зъботехници и виж дали няма да откриеш нещо интересно за нея от колегите ѝ. Погледни също медицинския картон на Олсон и така нататък. Трябва ни и снимка на Ханс като малък. Ще се справиш ли?

— Никакъв проблем — отвърна Уестман. — Но ще се наложи временно да преустановя разпитите на съседите и проверката на телефонните обаждания.

— Джамал ще ти помогне със съседите. Само му кажи докъде си стигнала.

— Говорих с онези, които открих вчера следобед. Всички реагираха нормално на снимките и никой не каза нищо ново. Все едно Ингрид Олсон е анонимна в квартала. Досега не срещнах човек, разменил и една дума с нея.

— А какво стана с телефонната централа? — поинтересува се Хьоберг.

— Очаквам да ми пратят по факса извадка от всички получени от Ванерберг разговори на домашния, служебния и мобилния телефон. Ще ми звъннат, когато пратят факса, но ще помоля Лотен да прехвърли обаждането при теб.

— Направи го, ако обичаш.

Хьоберг излезе от стаята ѝ и реши да провери какво става при Ейнар Ериксон. Не го завари на работното му място, което прие за добър знак. Флегматичният и вечно кисел Ериксон явно изпълняваше възложените му задачи. Сети се, че докато играха тенис сутринта, погълнат от своите открития, забрави да пита Санден докъде е стигнал в разследването. По тази причина почука на неговата врата. Не получи отговор и натисна бравата, но вратата се оказа заключена. Не му оставаше друго, освен да се върне в своя кабинет и да се захване със своите задачи.

Изяде двете бисквити с остатъка от кафето и бутна чашата настрана. Взе телефона и пак набра номера на Гюн Ванерберг, но отново не получи отговор. Набра домашния номер на Маргит Олофсон, ала и там никой не му отговори. След като разговаря с четирима души в службата ѝ и пак не получи никаква информация къде е, прецени за разумно да отиде лично. Помоли Лотен да поема неговите разговори и тези на Уестман и да остави факса, когато пристигне от телефонната компания, върху бюрото му. Взе асансьора до гаража и се качи в колата си.

При влизането си във фоайето на болницата Хьоберг най-напред видя Санден. Пиеше кафе, ядеше поничка и четеше вестник на маса в кафенето. Наруга се как не се е сетил, че колегата му вече може да е тук, и да си спести разкарването с колата. Санден го погледна изненадан.

— Ей, защо идваш? Болен ли си?

— Съвсем забравих, че ти си тук — призна Хьоберг, настанявайки се на масата. — Опитвам се да открия Маргит Олофсон и по-конкретно Ингрид Олсон, но не успях да получа конкретен

отговор по телефона. Никой не отговаря и на домашния й телефон, затова реших да дойда лично. Знаеш ли къде се крие?

— Кой?

— Маргит Олофсон. Или Ингрид Олсон.

— За коя от двете питаш?

— Престани да си играеш игрички. Която и да е от двете.

— Не, не знам.

— Кажи го направо, шегобиецо. Значи не си виждал Олофсон днес?

— Не съм.

— Тогава ми предстои да отгатна къде е отишла. При теб как върви?

— Нищо ново под слънцето. Не попаднах на човек, който да познава Ванерберг. Мнозина разпознаха Олсон, но никой не знае нищо за нея.

— Успя ли вече да говориш с парамедиците? — осведоми се Хьоберг.

— Разбира се. Онези, които са я докарали, се сетиха за нея, но никой не прояви видима реакция при вида на размазаното лице на Ванерберг. Сигурно са се сблъскали и с по-лоши гледки.

— Докога ще стоиш тук? Как смяташ?

— Предполагам — до края на деня. Персоналът непрекъснато се отбива насам и ми се ще да разпитам възможно най-много хора, преди да си тръгна.

— Ще правиш ли нещо специално през уикенда?

— Тъстът и тъщата ще идват. Не мога да си представя нищо по-лошо — отвърна Санден с привидно отчаяно изражение.

Хьоберг знаеше, че Санден се разбира отлично с родителите на съпругата си. Самият той ги бе виждал няколко пъти. Бяха изключително приятни хора.

— Мислех да ви поканя да дойдете да хапнем утре вечер, но ще го оставим за друг път — обясни Хьоберг. — Довечера сме при брата и снахата на Оса, така че утре може и да съм махмурлия.

— Чакай. Забрави ли за тържеството на отдела?

— Тържество ли? По дяволите! Утре е коледното събиране.

— Ще има суров дроб и агнешки бели бъбреци.

Развеселен, Хьоберг стана и му махна за сбогом.

— Късмет — пожела му той.

— Скорошно оздравяване — пожела му Санден и се върна към спортната страница на вестника и изядената наполовина поничка.

Първите трима от отделението на Маргит Олофсон, с които разговаря, нямаха представа къде е. Четвъртият беше нисък мъж, отдавна минал пенсионна възраст. Хьоберг се запита какво ли прави тук. Досега не беше срещал мъж — медицинска сестра, на тази възраст. Мъжът обаче се оказа добре информиран. Маргит Олофсон завела семейството си и Ингрид Олсон на круиз около Финландия и нямаше да е на работа преди понеделник сутринта. Олофсон и мъжът явно бяха близки, защото той знаеше, че пътуването е планирано отдавна, както и че Олофсон е взела Ингрид Олсон на екскурзията, за да не я остави сама в непозната къща. Хьоберг не остана очарован от информацията, но благодари на човека за помощта. После взе асансьора до бюфета, където си купи бутилка минерална вода и чабата с бри и салам, която изяде в колата на път за полицейския участък.

ПЕТЪК СЛЕДОБЕД

На път за кабинета си Хьоберг помоли Лотен да пренасочва и разговорите на Уестман към неговия телефон. Докато беше отсъствал, не го бяха търсили нито от телефонната компания, нито Гюн Ванерберг и той се запита дали и майката на убития също не е на круиз около Финландия. Хрумна му, че от Малмьо е по-вероятно да отидеш до Германия или до Полша, или дори до Англия. Не се бе замислял за това досега: круизите около Финландия не са някакво общо шведско явление, а по-скоро ги предприемат хора, които живеят близо до Стокхолм.

Седна зад бюрото, вдигна телефона и набра мобилния на Уестман. Тя отговори почти веднага и Хьоберг я попита с кого от телефонната компания е говорила за извадката с входящите обаждания. Тя му съобщи исканите подробности, а той ѝ обясни, че дългогодишният му опит го е научил на едно: искаш ли да ти свършат работа, проявявай настойчивост. Петра Уестман се засмя на нетърпението на началника си и му пожела късмет. Той ѝ пожела същото и звънна на служителя в телефонната компания. Оказа се млада жена с гьотеборгски акцент; закле се, че информацията е пред нея и точно се канела да я прати по факса на полицията. Той смени авторитетния си тон на главен инспектор и с по-мек, човешки вариант, се извини за неудобството и ѝ благодари. После отиде в стаята с факса и се взря в машината, която изплю един по един така очакваните листове.

Списъкът с телефонни номера се оказа дълъг и Хьоберг се смая от количеството разговори, които едно семейство провежда за период от три седмици; тук не включваше проведените по мобилния или служебния. Те като че ли постоянно бяха заети, а пред него лежеше разпечатката само на входящите обаждания. Започна да преглежда списъците, за да провери дали някое от имената не се появява по-често от други. Скоро обаче се отказа. Отново се обади на жената от телефонната компания и попита дали ще му помогнат, като сортират

обажданията по имена, за да види колко често даден абонат е звънял през този период. Тя отказа — нямало начин да го направят. Тогава той се свърза с познат, който се занимава с компютри, и го помоли за същото. И той не можа да му помогне. Наложиха се Хьоберг сам да се заеме с колосалната задача.

Известно време се взира в номерата и имената. Не напредна много, но реши до края на деня да се пребори с входящите обаждания по служебния телефон и се обърна към Йорма Молин за помощ. Молин чинно обеща да направи каквото е по силите му. Хьоберг изпитваше известни угризения, че ангажира бизнес партньора на Ванерберг, който сега сам се справяше с работата в агенцията и тъгуваше по убития си приятел. Независимо от това взе метрото и отиде при Молин.

Офисът изглеждаше както преди, но Молин имаше доста по-съсипан вид в сравнение с последната им среща. Набързо минаха през любезностите и се захванаха с херкулесовата задача да проверят един по един абонатите, звънели в офиса през интересуващата ги седмица. Бързо изключиха редица обаждания — прецениха ги като несъществени, но за по-сигурно ги сложиха в скоби за допълнителна проверка. Четири часа преглеждаха разпечатката ред по ред. Оставаха още около стотина обаждания, за които Молин не беше сигурен.

Стана шест часа. Беше време Молин да затваря, а Хьоберг да се прибере и да се преоблече преди вечерята у шурей си и жена му. Хьоберг остави Молин в малкия офис и потрепери. Отчасти защото бучащи ветрове и леденостуден дъжд замениха вчерашното зимно време, но отчасти и поради съчувствие към Молин — достойно за съжаление същество с разчорлена коса, големи тъжни очи и тънък глас, който звучеше плахо и безпомощно.

Понечи да стъпи на ескалатора надолу към метрото, но мобилният му звънна. За да не излезе извън обхват, спря под аркадата на мола, където просека бездомници. Най-после Гюн Ванерберг му връщаше обаждането.

— Сетих се за честите ви местения в детството на Ханс — започна Хьоберг. — Чудех се живели ли сте в Йостерокер?

— Не, предпочитрахме по-гъсто населени места — отвърна Гюн Ванерберг. — С моята професия...

— Не споменахте ли, че сте живели в Халсберг?

— Да. Известно време. Градът е много по-голям от Йостерокер. На Хьоберг не му се спореше. Зададе следващия си въпрос:

— Живели ли сте някъде другаде в околностите на Стокхолм?

— Всъщност, не — отвърна Гюн Ванерберг. — Не стигнахме толкова на север. Докато Ханс беше при мен, се придържахме към Йостерготланд, Ньорке и Съодерманланд, но не и в района на Стокхолм.

Един от пианните просяци се приближи и побутна Хьоберг с протегнатата ръка. От своя страна Гюн Ванерберг звучеше толкова убедително, че на него не му хрумна какъв друг въпрос да зададе. Бързо прекъсна връзката и с огромно разочарование се спусна в метрото.

Хамад и Уестман се намираха на „Акербарсвеаган“. Щяха да си разделят последните адреси на съседите. Стояха плътно един до друг под чадъра на Хамад. Уестман бе оставила своя в службата. Дъждът барабанеше по найлона и от звука изглеждаше много по-силен, отколкото беше. Мобилният на Уестман звънна. С премръзнали пръсти тя измъкна вибриращия апарат от джоба на джинсите си.

— Уестман — отговори едносрично.

— Къде си? — попита сърдит глас от другата страна.

— На работа — отвърна Уестман несигурно.

Поради шума от дъжда по чадъра не разпозна кой се обажда.

— Кой е?

— Розен. Къде си?

— В Еншеде. Тропаме по вратите...

— Трябва да говоря с теб. Кога ще се върнеш?

Прокурорът звучеше силно раздразнен и тя усети как се сви под чадъра с притиснатия към ухото телефон.

— Не възнамерявах да се връщам, но...

— Тогава ще се разправяме по телефона.

Хамад я наблюдаваше с любопитство, затова тя му обърна гръб, но остана под чадъра.

— Какви ги вършиш?! — почти изкрещя Хадар Розен в ухото ѝ.
— Получих информация, че неправомерно караш отдел „Икономически престъпления“ да проверява всички регистри и да провежда неоторизирано разследване.

Беше подготвена да възникнат проблеми от този род, но ги очакваше от Хьоберг, а не от Розен. Умееше да се справя с Хьоберг, ала побеснял прокурор, висок почти метър и деветдесет, беше нещо лошо, отколкото си представяше.

— Мога да обясня — защити се Уестман; усещаше впитите във врата си очи на Хамад.

— Дано обяснението ти е добро. Не желая в моя район да има никакви лични вендети.

— Не е вендета — възрази тя, но в същия момент си даде сметка, че е точно това.

— Имам правото да ти пусна предупреждение заради случая.

— Не го прави — съвзе се Уестман. — Той наистина заслужава да бъде разследван. Имам данни, че не всичко е както трябва да бъде. Проучванията ми го потвърждават.

— Ясно — отвърна прокурорът с леден тон. — Нищо, че не е осъждан, че няма неплатени данъци, никакви съмнителни бизнес сделки, никакви незаконни трансакции. По дяволите: този тип е с безупречно минало! А и откога Мелархойден стана наш район?

— Много добре знаеш...

— Вероятно си въобразяваш, че нямам представа какви ги вършиш, но грешиш.

Розен направо съскаше в ухото ѝ и тя съзнаваше колко много истина има в думите му.

— Знам всичко по разследването до тук, Уестман. Не съм прочел и дума за Мелархойден или някакъв съмнителен лекар, който убива хора с кухненски стол!

— В понеделник... — започна Уестман.

— В понеделник в девет часа ще си в офиса ми. С писмено обяснение в ръка.

— ... в ръка — повтори тя като ехо, а прокурорът затвори телефона.

Уестмен въздъхна дълбоко и прибра мобилния си, преди да се обърне към колегата си с гузна усмивка.

— Какво беше всичко това? — попита Хамад. — Хьоберг ли се разбесня?

— Де да беше. Не, Розен ми звънна.

— Какво?! — възкликна смаяно Хамад. — Да не си изпаднала в немилост пред прокурора? Наистина — с какво си се захванала? С вендата ли?

— Ще го обсъдим друг път.

— Хайде, кажи.

Уестман поклати глава и двамата продължиха с текущата си работа.

— Мълчанието е... какво? — промърмори тя едва чуто. — Две букви... Трябва да е обозначението на химически елемент...

Не беше силна по химия. Всъщност в училище не беше силна по никой предмет с изключение на гимнастиката. Въпреки това добре се справи с живота. Отпи от виното, отрязва десетсантиметрово парче от краставицата и го постави на дъската за рязане. Вероятно вдъхновена от кръстословицата, тя прокара няколко хоризонтални процепа по зелената повърхност, а после няколко вертикални. Краставицата се раздели на десетина тънки пръчици. С помощта на ножа ги прехвърли в купата за салата, отново отпи от червеното вино и нападна друг край на кръстословицата.

Готвенето и домакинската работа не я увличаха особено, но по ирония на съдбата именно така прекарваше по-голяма част от времето си напоследък. След две години в общински колеж, където изкарваше посредствени оценки, тя се премести в Стокхолм в търсене на приключения. Без особено образование или трудови умения скоро си намери работа в бар близо до Стурплан. Стана благодарение на външния ѝ вид и донякъде провокативното ѝ държание.

През свободните си вечери обикаляше нощните заведения на Стокхолм; нямаше никакъв проблем да се сприятелява или да намира ухажори. Не стоя дълго зад бара, където разбъркваше екзотични коктейли и наливаше бира. Леко подпийнал, привлекателен и доста преуспяващ адвокат ѝ предложи работа като секретарка в кантората си. Нямаше причина да се колебае. Плащаше ѝ добре, а работата ѝ се състоеше да подрежда документи, да приготвя кафе и да изпълнява

някои други услуги за него. В делничните дни вечер обикаляха скъпи ресторанти, а нощем спяха заедно. Уикендите той прекарваше обикновено със съпругата си и децата, а тя се връщаше в бара, където започна работа, и продължаваше да се забавлява с познатите си. През осемдесетте Стокхолм беше страхотно място да се живее.

Постепенно дори и Стокхолм започна да ѝ доскучава и тя реши да си опита късмета като стюардеса. И тук липсата на образование не се оказа пречка, а и вече имаше известен трудов опит. Получи работа в Скандинавските аеролинии и обиколи света. Пътниците, създаващи проблеми, и наистина нелеката работа в ограниченото пространство на самолетната пътека се компенсираха от великолепни събирания, красиви хора и редица бурни връзки, съпроводжани от море от шампанско и пина колада.

Най-накрая срещна своя принц. Йонас — пилот от Скандинавските аеролинии. С тъмната си коса и сините си очи той беше най-привлекателният мъж, когото беше виждала. От напористата тълпа ухажващи го жени избра нея, а тя бързо разкара обожателите си, за да му се посвети.

След голяма сватба за близо двеста души се оказва, че притежава имение в Сигтуна, отколешна собственост на семейството му. Йонас смяташе, че трябва да живеят там. Той щеше да осъществи мечтата си: да лети през седмицата и да язди и ловува в свободното си време. От нея се очакваше да зарече работата си, да стои вкъщи и да се грижи за конете, кучетата и децата. По време на медения им месец тя нямаше особени възражения срещу такъв начин на живот, ала сега дълбоко съжеляваше. Деца не се появиха и животът в провинцията се оказа самотен и скучен. Привикнала на хубавите неща в живота — бляскави събирания и голям кръг приятели — сега, почти петнайсет години по-късно, тя се озова без деца и сама в имението, което ѝ беше чуждо. Йонас рядко се появяваше вкъщи, което — естествено — намаляваше шансовете да имат деца.

Независимо от разочарованието ѝ от коренната промяна в живота ѝ, тя не позволяваше обичайно доброто ѝ настроение да я напусне. Тялото ѝ все още бе като на двацетгодишна; вероятно трябваше да благодари за това на факта, че не роди. Русата ѝ естествено къдрава коса още пазеше блясъка си, а по лицето ѝ нямаше бръчки. Знаеше, че съпругът ѝ все още я обича, макар нейните чувства да бяха охладнели

значително. Можеше да си тръгне, когато поиска, и вероятно щеше да го направи един ден.

От уредбата във всекидневната гърмяха „Катрина енд дъ Уейвс“ и от това Карина изведнъж се почувства щастлива. Песента ѝ навяваше доста приятни спомени и никога не я оставяше безразлична. Изпразни чашата с вино на екс и отново си наля, като припяваше с тях.

Стана и се разтанцува пред печката. Сложи ръкавиците, за да извади пържолите от лос, които се печеха във фурната. От отворената врата я лъхна пара и тя извърна глава. Хвана здраво тавата, постави я върху плота, заля месото с предварително приготвения пикантен сос и го върна да се допече.

Виното започваше да я замайва, а бузите ѝ порозовяха и се затоплиха. Отиде до прозореца и видя, че продължава да вали. Отвъд ливадата за конете минаваше осветеният път, по който вървеше автобусът. Дълбоко се надяваше Йонас да си пристигне със следващия. Вярно, не беше ѝ звъннал — знак за закъснение, но понякога я изненадваше. След няколко минути видя как автобусът пристигна и спря, а после потегли и изчезна зад завоя. На слабата светлина от спирката забеляза как самотна фигура пресече платното и се насочи към алеята пред къщата, където се загуби в сенките на дърветата. Щастлива, че приближава края на самотата от изминалата седмица, тя се върна до печката, включи котлона да се сгорещят картофите, после седна отново до масата, отпи от виното и продължи безплодните опити да реши невероятно трудната кръстословица.

ДНЕВНИК НА УБИЕЦ

Ноември, 2006 година, петък

Автобусът спря. Слязох на пустия път. Валеше. Пресякох и поех по посипаната с чакъл алея към фермата. Ноемврийската тъмнина ме обгръщаше и знаех, че няма как да ме видят от осветените прозорци на основната сграда. Вятърът виеше в короните на дърветата, но нищо не бе в състояние да ме изплаши. Сега аз всявах страх. Затова спокойно и овладяно минах през шубраците и горичката.

От конюшната струеше мека светлина, но вътре нямаше хора. Някъде се разляяха кучета, ала това не ме притесни. Заобиколих къщата и погледнах през красивите френски прозорци. Видях големи стаи, обзаведени с дървени мебели в меки тонове. Горният етаж беше

тъмен. На първия етаж, в модерна кухня, седеше сама жена и решаваше кръстословица. Нещо на печката вреше, а бутилка вино вече беше отворена. Долових аромата на печено месо с подправки и изведнъж изпитах глад.

Внимателно натиснах дръжката, но вратата се оказа заключена. Моментът на изненада щеше да бъде пропуснат, защото се налагаше да звънна. След малко вратата се отвори и Карина Ахонен ме погледна изненадано със сините си очи. Не се учудих, защото и като дете тя беше изключително красива. По-скоро впечатление ми направи колко по-млада изглежда от четирийсет и четирите си години, на които знаех, че е. Най-неочаквано за мен, когато отвори уста, тя загуби цялото достойнство, което хубавото ѝ лице, къдравата ѝ руса коса, добре оформената ѝ фигура и гордата ѝ осанка вдъхваха. Изведнъж придоби глуповат вид. Погледът ѝ изглеждаше несигурен, а говорът ѝ издаваше самодоволство и снизхождение. След няколко минути, прекарани заедно, разполагах с оръжията да извърша четвъртото си убийство: безстрастна омраза и голям кухненски нож.

— Какво искате? — попита Карина Ахонен, след като изучи старомодното ми и подгизнало облекло.

— В лош момент ли идвам? Да не би да вечеряте?

— Не, чакам съпруга си да се върне. С автобуса ли дойдохте?

— Да — отвърнах аз. — Но с мен не слезе друг.

— Ясно — въздъхна тя разочаровано. — Та какво искате?

— Ще ме пуснете ли да вляза? — помолих аз учтиво.

След миг колебание тя ме покани.

— Моля, заповядайте.

Вратата се затвори зад нас. Свалих си палтото и ѝ го подадох заповеднически. Изглеждаше изненадана и донякъде скептична, преди да поеме мократа дреха и да я закачи.

— Някога, преди много време, се познавахме — обявих аз.

— Така ли?

— В предучилищната забавачка.

Дори не си помисли да ме въведе навътре и затова предприех първата стъпка. Последва ме в кухнята и ме изгледа подозрително, когато отместих стол и се настаних до голямата дъбова маса. На нея, освен кръстословицата имаше химикалка, дъска за рязане и нож.

— Каква забавачка? — попита тя враждебно.

Грозното ми лице, не особено забележителното ми телосложение, глупавата ми прическа и старомодните дрехи видимо я отблъскваха. Пред нея стоеше олицетворение на провала. Карина Ахонен го бе доловила в момента, когато отвори вратата. Това ме вбеси.

— Бяхме в една предучилищна група. В Катринехолм. „Горски хълм“.

— Не те помня.

— Помниш ли въобще нещо от онова време?

— Да, но не и теб.

Начинът, по който гледаше дрехите ми, а не лицето ми, когато говореше, подчертаваше какво презрение изпитва към мен. Можех да я убия веднага, но щеше да е прекалено милостиво. Запитах се как да продължа, но нищо не измислих и реших, че малко вино ще ми се отрази добре.

— Няма ли да ми предложиш чаша? — попитах аз.

Тя се изненада от моето нахалство, но все пак извади чаша от бюфета, напълни я до половината и я постави пред мен. Седна насреща ми и отпи от своето вино.

— Наздраве — вдигнах тост аз, преди да поднеса чашата към устата си.

Тя се загледа мрачно през прозореца.

— Защо си така враждебна? — обадох се аз.

— По дяволите, какво искаш? — тросна се тя.

— Просто казвам, че ходехме в една и съща забавачка. Дойдох чак до тук, валя ме дъжд, а ти дори не ми се усмихваш. Не си особено гостоприемна.

Забелязах, че лампата на фурната свети. Разбрах откъде идва приятният аромат. В главата ми започна да се оформя план.

— Не съм те канила.

От джоба на джинсите извадих сгъната черно-бяла фотография от 1968 година. Разгънах я и я поставих пред нея.

— Това съм аз — посочих към себе си на първия ред.

Лицето ѝ неочаквано се озари от усмивка и тя бързо се откри в горния десен ъгъл до учителката.

— А това съм аз! — възкликна тя възторжена. — Тази снимка май я нямам.

— Разпознаваш ли някой друг?
— Нея — отвърна тя и посочи Ан-Кристин.
— Мъртва е — съобщих аз и отпих от виното.
— Мъртва? — попита Карина изненадано.
— Ан-Кристин е мъртва — потвърдих аз.
— Да, Ан-Кристин се казваше. Как е умряла?
— Била е удушена в апартамента си миналата седмица. Преди това е била измъчвана. Но понеже е била проститутка, сигурно на никого не му е жал.
— Господи! — възкликна Карина.
Погледна ме с любопитство, а аз отвърнах с непринудена усмивка.
— А този — продължих аз. — Познаваш ли го?
Сочех Ханс. Беше най-отпред, по средата.
— Валденщрьом... Валенберг... Не, казваше се Ханс Ванерберг, нали?
— Браво — похвалих я аз. — И той е мъртъв.
— И той?! Ужасно е, когато хора на нашата възраст започнат да умират, не мислиш ли?
— Честно казано, не. Беше по-ужасно, когато бяха живи — отвърнах аз сухо.
— Това пък какво значи? — учуди се тя, но без да дочака отговор, попита: — Той как умря?
— Пребит до смърт с кухненски стол. Носът му бил счупен, а костта проникнала в мозъка.
Илюстрирах думите си, като размахвах въображаем стол.
— Шегуваш ли се...
— В кухнята на госпожа Ингрид — уточних аз.
— Не, не, престани! Какво става? И тя ли е мъртва?
— Не, още е жива. А Лизе-Лот помниш ли я?
— Не мисля — поклати глава Карина. — Чакай, не е ли майката на две деца, удавена в леген преди няколко дни?
— Бинго! — поздравих я аз.
Изведнъж тя ме погледна с особено изражение.
— Откъде знаеш всичко това? В полицията ли работиш? Затова ли си тук?
— Не, не работя в полицията. Знам, защото аз ги убих.

Тя ме изглежда скептично, а после прихна.

— Шегуваш се — потупа ме дружелюбно по рамото.

Светкавично я залових за китката, изправих се и извих ръката ѝ на гърба. (Мислено благодарих на Ханс. От него знаех този номер.) Тя изпищя, а аз посегнах към кухненския нож. Опрях го в шията ѝ и я завлякох пред хладилника, чиято лъскава повърхност беше точно каквото ми трябваше.

— Още не си ме разпознала — обявих аз заплашително.

— Не... Може би...

— Именно това е смешното. Представи си да беше ме разпознала. Сигурно щеше да се запиташ как ли е минал животът на горкото дете, което постоянно тормозехте. Тогава тази вечер щеше да протече по съвършено различен начин.

Тя дишаше учестено и изведнъж тялото ѝ започна да потреперва.

— Не съм те удряла. Никога не съм те тормозила.

— Има много начини да изтормозиш дете. Ти избра най-лесния. Водеше групата и я насърчаваше. Без окуражителните ти викове и високомерни усмивки терорът нямаше да е толкова жесток. Не ти държеше секирата, но ти решаваше кой да бъде обезглавен. Ти определяше кое е правилно и кое — погрешно. Ти определи, че съм най-грозното и най-отвратителното дете, появявало се на този свят, Карина. Ти седеше най-горе на социалната стълба, а ако такива като мен дръзнаха да стъпят дори на първото стъпало, твоите лакеи имаха грижата да ме бутнат от там. Ти не само унищожи детството ми, но ми отне живота. Обрече ме на живот без приятели, без удоволствия, на живот, прекаран в пълна изолация. Всичко това благодарение на теб, Карина.

Гледаше ме с широко отворени и пълни с ужас сини очи. Изведнъж ме обзе желание да обезобразя тази красива жена, преди да я убия.

— Сега... Сега разбирам колко не съм била права — започна да се умилква тя.

— За жалост е прекалено късно.

Пуснах ръката ѝ и я хванах здраво за разпиляната по раменете руса коса. Започнах да я режа с ножа. Когато отрязях и последния кичур, отново опрях ножа в шията ѝ. Острият връх я парализира и тя

не смееше да мръдне. Погледна отражението си в лъскавата повърхност на хладилника и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Какво да направя? — простена тя.

— Вече е прекалено късно за каквото и да било. Виж как бързо и ти стана грозна — усмихнах се внезапно аз. — Какво има във фурната? — смених темата.

— Пържолите от лос — отвърна тя със стичащи се по лицето сълзи, които размазваха грима ѝ.

— Пържолите от лос, значи? Да знаеш какъв глад изпитвам. Хайде да погледнем във фурната. — Приближихме се и аз наредих: — Отвори вратата!

Тя внимателно отвори, за да излезе парата, а после спусна вратичката докрай. Брутално натиках главата ѝ вътре. Ръбът на тавата изгори чувствителната кожа по лицето ѝ. Последва ужасен писък и тя успя да измъкне главата си от фурната. От болката бе изпаднала в истерия. Тропаше с крака, покрила изгореното си лице с ръце.

Наблюдавах я известно време, после я приближих с ножа в ръка. Тя размаха паникьосано ръце и видимо не мислеше за последствията. Така се поряза дълбоко по ръката. Като видя, че кърви, сякаш малко се успокои. Обвих шията ѝ с ръка и завлякох треперещата фигура до огледалото. Насилих я да погледне обезобразеното си от изгарянията лице.

— Никак не си красива вече. Никак. Направо си грозна — обърнах ѝ внимание аз.

За миг се замислих дали да не я оставя така, за да знам, че ще е нещастна до края на живота си. Накрая обаче разумът надделя и реших да довърша започнатото.

— Най-добре да приключваме, за да хапна — отсякох аз. — Бъди благодарна, Карина, че мъчението не продължи по-дълго.

Без да се колебаю, прерязах гърлото ѝ. Шурна кръв, а безжизненото ѝ тяло се свлече върху дъбовия паркет. Всичко вече беше тихо и спокойно.

Явно не бях съвсем на себе си, защото отидох до печката и проверих с вилица дали картофите са станали. Бяха готови, затова си сипах и взех една пържола от тавата. В хладилника намерих приготвената прясна салата. Седнах на масата и с удоволствие изядох вечерята, приготвена от Карина Ахонен. Допих и останалото вино,

като нито веднъж не погледнах към доскоро така жизнения човек на пода.

Сега си давам сметка, че не ме бива да прилагам физическа сила. Никога не ме е бивало. Убийството на Ханс обаче се оказа началото на нещо голямо. Убийството на Ан-Кристин може да се приеме като върха на кариерата ми, но впоследствие установих, че не мога да продължавам така. Убийството е едно, мъчението — друго. Изисква прекалено много физически усилия. Китайското мъчение с капка е интересно, но не съм и особено търпелив човек. Искам резултати, а и винаги съществува рискът някой да се появи.

Убийството на Лизе-Лот се оказа пълен провал. Онази глупава крава не разбра нищо. Аз и не очаквах друго.

Сега обаче бях с кръв по ръцете — и преносно, и буквално. Признавам, че леко се притеснявах. Досега следвах сърцето си, но този път то не участваше истински. Карина Ахонен умря, защото същото бе сполетяло и останалите, ала я нямаше онази истинска омраза, която изпитвах към другите; към Карина изпитвах по-скоро презрение.

Само преди няколко седмици самата мисъл да убия човек ми беше свършено чужда. Днес убийството се бе превърнало във всекидневие. Време е да спра, преди да се главозамая.

ПЕТЪК ВЕЧЕРТА

В петък Хьоберг се прибра чак в седем, и то мокър, окаян и закъснъл. От четвъртък беше виждал съпругата си само докато спи, а децата въобще не беше виждал. Не му остана време дори да си смени панталоните и получи нареждане да сложи близнаците да спят. Момичетата кръжаха около него и възбудено му разказваха какво им се е случило, а Йонатан не спря да пищи, докато Хьоберг сменяше памперса на Кристофър. Раздразнението от шумните деца измести за известно време разочарованията от не особено успешния ден. Двайсет минути по-късно момичетата седяха пред дивиди плъра с пуканки в скута, близнаците гукаха в кошчетата си, Симон се занимаваше с компютъра си, Оса си вземаше душ, а на него най-последно му остана време да свали мокрия панталон. Точно тогава на вратата се звънна и се наложи полугол да изтича да отвори с домофона на баващата. Понеже Оса се беше заключила в банята, не успя да си вземе халата, та се видя принуден отново да нахлузи мокрите панталони, за да посрещне момичето.

Анна, шестнайсетгодишна, беше полусестра на приятеля на Симон — Йохан — и живееше наблизко. Децата много я харесваха. На нея можеше да се разчита.

За пръв път й поверяваха да гледа близнаците, но не очакваха да възникнат проблеми, защото малките обикновено спяха спокойно през нощта. Щом чуха звънеца, момичетата се появиха в антрето и се хвърлиха в обятията на Анна, когато Хьоберг й отвори. После той отиде в спалнята да се преоблече бързо и да се освежи, преди да слязат на улицата, за да вземат предварително поръчаното такси. Едва след като се настаниха на задната седалка, сложиха коланите и съобщиха адреса на шофьора, Хьоберг и съпругата му най-последно имаха малко време за себе си.

Видеше ли ги заедно, човек тутакси разбираше, че Ласе е брат на Оса. И двамата бяха руси, със зеленикаво котешки очи, стройни и високи, само дето баткото имаше вече наченки на бирено коремче,

което се опитваше да прикрива с широки тениски и свободни пуловери. Снахата на Хьоберг, Мия, беше тъмна, ниска и леко пълна, с великолепен заразителен смях. Нямаха деца. Понеже обичаха хлапета и бяха най-добрите детегледачи на света, Оса беше убедена, без никога да ги беше питала направо, че не по свой избор са си останали само двамата. Че Ласе е вътрешен дизайнер, личеше определено по собствения им доста интересно подреден дом. Мия работеше като управител в компютърна компания. И двамата пътуваха доста.

Хьоберг се настани на малко износения, но удобен диван в ъгъла и отпи първата глътка от специалитета на Ласе — водка с „Ред Бул“. Едва тогава усети колко всъщност е уморен. Напрежението от последните няколко седмици започна да отслабва, а силното питие моментално си каза думата. Отново го обзе разочарованието от отговора на Гюн Ванерберг, че при всичките им митарства никога не са живели в Йостерокер. Въздъхна дълбоко. Чуваше гласовете на брата и сестрата в кухнята. Мия се настани до него на дивана и поднесе керамична купичка с огромни зелени маслини.

— Защо така отчаяно въздишаш? — полюбопитства тя.

Той взе маслина и я лапна.

— Просто се отърсвам от дълга напрегната седмица в служба на обществото — отвърна ѝ шеговито и остави костилката в пепелника, очевидно задигнат от близкия ресторант.

— Ясно. По какъв случай работиш сега?

— Убийство в Еншеде. Четирийсет и четиригодишен брокер по недвижимо имущество, пребит до смърт в кухнята на стара дама.

Докато го изричаше, се сети за друга четирийсет и четиригодишна жертва. Осени го и мисълта, че Мия е израснала в Катринехолм.

— Впрочем чу ли за убитата майка на две деца в Катринехолм? — попита я той. — Онази, удавената в леген преди два дни.

— Да, четох. Доста зловеща история.

— Познаваше ли я?

— Не. По-млада от мен е три-четири години, а и не сме ходили заедно в гимназията. Дори името ѝ не ми е познато. Как се казваше?

— Нямам представа — отвърна Хьоберг и взе още една маслина.

— Май нещо като Лизе-Лот. Не познавам жена с това име. А във вестниците писаха ли за случая, по който работиш сега?

— Да, доста подробно, но преди няколко седмици.

— Ще заловиш престъпника?

— Вероятно някога, но в момента няма особени изгледи.

— Тогава да не обсъждаме случая, а да се забавляваме. През уикенда нещата ще се уталожат и в понеделник ще го заловиш.

— Пия за това — обяви Хьоберг и отпи сериозна глътка, от което за малко да глътне костилката.

Ласе се провикна от кухнята, че всичко е сервирано, и те станаха от дивана с чаши в ръка. На голямата кръгла кухненска маса имаше необичайно богат избор от паста: спагети карбонара, макарони със сирене и сметана, тарантели с шунка и чесън, домашна лазаня, друга купа спагети с пилешки дробчета и лук. До огромната трицветна салата от домати, моцарела и авокадо се мъдреше прясно настърган пармезан. Ласе отваряше различни видове италиански вина. Хьоберг се смая. Попита да не би и двамата са си загубили работата, та като безработни са имали време да приготвят всичко това за обещаната „непретенциозна“ петъчна вечеря.

Настаниха се около масата и започнаха да си сипват от възхитителните блюда. Хьоберг яде почти до пръсване; тонът на разговорите се повишаваше с намаляването на виното в бутилките. След основните ястия бе поднесен лек плодов десерт с боровинки. Консумираха го с бяло вино, от което градусът на опиянението се вдигна още.

Поразтребиха кухнята и се преместиха на меките дивани във всекидневната. Докато стане кафето, Мия извади любимата си игра — „Национална енциклопедия“ — и започнаха да обсъждат дали да играят индивидуално или на отбори. Хьоберг, заклет индивидуалист, мразеше да губи, затова предложи първото.

— Вече е единайсет и знаем, че ако всеки играе за себе си, ти ще спечелиш — разсъждаваше Мия. — Но ако играем по двойки, играта ще се проточи и ще седим тук цял уикенд...

Нещо щракна в ума на Хьоберг и той изведнъж се почувства напълно трезв. Ето го отново: акцента, който го преследваше, откакто по телевизията съобщиха за убитата жена в Катринехолм онзи ден.

— Викенд — каза Хьоберг тихо, но другите го чуха и го погледнаха изненадано.

Полицаят от Катринехолм говореше така, но кой още? Вече беше съвсем близко и всеки момент щеше да изплува. В какъв контекст го чу съвсем наскоро?

— Викенд — повтори той, този път по-високо.

Другите трима размениха погледи и отново с любопитство зяпнаха Хьоберг, преди да прихнат. Той обаче не забеляза. Намираше се съвсем близо, съвсем близо... Знаеше, че е важно. Подсъзнанието му подсказваше, че е изключително важно.

И изведнъж се сети. Спомни си първия разговор с Гюн Ванерберг. Тъгуващата, странно облечена Гюн Ванерберг седеше срещу него в офиса в полицейския участък и искаше да види останките на мъртвия си син.

— Казаха да отидем след четири, но все пак ще им се обадя. Кога за последен път видяхте сина си?

— Миналия викенд. С най-малката си дъщеря Моа дойдоха да ме видят в Малмьо.

Но накъде го водеше това прозрение?

— Какво има, скъпи? — прекъсна Оса разсъжденията му.

— Трябва да отида в банята — обяви Хьоберг и бързо излезе от стаята.

Другите само поклатиха глава и продължиха да подготвят играта.

Хьоберг влезе в банята и седна на ръба на ваната. Значи полицаят от новините по телевизията идва от Катринехолм като снаха му. Но явно и Гюн Ванерберг е от там. Мия вече говореше със съвсем култивиран акцент, ала акцентът на Гюн Ванерберг бе същият като на полицаия; сигурен беше. Значи Ханс Ванерберг е живял в Катринехолм. Защо тогава майка му скри тази информация от Хьоберг? Санден би прихнал, ако го видеше сега, но Хьоберг беше сигурен, че е попаднал на нещо съществено; чувстваше го интуитивно и този път смяташе да се довери на интуицията си. Но как се вписваше в картинката Ингрид Олсон?

Скочи и се върна във всекидневната. Три чифта любопитни очи се обърнаха към него.

— Трябва ми атлас — обяви той възбудено.

— Атлас ли? — погледна го Ласе смаяно.

— Или карта на Швеция.

— Не знам къде е атласът — обади се Мия. — А нямаме...

— Трябва ми. Веднага.

— Съседът може би има — предложи Ласе.

Мия видя сериозното изражение в очите на Хьоберг и стана.

— Ще отида да попитам — услужливо предложи тя.

— Какво става, Кони? — притесни се Ласе. — Приличаш на невменяем.

— Хрумнало му е нещо — отговори Оса вместо съпруга си. — Сетил се е нещо важно, свързано с убийството.

— Убийството? — изненада се Ласе. — Нима седиш тук, пиеш и същевременно разрешаваш убийство?

— Надявам се — увери го Хьоберг с разсеяна усмивка.

В този момент Мия влезе с пътен атлас на Швеция под мишница. Подаде го на Хьоберг и той начаса започна да търси нещо в азбучния индекс отзад.

— Какво търсиш? — попита Мия.

— Катринехолм — отговори Хьоберг. — Искам да видя къде се намира Катринехолм...

— Аз ще ти кажа — предложи Мия, но в момента Хьоберг не чуваше нищо.

Плъзгаше показалец по списъка.

— Каторп, Катринеберг, Катринехолм! Ето — на страница 62...

Отвори и известно време разучава картата. Погледът му се плъзна по имената на езера, градове, градчета и села. Продължи да търси и най-сетне намери каквото искаше. Ето — с черни букви, между Катринехолм и Холсберг: *Йостерокер*.

Хьоберг затвори атласа и погледна възлюбената си съпруга извинително.

— Опасявам се, че ще се наложи да поработя този уикенд — каза й той с известна тъга.

Но вътрешно тържествуваше.

СЪБОТА СУТРИНТА

В събота сутринта се събуди със страшно главоболие. След като направи смайващото си откритие, мина само на вода, а и изпи два аспирина заедно с поне десет чаши вода, преди да си легне, ала така и не успя да надлъже махмурлука. С годините ставаше все по-тежък и сега реши — както бе правил многократно до момента — изцяло да спре да пие алкохол; решение, от което знаеше, че ще се е отказал до събота вечер, доколкото се познаваше.

Остави Оса да поспи още няколко часа. И без това се очертаваше да я остави да се грижи за децата сама през по-голямата част от деня. Съзнаваше колко спешни са предстоящите задачи, но няколко часа тук или там не биха изиграли особена роля. Ханс Ванерберг беше мъртъв и самовъзложената задача за събота нямаше да промени този факт.

В десет най-после събуди все още дълбоко спящата си съпруга. Прекарал беше почти четири часа с петте деца и съвестта му донякъде беше чиста. Вмъкна се под чаршафите до нея и няколко минути се наслади на усещането от топлото ѝ меко тяло до своето. После се извини и обеща да се върне при първа възможност; надяваше се да е преди близнаците да се събудят от следобедния си сън.

Прегърна децата, прати ги при сънливата им майка и се измъкна през входната врата незабелязано, за да попречи на малките момчета да го последват боси по мръсното стълбище.

На улицата Хьоберг с изненада откри, че тежките облаци са се разпръснали и за пръв път от седмици слънцето се бе показало. Духаше вятър, но температурата беше над нулата, затова реши да отиде пеша до полицейския участък. Детската площадка на площад „Ниториет“ вече гъмжеше от палавници, а насядалите по близките пейки родители ги държаха под око. Не им завиждаше; да седи и да наблюдава детска площадка не бе сред любимите занимания на Хьоберг.

Вместо да тръгне по улица „Остъота“ към участъка той предпочете пешеходната алея край „Ериксдал“. Вятърът духаше право срещу него и съжали, че не взе шал. Под моста двама бездомници, облечени прекалено леко за сезона, крещяха високо. Когато ги зърна, Хьоберг напъха ръце още по-дълбоко в джобовете. Оказа се, че е имал нужда точно от такава разходка, и се почувства далеч по-енергичен, когато седна зад бюрото си.

Първо звънна в дома на Маргит Олофсон, за да размени няколко думи с Ингрид Олсон, но — както се опасяваше — никой не отговори. После опита и двата номера на Гюн Ванерберг, но и там никой не вдигна. Най-накрая звънна на Пия Ванерберг. Беше си вкъщи. Попита дали е удобно да я посети за кратко и тя му отговори с безизразен тон, че няма нищо против.

Взе плика със старите снимки от предучилищната забавачка на Ингрид Олсон, излезе от участъка и се насочи към отиващото на юг метро. На „Еншеде“ Хьоберг слезе и извървя последната отсечка. Вратата отвори майката на Пия Ванерберг. Изпита известно облекчение, че овдовялата наскоро жена не е сама с мъката си.

Без грим Пия Ванерберг изглеждаше уморена и съсипана. Движеше се и говореше бавно, което наведе Хьоберг на мисълта, че е под въздействието на успокоителни. Къщата беше притихнала. Не се виждаха нито децата, нито дядо им. Вероятно ги беше извел в относително приятния есенен ден. Майката и дъщерята се настаняха на дивана, а Хьоберг — във фотьойл; в същия, на който седна и при последното си посещение. Извади снимките и ги подреди върху масичката пред двете жени.

— Всъщност имам само един въпрос — обърна се той към вдовицата на Ханс Ванерберг. — Съзнавам колко ви е трудно, но искам да знам дали разпознавате Ханс на някоя от тези снимки.

Тя дълго разглежда две от фотографиите, без да разпознае някое от децата. На третата, която според надписа на гърба датираше от 1968/69, го откри моментално. Веднага посочи момченце с разрошена светлоруса коса и широка щърба усмивка — явно сменяше млечните си зъби. Стоеше на едно коляно по средата на първата редица и създаваше впечатление за самоувереност. С навитите до лактите ръкави на памучната тениска и леко заголеното коремче определено се открояваше най-ярко на снимката.

— Това е той — обяви Пия с пресипнал глас. — Няма съмнение, че това е Ханс.

— Ханс живял ли е някога в Катринехолм? — попита Хьоберг.

— Там е роден. Живял е там, но не знам колко дълго. През детските му години често са се местили. По-добре попитайте Гюн.

— Стана въпрос — отвърна Хьоберг неопределено. — Явно има някакво недоразумение.

Изправи се и протегна ръка.

— Благодаря, Пия. Много ми помогнахте. Извинявайте за безпокойството.

— Няма нищо — подаде му ръка Пия, но не стана от дивана.

Той прибра снимките в плика, напъха го в джоба си и напусна дома на семейство Ванерберг.

На перона на метростанцията духаше така силно, че се наложи да се скрие зад една колона. В събота влаковете се движеха по-нарядко. Щяха да минат десетина минути, преди следващият да пристигне. Хьоберг стоеше с напъхани в джобовете ръце и пристъпваше от крак на крак, за да се стопли. Мислеше за селцето Съодерманланд в областта Йостерокер и проклинаше собственото си недоглеждане. Още когато се срещнаха, веднага след огледа на трупа на Ханс Ванерберг на пода в кухнята ѝ, Ингрид Олсон спомена, че е живяла в Йостерокер, преди да се премести в Еншеде. Той предположи, че говори за Йостерокер в покрайнините на Стокхолм и отмина въпроса; небрежност. После си припомни как протече разговорът с Гюн Ванерберг предишния следобед.

— Живели ли сте някога в Йостерокер? — попита я той.

— Не. Живеехме в градове — бе отговорила Гюн Ванерберг.

— Споменахте, че сте живели в Халсберг. То не е град.

— Много по-голямо е от Йостерокер — бе заявила тя и от нейна гледна точка отговаряше на истината.

Допусна, че тя всъщност не знае за какво говори, но грешеше.

Нейното „Живели ли сте някъде в околностите на Стокхолм?“ Хьоберг изтълкува като повторение на въпроса му, а в действителност тя го бе иронизирала. Той си беше виновен за недоразумението.

Извади мобилния и отново набра Гюн Ванерберг. Този път тя вдигна.

— Извинявай, че звъня и те безпокоя в събота сутрин — започна Хьоберг вежливо. — Събудих ли те?

— Да — отвърна Гюн Ванерберг сънено. — Снощи бях на работа.

— Искях да знам дали с Ханс някога сте живели в Катринехолм.

— Захванал си се да направиш сериозно проучване, а? Да, живяхме в Катринехолм. Даже доста дълго време. Израснах и живях там, докато не стана време Ханс да започне училище. Тогава се преместихме в Кумла.

— Защо не ми каза досега?

— Изредих доста места, където сме живели.

— Но не спомена Катринехолм!

— Има ли значение?

— Да.

Гюн Ванерберг заговори отново, но след известна пауза:

— Имах предвид местата, където сме се местили. Никога не сме се местили в Катринехолм, а от там. Там израснах.

— Ясно. Значи Ханс е ходил на забавачка в Катринехолм?

— Сигурно. Да, сега се сецам, че беше така. „Зелен хълм“, „Слънчев хълм“... В името имаше „хълм“.

— „Горски хълм“?

— Звучи ми познато.

— Помниш ли учителката му?

— Не, никога не съм се срещала с нея.

— Ингрид Олсон?

— И това ми звучи познато, но не знам...

— Помниш ли някое от децата в предучилищната занималия?

— Не, изключено. Беше много отдавна, а и ходеше Ханс, не аз.

— Още един въпрос. Помниш ли, че питах дали сте живели в Йостерокер?

— Да, вчера ме пита.

— Мислила си за Йостерокер до Катринехолм, предполагам.

— Да, разбира се. Има ли други?

— Има ги пръснати из цялата страна. Няма да те безпокоя повече засега. Благодаря.

Неудържимо желание да звънне на някой от колегите си, за да поговори за откритието си, обзе Хьоберг, ала съумя да се убеди да изчака до понеделник. Беше събота. През последните седмици всички работиха здравата и имаха нужда от отдих. С цялото си уважение към Санден, на когото при нормални обстоятелства щеше да звънне първо, все още изпитваше известна горчивина заради резервите на колегата си относно хипотезата, че има връзка между Ханс Ванерберг и Ингрид Олсон. Не бързаше да звънне и на прокурор Розен, а всъщност на него трябваше да докладва първо за всяко напредване в разследването.

В неделя възнамеряваше да разговаря с Ингрид Олсон. Тогава тя щеше да се е върнала от круиза. За момента реши да остави всичко така. И той щеше да си даде почивка и да посвети остатъка от съботата на семейството си.

В петък вечерта Петра Уестман заспа трудно. Следобедният разговор с прокурора я напрегна. До два часа лежа будна в тъмнината и тревожно си мисли в какво трудно положение се бе озовала; мяташе се, въртеше се и не успяваше да заспи. По едно време изпита глад; това също прогонваше съня. Отиде в кухнята и изяде два сандвича с чаша мляко. Усети се заситена, но не и сънена. Легна и чете до четири и половина, когато най-после заспа. Събуди се едва по обяд, и то само защото телефонът звънна.

— Събудих ли те?

— Не — отвърна Петра сънливо.

Погледна часовника на нощното шкафче: дванайсет и петнайсет. Опита се да се посъживи. Хайде, Петра, чакаш това обаждане от седмица. Хокан Карлберг ѝ звънеше от Линшопинг.

— В неподходящ момент ли звъня?

— Да, всъщност. В смисъл — моментът не е неподходящ, но да, събуди ме.

Той се засмя.

— Заспах чак в четири и половина — заоправдава се Петра. — Прокурорът ще ми направи предупреждение, защото без оторизиране проверявам полицейските регистри. През уикенда трябва да напиша доклад какво съм направила и защо.

— Е, аз разполагам с нещо, което би облекчило страданията ти — подхвърли Хокан Карлберг.

Вече напълно разсънена, Петра седна в леглото.

— В кръвта ти има алкохол, но в съвсем незначително количество — могла си да шофираш по времето, когато е взета пробата.

— Едва ли щях да направя добро впечатление — смотолеви Петра.

— Да, и аз смятам така. Количеството флунитразепам в системата ти обаче би повалило стокилограмов здравеняк.

— Ти сериозно ли? Какво е това?

— Рохипнол. Бързо действащ опиат, дрогата на изнасилваните, който те оставя в безсъзнание часове наред. Колко тежиш?

— Около шейсет кила.

— Така си мислех. Трябва да си била натъпкана с доста голяма доза. Признавам, че съм впечатлен как си се съвзела само след четири часа и си била с бистър ум.

— Бистър ли?! Едва стоях на краката си.

— Желязна воля и добра физика — заключи Хокан с възхищение. — Вероятно още си била под въздействието на опиата, когато се видяхме.

— А отпечатъците?

— Имаше два различни чифта по двете бутилки. Нямаме нито данни, нито съвпадения. Едните със сигурност са твои, но това не е странно. Както казах обаче — нямаме съвпадение.

— Знам, че не е бил осъждан. Значи досега не е оставял след себе си следи на местопрестъпленията — въздъхна Петра.

„Как да облекча страданията си — запита се тя. — В понеделник няма да отида при Розен да му кажа, че съм по следите на изнасилван: лекар, който вероятно е изнасилвил доста жени, но никога не оставя следи след себе си и никога не е бил залавян.“

— Поне с отпечатъците няма да стане — обади се Хокан, сякаш доловил посоката на мисълта ѝ.

— Какво имаш предвид?

— Направих ДНК тест на един от презервативите.

— И?

— Твоята ДНК е отвън, а неговата — отвътре.

Това и очакваше. Но по тона му долавяше, че има да ѝ каже още нещо.

— Досега неговата ДНК е намирана на две местопрестъпления. При жена, изнасилена в Малмьо през 1997, и при друга в Гьотеборг през 2002 година.

— Бинго! — възкликна Петра. — Нямах представа колко ме зарадва.

— Направи всичко възможно да пъхнеш този тип зад решетките. Аз ще съм твоят таен агент, докато не ме повикаш да се появя.

СЪБОТА СЛЕДОБЕД

Този път Хьоберг не забрави да си вземе шал, излизайки от вкъщи, и бе благодарен, докато вятърът го брулеше при скамейките: наблюдаваше как осемгодишни момчета се мъчат да вкарат топката във вратата на противника. Междувременно огледа другите зрители и родители и установи, че шалът му не е твърде подходящ по цвят.

По-важното беше, че Симон Хьоберг продължаваше да играе футбол дори след като преместиха тренировките в гимнастическия салон на училище „Ериксдал“. Днешният приятелски мач обаче протичаше на открито заради хубавото време. Хьоберг стигна до заключението, че „хубаво време“ за футболен мач няма нищо общо с температурата или вятъра, а се има предвид само цветът на небето.

До него седяха двете му дъщери — Сара и Мая, но понеже ни най-малко не се интересуваха от действията на терена, четяха нещо на лаптопа. Оса и близнаците бяха отишли на басейна на училището. И Хьоберг би предпочел да е там вместо отвън, на студа.

Интересът му към футбола се свеждаше до участието на Швеция в по-големите шампионати, но по негова преценка никое от момчетата на терена не се очертаваше като бъдеща звезда. От друга страна, бяха доста сладки, докато тичаха и гонеха топката със сериозни изражения и постоянно си подвикваха указания на футболен жаргон. Хьоберг ръкопляскаше всеки път, когато някой — от отбора на Симон или от противниковия — извършваше нещо необичайно находчиво с топката.

Най-накрая противниковият отбор от Мариeberg — не без известен късмет — успя да вкара гол. Хьоберг изръкопляска учтиво, но в този момент мъж, седнал малко пред него, скочи и се втурна към терена.

— Изхвърлете този малък негодник! — крещеше мъжът невъздържано по адрес на „голмайстора“. — Извадете червеносото лайно от играта.

„Червеносото лайно“, както Хьоберг знаеше, беше съученик на Симон. Не играеше нито по-добре, нито по-зле от останалите.

Треньорът — неатлетичен тип в цивилни дрехи — стоеше безмълвен и гледаше с ужас разгневения баща на вратаря. Хьоберг забеляза, че жената, придружаваща мъжа, също се изправи, но остана при скамейките и се задоволи ядосано да жестикулира с ръце. Трябваша му няколко секунди да реагира, но когато срещна объркания поглед на Симон на терена, го обзе отдавна непрехитявано спокойствие.

Изправи се и с решителна крачка тръгна към терена. Правеше го с авторитет, на който не подозираше, че е способен. Преустановиха мача; прекъснаха и този на съседното игрище. Хьоберг постави ръка върху рамото на мъжа и го извърна към себе си. Заговори с напълно овладян тон:

— Що за пример давате? Пред децата и родителите им излагате и себе си, и спорта. Възрастен мъж да се заяжда с малко момче. Такъв страхливец ли сте?

После отведе онемелия мъж до мястото, където допреди малко седеше.

— И вие сядайте — подкани той високомерно жената, придобила вече вид на човек, готов да потъне в земята.

Погледна към терена — червенокосото момче се беше разплакало. Испита огромна гордост, когато осемгодишният му син отиде при набедения вратар и го прегърна през раменете, за да го утеши. Съотборниците му последваха неговия пример. По знак на треньора на противниковия отбор и другите момчета тръгнаха да утешават разстроения играч.

Хьоберг се върна на мястото си под одобрителните аплодисменти на публиката, но избягваше да погледне някого в очите. Сърцето му се сви, когато изведнъж видя как вратарят на противниковия отбор стои самотен и разстроен пред вратата си.

Препасан с престилка, Кони Хьоберг белеше картофи в кухнята и продължаваше да разсъждава върху инцидента. Приготвяше вечеря с децата, когато Санден звънна и попита дали ще излезе да изпият по бира.

— Да ходим в кръчма? — изненада се Хьоберг. — Нали тъстът и тъщата щяха да ви гостуват?

В същия момент се сети за разговора им в бюфета на болницата миналия ден и се почувства неудобно.

— По дяволите! — изруга той и погледна плахо към Оса, която редеше пъзел с близнаците на кухненската маса.

Изглежда го с убийствен поглед.

— Отговорът на въпроса ти при всички случаи е „не“ — отвърна Хьоберг мрачно.

— Боже, под чехъл ли си? — жлъчно подхвърли Санден. — Надявам се да не е така. Ще се видим.

Хьоберг затвори. Съвсем беше забравил за проклетото коледно събиране. Именно той го организира — нали беше фен на тиймбилдинга, както го наричаха сега. Вярно, настояваше да не се провежда в събота и не през ноември, но така се получаваше, започнеш ли приготовленията късно.

— Днес е коледното ни събиране — обясни унило Хьоберг на съпругата си. — Съвсем бях забравил...

— Сигурно сте поканили важни личности — подхвърли Оса саркастично.

— Бюджетът ни не ни го позволява, знаеш.

— Е, и моята служба организира коледното си тържество днес. Ще се наложи да намериш детегледачка.

— Не говори глупости. Оса. Съзнавам колко е нелепо и проваля съботната вечер, но какво да направя? Нали аз съм шефът?

— Работи днес, ще работиш и утре. И през цялата минала седмица работи. Не може да ходиш и на събиране в събота вечер и да разчиташ, че аз ще имам грижата за всичко. И аз ходя на работа, и аз имам право на свой живот.

— Напълно си права, но и аз поемам своя дял — парира я Хьоберг. — Понякога става така. Понякога става обратното. Когато ти си прекалено заета, а аз имам възможност — включвам се активно.

— И колко често става това? И моята работа е стресираща. Учителка съм, забрави ли, по дяволите?

Децата погледнаха смаяно родителите си. Сега пък мама ругаше. Това беше лош знак.

— Идете да зяпате телевизия — отпрати Хьоберг трите големи деца. — С мама трябва да поговорим.

Децата се изнизиха плахо, а той затвори вратата след тях. Дватама продължиха да се карат, съскайки.

— Ами ако аз реша да се видя с приятели в пет следобед в събота? Какво ще кажеш тогава, а?

От очите на Оса хвърчаха стрели. Хьоберг усети, че и той започва да се ядосва.

— Щях да кажа: „Колко хубаво. Редно е да се виждаш с хора на спокойствие. Приятно прекарване“. Това е естествено да се каже — обяви той с покровителствен тон, от който Оса побесня.

— Говориш така, защото никога не се е случвало!

— В такъв случай ти си виновна!

— Не, ти! Никога не мога да излизам с приятели, защото никога не си вкъщи, а аз стоя тук и се грижа за децата. Както и за чистенето, готвенето и всичко останало.

— В момента аз съм с престилката, а ти седиш на масата с бира пред теб.

Хьоберг отпи от своята бира, което даде възможност на Оса да продължи:

— Значи трябва да съм благодарна, че една вечер през седмицата не готвя? Не съм останала с впечатлението през другите шест дни да си ми благодарен.

— Толкова ли е трудно да се сварят макарони и да се стопли каша в микровълновата?

Съзнаваше, че вече прекрачва прага на честността, а пренебрежителното му отношение вбесява Оса. Но какво да направи? Тя ругаеше и негодуваше, а той трябваше да отиде на проклетото коледно събиране.

Оса излезе от кухнята и демонстративно отиде да гледа телевизия с по-големите деца. Кристофър и Йонатан разпръснаха парчетата от пъзела по пода, преди да я последват. Хьоберг се надяваше по-големите деца да му помогнат с вечерята, но не стана.

Събра парчетата от пъзела и подреди масата за шестима. Отиде в спалнята, obu чифт прани джинси и риза и сложи необлично досега спортно яке. Мина му през ум, че Оса ще се ядоса още повече, задето го слага, когато не излизат заедно.

Приключи с приготвянето на храната и приведе кухнята в съвършен ред. Дори печката беше чиста, макар допреди малко върху

нея да имаше три кипящи тенджери. Отиде във всекидневната, целуна децата и обяви, че вечерята е готова. Накрая целуна и Оса по главата и ѝ съобщи, че се налага да излезе. Ако беше възможно човек да почувства само по косата нечия студенина, то той го изпита. Половин час по-късно седеше със Санден с халба бира пред себе си в „Сейнт Андрюс“ на улица „Нибро“.

СЪБОТА ВЕЧЕРТА

Хьоберг и Санден се появиха с петнайсет минути закъснение. Вече всички бяха насядали.

— Кони, пазя ти място — изчурулика Лотен.

Така местата бяха разпределени. Санден се озова срещу Хьоберг и вдясно от Петра Уестман.

— Дръж се мило с инспектора. Сдърпа се с жена си — посъветва Санден Лотен.

Хьоберг го изгледа кръвнишки, но той вече подмяташе някаква шега към Хамад, разположил се в края на масата.

— Нещо сериозно ли е? — попита Лотен с тон, с какъвто се говори на много малко дете.

Петра прояви интерес към отговора на Хьоберг.

— Бях забравил за събирането, но той звънна и ми напомни — отвърна Хьоберг и кимна по посока на Санден. — В момента не съм особено популярен вкъщи, но до утре ще е минало. Наздраве.

Отпиха от червеното ливанско вино, което се оказа изключително добро.

Хамад потропа с вилица по чашата, за да поздрави всички с „добре дошли“.

— Сигурно някои ще останат разочаровани, но в кухнята са изчерпали запаса от агнешки бели бъбреци. В момента приготвят суров агнешки дроб специално за Йенс. — Всички изръкопляскаха, а Санден остана доволен, че е в центъра на вниманието. — Ще бъдат предложени и други блюда. Като начало — студени предястия: хляб, зеленчуци и разнообразни ливански сосове. Ще следват салати и студени меса, печено сирене, говежди специалитет, телешки език и така нататък. Той също е специално за теб, Санден. Ще има печено на грил месо, а накрая ще поднесат десерти. Всички вкусове ще бъдат задоволени, гарантирам ви. Весела Коледа.

Всички откликнаха на тоста и тонът на разговорите им се повишаваше с напредването на вечерта. Вкуснотии отрупваха масата.

За всеобщо забавление Санден изяде приготвения специално за него суров дроб. Лотен скоро се умори да флиртува с Хьоберг и започна да обсъжда кучета с портиера Мике, седнал по диагонал срещу нея. Петра, която се намираше срещу Лотен и до Мике, направи опит да се включи в разговора, но бързо загуби интерес. Пробва да се присъедини към разговора на Хьоберг и Санден, ала без особен успех, защото беше пропуснала началото.

Хадар Розен седеше величествено изолиран в края на масата, за да има място за дългите му крака. От едната му страна беше Ейнар Ериксон, от другата — Хамад. В началото на вечерта Ериксон не говори много, но Хамад размени няколко думи с него и реши, че дори и той се забавлява, доколкото позволяваше навъсеният му нрав. Здравата си похапна и дори пи малко вино без обичайните критични коментари. Хамад забеляза честите изпитателни погледи на Петра в тяхна посока, но не успя да определи дали са към него или към Розен. След няколко чаши вино реши да поговори малко и с прокурора.

— Чух, че се каниш да смършиш Уестман — подхвърли той.

— Определено — отвърна Розен.

— За какво по-точно?

Прокурорът обаче не се поддаде, а отвърна уклончиво:

— Положително ще ти каже, когато реши.

След това Розен подхвана разговор с Ериксон и изведнъж откри, че имат доста общо. Без да се засяга, Хамад се обърна към седналата от другата му страна Габриела Хансен. Откакто я загърби, тя стана неволен слушател на нескончаемия разговор за кучета между Лотен и Мике, като се опитваше да си предаде заинтересован вид. Разцъфна, щом Хамад възобнови разговора си с нея, който — доколкото забеляза Петра — продължи през по-голямата част от вечерта.

В единайсет без петнайсет Хьоберг получи съобщение от Оса. „Извинявай, че избухнах. Забавлявай се на събирането. Вечерята беше чудесна. Обичам те най-много на света“. Хьоберг отговори: „Вината е моя. Недодялано магаре съм. Скоро се прибирам при теб. Много целувки“. Ериксон обяви, че ще си тръгва, и Розен се възползва от възможността да направи същото. Петра се изправи и промърмори, че

отива до тоалетната, но никой не я чу. Хамад обаче забеляза странното съвпадение: тя се надигна точно когато прокурорът тръгна.

Петра последва Розен по стълбите, събра кураж и се приближи, докато той си вземаше палтото от гардероба.

— Искам да поговорим, Хадар — постара се тя притеснението ѝ да не проличи.

Ейнар Ериксон я погледна учудено и продължи да си връзва шала.

— Сега? — погледна Розен смаян часовника си.

С пълното съзнание колко нелепа е ситуацията Петра кимна, изпълнена с надежда.

— Лека нощ — понечи да си тръгне Ериксон.

Казаха му „довиждане“ и Петра предложи да седнат на бара; Розен прие.

— Разговорът трябва да си остане между нас — предупреди тя. — Прави каквото искаш с мен, но не желая да го споделяш с никого.

Розен я изгледа подозрително и обяви, че ще реши какво ще прави, след като я изслуша. Петра пое риска и за втори път разказа на какво е била подложена седмица по-рано. Розен я слушаше внимателно, без да я прекъсва. След десетина минути си съблече палтото и го постави в скута си. След още пет тя приключи.

Хамад и Габриела Хансен слязоха по стълбите. Петра вдигна поглед. Хамад беше облегал глава на рамото на Габриела, но бързо я вдигна, щом срещна очите на Петра. На минаване ѝ намигна и двамата напуснаха ресторанта без палта.

— Това е, което знам — обясни Петра на Розен. — Въпросният човек е не само изнасилвач, но привидно и уважаван член на обществото, който крие сексуалните си насилия зад благовидна фасада. Изнасилва жени в дома си, но когато те се събудят, го смятат за случайно еднократно преспиване под въздействието на алкохола. Според мен той е изнасилвал през целия си съзнателен живот. Дори дъщеря му е плод на изнасилване, но го е прикрил чрез фиктивен брак и отново не е оставил следи. Любовта не го интересува. Обича насилието. Жена, която му се отдава, не му е интересна. Възбужда го моментът на насилие. Какви по-благоприятни обстоятелства за

изнасилване от войната? Затова е постъпил в Чуждестранния легион. Там е вилнял години наред, без да събуди подозрения. След като животът на военен му е омръзнал, се е прибрал, но е изпитвал необходимост да продължи по друг начин. Усъвършенствал е методите си. Лекар е и има достъп до опиати. Разбираш ли: предпочита жени в безсъзнание, а не готови да му се отдадат.

— И какво искаш да направя? — попита прокурорът, запазил до момента пълно мълчание.

— Като начало да си затвориш очите за неоторизирания ми достъп до компютърните регистри. Нека мине за сметка на водещото се разследване на убийството. Само ти и аз знаем и никой няма да пострада.

Розен я изгледа изпитателно през очилата.

— Искам също да се погрижиш Педер Фрик да бъде арестуван.

— За какво? Няма полицейско досие, нямаме и улики, защото не искаш да свидетелстваш.

— За изнасилване в Малмьо през 1997 и второ в Гьотеборг през 2002 година — заяви Петра.

— Откъде знаеш за тях?

— Изследвах спермата от моето изнасилване. ДНК анализът съвпада с този на извършителя тогава.

Розен се умълча и се замисли. През прозореца Петра видя Хамад, облегнат напред по начин, който подсказваше, че дланите му са опрени на стена. Не беше трудно да се досети, че между Джамал и стената е Хансен, с лице към него.

— Ако не подадеш оплакване, не можем да използваме спермата от твоето изнасилване като доказателство — обади се прокурорът. — Освен това не е сигурно, че можем да повдигнем обвинение, защото не си действала по правилата.

— Няма да внеса оплакване и си давам сметка, че ДНК анализът ми не е доказателство. Но сега сме наясно, че е извършил изнасилванията. Арестувай го, вземи сперма и тогава сравни ДНК-то според всички правила.

— И на какво основание да го арестувам?

— Анонимно оплакване или каквото решиш. Покажи негови снимки на жертвите и нека те го разпознаят. Този проблем можеш да решиш и сам.

— Защо толкова те е страх да пуснеш оплакване? — попита Розен.

Петра помисли малко.

— Ченге съм и не желая да ставам обект на разследване, провеждано от колегите ми. Не искам да знаят за случилото се. Не разбираш ли?

Хадар Розен кимна замислено.

— Ако по някаква причина не го осъдят за тези престъпления, ще се чувствам застрашена — продължи Петра.

— Защо?

— Защото съм полицейски служител, а той попада в затвора веднага след като съм била с него в дома му.

— Знае ли, че си полицейски офицер?

— Не мисля. Държа полицейската си карта зад шофьорската книжка в портфейла си. Но не съм сигурна. Възможно е да я е намерил, ако внимателно е прегледал вещите ми.

— Нали съзнаваш, че дори да попадне в затвора, след няколко години ще излезе?

Петра кимна.

— Колко години ще получи според теб? — попита тя.

— Максимум шест. Ще излезе...

— Няма значение. Ще го мисля, когато се стигне до там. Междувременно поне ще го наблюдаваме.

Известно време прокурорът я изучава мълчаливо. Сега, след като разказа историята, Петра се чувстваше по-спокойна, но винаги ѝ беше неудобно, когато я наблюдават под лупа.

— Какво ще кажеш? — не се въздържа да попита тя.

— Ще видя какво мога да направя — отвърна Розен. — Бог да ти е на помощ, ако грешиш.

— А срещата ни в понеделник... — подхвана Петра.

— ... ще се състои — изсумтя прокурорът. — Но за момента не е необходимо да внасяш писмен доклад.

Нещо като усмивка пробяга по лицето му.

Прокурорът точно напускаше ресторанта, когато Хамад и Хансен отново влязоха. Петра се присъедини към тях на стълбището. Хамад я прегърна през раменете и я покани да седне при него. В нейно отсъствие Санден и Хьоберг си бяха взели чашите с вино и се бяха

прехвърлили на освободените от Ериксон и Розен места. Петра си взе стол и се настани на ъгъла на масата между Хамад и Хьоберг. Мике и Лотен продължаваха да говорят неуморно за кучета.

— Той какво каза? — прошепна Хамад в ухото на Петра.

— Кой? — попита също шепнешком Петра.

— Хадар.

— За кое?

— За вендетата.

— Вендетата ли?

— Знаеш за какво говоря.

На меката светлина се долавяха любопитните пламъчета в очите му.

— Каза, че мога да запазя работата си.

— Хайде, кажи ми. Не бъди толкова тайнствена.

Разроши косите ѝ шеговито, от което тя се почувства като дете.

— В момента, изглежда, си зает с друго — отвърна Петра суховато.

— По колко съпруги ви е разрешено да имате там? — намеси се Санден безцеремонно.

Хамад само го изгледа равнодушно. Петра усети, че се раздражни, и погледна към Хьоберг, който се стараше да си предаде неутрален вид. Габриела Хансен изведнъж живо се заинтересува колко често трябва да се разресват домашните пудели.

— Явно една вкъщи, а тук те чакат други две — продължи Санден.

— Престани — скастри го Петра. — Стига расистки подмятания.

Санден покри уста с ръка и се престори на засрамен. Хьоберг тутакси долови преструвката му. Тупна го по рамото с юмрук.

— За ваше сведение — разведох се — обяви Хамад и изгледа Санден изпитателно.

— Боже, не знаех — възкликна Санден. — Извинявай.

Петра и Хьоберг погледнаха Хамад изненадано.

— Джамал, защо не каза нищо? — попита Петра и постави ръка на рамото му.

— Не е нещо, което обявяваш, когато дойдеш на работа сутринта — отвърна Хамад.

— Но...

— Приключи миналата седмица. Тъжно е, но така става понякога. Наздраве.

Чашата на Петра бе останала на предишното ѝ място, ала Хьоберг ѝ подаде недоизпитата чаша на Розен, за да се включи и тя в тоста.

След няколко минути Санден успя да разсмее всички на масата с шегите си. Увлече дори Лотен и Мике. Насочвани от него, една тема на разговор се сменяше с друга. Постепенно всички от масата се събраха около групата. Настроението се подобри. Тръгнаха си едва когато учтиво, но твърдо ги помолиха да си вървят. Другите посетители отдавна се бяха разотишли. Вече минаваше един и половина.

НЕДЕЛЯ СУТРИНТА

За свое разочарование Хьоберг откри, че тази сутрин вестникарчето не се е появявало. Трябваше да се задоволи с вчерашния брой. Впрочем той и без това не го беше преглеждал. Седеше на кухненската маса, опитваше се да чете, закусваше каквото си беше приготвил и помагаше на близнаците да изядат своите миниатюрни сандвичи и кисело мляко, без да последват огромни бедствия. Другите деца седяха пред телевизора и гледаха повторение на снощната детска програма, а Оса си вземаше душ. По време на половинминутна пауза, докато и двете момченца дъвчеха едновременно и мълчаха, той попадна на съобщение, което привлече вниманието му.

„Четирийсет и четири годишна жена — Карина Ахонен Густафсон — е намерена мъртва в дома си в петък вечерта. В двайсет и два часа я открил съпругът ѝ, току-що завърнал се от чужбина. Била е малтретирана и убита с нож. Часът на смъртта все още не е установен, а полицията не дава данни за уликите, оставени от извършителя.“

Следваше интервю със стара позната на жертвата, която си припомняше приятелството им отпреди двайсетина години.

Кристофър натопи лакът в купичката и киселото мляко блисна във всички посоки. Йонатан насърчи брат си със смях. Хьоберг се отказа от опитите си да чете и насочи вниманието си към децата. Усети как у него се надига тревога, но не разполагаше нито с времето, нито с енергията да анализира кое точно обезпокоява иначе доброто му неделно настроение. Доизяде си закуската и отиде да се обръсне.

Застанал пред огледалото със самообръсначката, забеляза, че ръката му леко трепери. Отново се бе събудил в малките часове, плувнал в пот и с разтуптяно сърце. Отиде в банята в опит да прогони ужасния кошмар. Всъщност беше ли ужасен? Сънят не беше зловец,

но той го преживяваше така. Откакто жената на прозореца прие образа на Маргит Олофсон, започна да се съмнява в здравия си разум. Боже, живееше с най-прелестната жена на света и нищо не бе в състояние да го накара да напусне Оса. Никоя жена на света не можеше да се съревновава с нея, а той я обичаше с цялото си сърце.

Въпреки това... Сега сънят му въздействаше по-еротично и той отново и отново се улавяше, че копнее за образа от него. Маргит Олофсон... Перверзия ли беше? Е, не можеше да се отрече, че е привлекателна. Имаше изумително красива коса, но беше доста пълна и по-възрастна от Оса. Имаше големи деца и дори внуци. Чаровно и прямо държание, ала почти не бе разговарял с нея. По отношение на външния вид Оса я превъзхождаше многократно. Същевременно тази жена отприщваше у него нещо трудно определяемо. Излъчваше обаяние и топлина, които обаче го караха да потреперва от неудобство...

Хамад направо изпадна в еуфория, когато Хьоберг му звънна и му разказа за откритието си.

— И ние твърдахме същото! — възкликна той. — Подозирахме от самото начало. Ти как се сети?

— Акцентът — отвърна Хьоберг. — Забелязах, че Гюн Ванерберг говори със същия акцент като полицая, когото чух по телевизията онзи ден в интервюто за убийството в Катринехолм. Там жена е била удавена в леген.

— И?

— Хрумна ми, че в разследването не се споменава град Катринехолм. От друга страна, изскочи името Йостерокер. Потърсих Катринехолм на картата и видях Йостерокер. Селце или градче на около трийсетина километра от Катринехолм. Ингрид Олсон е живяла в Йостерокер в близост до Катринехолм, а не в Йостерокер в покрайнините на Стокхолм. Била е учителка на Ханс Ванерберг в забавачката и Гюн Ванерберг го потвърди. Причината да не спомене мястото досега е, че е израснала там. Не се е преместила на това място, а от там е дошла. На това се дължи недоразумението. Ходих и при Пия Ванерберг. Разпозна Ханс на една от снимките.

— Боже. Говори ли с Ингрид Олсон по въпроса?

— Не. Тя е на круиз до Финландия с Маргит Олофсон и семейството ѝ. Още не съм се свързал с нея. Днес се връща и ми хрумна да поговорим с нея. Ще дойдеш ли, въпреки че е неделя?

— Разбира се. С огромно удоволствие.

Младежният ентузиазъм на младия му колега го облекчи, ала тягостното чувство така и не го напусна.

Вчерашният вятър беше замрял и в резултат слънчевата светлина отново бе изчезнала под плътна мантия заплашителни облаци. Хьоберг се отби да вземе Хамад от жилището му и двамата се отправиха към познатата им вече стара дървена къща в Еншеде.

Вратата им отвори Маргит Олофсон. Хьоберг не го очакваше и реагира с дежурна усмивка. Тя ги посрещна радостно и ги покани сърдечно. Хьоберг изпита усещането, че го чете като отворена книга, но същевременно се утеши с менталното си превъзходство. Придаде си делови вид и подхвърли няколко похвални думи относно загрижеността ѝ за бившата ѝ пациентка. Маргит Олофсон засия и сподели, че Ингрид Олсон е горе и разопакова багажа си. Двамата полицаи се изкачиха по тясното стълбище и намериха възрастната дама седнала на стол в спалнята си. Не очакваха усмивка. Все пак тя ги поздрави учтиво и стана при влизането им. Двамата се настаниха на леглото и Хьоберг обясни, че търсели отговори на няколко въпроса.

— Първо, питам се дали Йостерокер, където споменахте, че сте живели, преди да се преместите тук, не е селището близо до Катринехолм.

— Разбира се — възкликна тя изненадано. — Неясно ли съм се изразила?

— Не — отвърна Хьоберг смутен. — Но аз предположих, че говорите за района в покрайнините на града. Небрежността е моя, признавам. Слава богу, най-после го изяснихме.

— Това има ли отношение към...

Хьоберг я прекъсна със следващия въпрос:

— Правилно ли съм разбрал, че сте работили като възпитателка в забавачница в Катринехолм?

— Точно така. „Горски хълм“.

Хьоберг извади плика със снимките от джоба си и потърси фотографията от 1968/69 година.

— Разпознавате ли някого тук? — попита той.

Ингрид Олсон пое снимката и я отдалечи със силно протегнати напред ръце.

— Не. Трябва да е отпреди четирийсет години. Разпознавам себе си, разбира се, но никое от децата.

— Така ли? — попита Хьоберг скептично.

— Да.

Обърна снимката, колкото да потвърди предположението си относно времето.

— Хиляда деветстотин шейсет и осма не е точно вчера.

Очите ѝ се плъзнаха по черно-бялата фотография и се спряха на едно от децата.

— Това момиченце всъщност го помня — поправи се тя и посочи усмихнато хлапе със сламеноруси плитки и спретната рокля в горния десен край на снимката. — Казваше се Карина Ахонен, сигурна съм.

Нещо прещрака в ума на Хьоберг и той трескаво се опита да се сети откъде му е познато името, но без успех.

— Истинско бижу — продължи Ингрид Олсон. На Хьоберг му направи впечатление, че за пръв път възрастната дама показваше нещо като емоция. — Пееше прекрасно и беше изключително сладка и мила.

— А някой друг? — подкани я Хьоберг.

— Не, никой.

— Това е Ханс Ванерберг — подсказа Хьоберг и посочи в центъра на снимката. — Него намерихте мъртъв в кухнята си.

Наблюдаваше лицето ѝ в очакване да долови реакцията. Хамад също я наблюдаваше с напрегнато изражение.

— Не, не го разпознавам — поклати глава Ингрид Олсон. — Прилича на немирник, а тях не ги обичах особено, ако трябва да съм честна — завърши тя през стиснати устни.

След още няколко неуспешни опита да я накарат да разпознае някое от децата на снимката или въобще да каже нещо, свързано с този клас, дойде време да си тръгнат. Хипотезата им беше напълно потвърдена, независимо че паметта на Ингрид Олсон — по-скоро липсата на такава — относно децата ги изненада и правеше задачата им още по-трудна.

Слязоха долу. Хамад надникна в кухнята и извика жизнерадостно на Маргит Олофсон:

— Благодаря и довиждане.

Хьоберг, прикрит зад гърба на колегата си, отново потрепери и измърмори нещо неразбираемо в смисъл на „дравиждане“.

— Какво ще правим сега? — попита Хамад в колата, докато се отдалечаваха от „Акербарсвеаган“ и завиваха по също така идиличната къса пресечка.

— Трябва да намерим имената на децата. Да ги открием и да видим дали някое си спомня нещо. Какво ти е впечатлението от Ингрид Олсон?

— Странна жена — отвърна Хамад. — Сякаш не е особено разтревожена, че в кухнята ѝ е бил убит човек, при това — неин ученик. Определи го единствено като немирник, а тя не ги обичала. Все едно точно това е заслужавал, и то на базата на снимка от 1968-а. Никого не помни. Е, освен Карина Ахонен очевидно. Любимката на учителката. А ти какво мислиш?

— И аз останах с подобно впечатление — промърмори Хьоберг и отново се помъчи да се сети откъде му е познато името.

Мобилният му звънна. Беше дванайсет часът. Тъкмо отговори и заваля обилен сняг. Обаждаше се Мия, снаха му.

— Благодаря за онази вечер — подхвана веднага той. — Беше тежка, но изключително приятна. Пък и отново спечелих играта...

— Нарича се „гостоприемство“ — поправи го Мия шеговито, но тонът ѝ бе леко напрегнат и тя бързо смени темата. — Слушай, Кони, не знам дали е важно, но реших веднага да ти звънна, за да си в течение.

— Да?

Хьоберг изслуша внимателно донякъде обърканото обяснение на снаха си.

— Онази вечер ме попита дали знам нещо за жената от Катринехолм. Убитата Лизе-Лот Нилсон.

— Да. И какво?

— Казах, че не я познавам. Има ли общо с разследването ти?

— Не — отвърна Хьоберг нетърпеливо. — Просто питах от любопитство. Какво има?

— Ами не смятай, че съм глупава или предубедена...

— Казвай. Какво се сети?

Хьоберг усещаше как напрежението у него нараства и сърцето му започва да бие по-учестено.

— А и жената, убита миналия петък...

— Да?

— Разпознах я. Четирийсет и четири годишната жена... Не го пише във вестника, но знам, че беше от Катринехолм. Казва се Карина Ахонен...

Хьоберг скочи върху спирачките, като преди това дори не си даде труда да погледне в огледалото за обратно виждане. За щастие зад него нямаше кола. Сърцето му спря за миг и той остана безмълвен. Хамад го гледаше с интерес, без да разбира какво става.

— Ало? — обади се Мия. — Там ли си?

— Благодаря, Мия. Информацията е изключително важна. Ще ти звънна по-късно.

Прекъсна разговора и пъкна телефона в джоба си. Хамад продължаваше да го зяпа с широко отворени очи.

— Какво става? — попита той най-накрая.

— Не знам — отвърна Хьоберг. — Трябва да помисля.

— По средата на пътя си — напомни му Хамад.

— Знаем. Чакай малко.

— Кой ти звънна?

— Снаха ми, Мия. Каза, че Карина Ахонен е била убита...

— Карина Ахонен?! Любимката на учителката?! — възкликна Хамад.

— Да. Гложди ме цяла сутрин. Досега не правех връзка. — Хьоберг се посъвзе и внесе известно уточнение: — Ханс Ванерберг, на четирийсет и четири години, от Катринехолм, е убит преди две седмици в дома на възпитателката си от забавачницата Ингрид Олсон. Вчера е убита друга от ученичките ѝ от същата група. Карина Ахонен. Преди дни друга четирийсет и четири годишна жена от Катринехолм — Лизе-Лот — също е убита. Онази, удавената в легена. Можеш да се обзаложиш, че и тя е някъде на снимката. Възможно е да има и още. Трима убити, и тримата на четирийсет и четири, и всичките от

Катринехолм. Джамал — продължи Хьоберг, като натъртваше всяка дума, — мен ако питаш, ние сме по следите на сериен убиец.

— Шегуваш ли се? — възкликна Джамал, но знаеше, че началникът му е прав. — Сериен убиец? Побъркваш ли се? Колко са те в Швеция?

— Не много, но с такъв си имаме работа. Убеден съм.

Дали имаше и други жертви? Сети се, че е чел нещо, но не помнеше какво. Сега беше важно да се реагира бързо. Извади отново телефона и набра номера на Санден. Същевременно нареди на озадачения Хамад да се свърже с Петра Уестман и Ейнар Ериксон. Хамад го направи, докато Хьоберг разговаряше със Санден.

— Здравсти, Йенс, Кони е. Бъди в участъка до половин час. Появи се нещо.

Затвори бързо, набра Хадар Розен и остави същото съобщение. Запали колата и бързо се отправи към полицейския участък, докато Хамад информираше Ериксон и Уестман за спешно свиканото съвещание.

НЕДЕЛЯ СЛЕДОБЕД

Точно в дванайсет и половина и шестимата се събраха в заседателната зала на полицейския участък на улица „Остъота“. Никой не изглеждаше недоволен. Дори и обичайно мрачният Ериксон. Всички напрегнато очакваха какво ще им каже началникът.

— Търсенето на връзка между Ханс Ванерберг и Ингрид Олсон даде резултат — подхвана Хьоберг.

Разказа какви открития са довели до днешната извънредна среща. Присъстващите го слушаха внимателно, без да го прекъсват.

— В началото на тази седмица в Катринехолм бе убита четирийсет и четири годишна жена на име Лизе-Лот Нилсон. Според изнесената във вестниците информация била удавена в леген. Засега не сме установили да има връзка с Ванерберг, но няма да се изненадам, ако открием такава. Още не съм разговарял с колегите нито в Катринехолм, нито в Сигтуна, за да го потвърдя, но щом приключи съвещанието, първо ще се захвана с това. Възможно е да има и други жертви, за които не знаем, а още по-лошото е — да има нови жертви, ако не приключим бързо с разследването. С две думи: според мен имаме работа със сериен убиец.

Хьоберг млъкна и зачака реакции и въпроси. Първ заговори прокурорът:

— Добра работа, Хьоберг. Както казваш, това хвърля съвършено нова светлина върху случая. Наложително е да действаме бързо. Ще се съсредоточим върху идентифицирането и откриването на останалите деца от предучилищната група не само за да ги предупредим, но и за да прозрем мотива и евентуално да заловим извършителя. Трябва да координираме също така действията си със съответните участници.

— А медиите? — обади се Санден. — Каква информация ще дадем на журналистите?

— Засега никаква — отговори Хьоберг. — Ще попречи на разследването. Ако имаме проблеми с издирването на другите от

снимката, тогава ще прибегнем до помощта на медиите, но това остава за по-нататък.

— Добре. Сега какво ще правим? — попита Хамад.

— За да пестим време, предлагам Йенс да се свърже с някого в общината в Катринехолм, който да ни даде нужната информация за предучилищния клас. Искам имената и адресите на всички. Петра, ти се погрижи от Националния регистър на населението да ни дадат информация къде са тези хора днес. Да подават данните, щом ги открият. Не може да чакаме да издирят всички от списъка. Искаме всяко име веднага щом бъде установено, за да не губим време. Аз ще се свържа с колегите, ангажирани със съответните случаи в участъците в Катринехолм и Сигтуна, за да разбера какво са открили досега. Ейнар и Джамал ще чакат по-нататъшни указания и ще се включат в издирването в момента, в който разполагаме с нещо. Ейнар, свържи се с участъците и събери информация за всички убийства, извършени в Швеция през последния месец. Джамал, като начало иди и купи сандвичи за всички.

— Искам да ме държиш в течение — напомни Розен на Хьоберг.

— Непременно — обеща Хьоберг и стана от стола. — Работете усилено. Ще получите компенсация, когато случаят приключи.

Пет стола се плъзнаха по паркета и трима полицейски офицери и един прокурор напуснаха залата с решителни изражения. Санден изостана малко след другите и потупа окуражително Хьоберг по рамото.

— Признавам, че интуицията ти е страхотна, но хич не те бива на тенис — подхвърли той и също излезе.

Хьоберг отиде в кабинета си и затвори вратата след себе си. Преди още да седне, грабна телефона и започна да набира номера на снаха си. Ласе вдигна и след кратки любезности инспекторът помоли да говори с Мия. Ласе веднага даде телефона на жена си.

Хьоберг предполагаше, че шурейт му е добре информиран за разговора им по-рано през деня.

— Каж ми — подхвана направо Мия. — Умирам от любопитство.

— Ще ти кажа нещо строго поверително — предупреди я Хьоберг. — Не бива да казваш и думичка на никого.

— Няма — обеща Мия.

— Оказа се, че разследвам убийство, тясно свързано с информацията ти от тази сутрин. А вероятно и с онова, за което говорихме миналия петък. Излиза, че имаме работа със сериен убиец. Сериен убиец със здрави корени в Катринехолм.

— Леле! — възкликна Мия.

— Има начин да ми помогнеш, ако не възразяваш. Напълно неофициално, ако ме разбираш.

— С удоволствие.

— Полицията обикновено не действа така. Ако имаш възможност бих искал да направиш някои проучвания за мен. Нали имаш контакти в Катринехолм?

— Какво се иска от мен?

— Знаеш ли „Горски хълм“?

— Естествено. По мое време беше забавачка.

— Точно така. През 1968/69 година възпитателка на децата е била Ингрид Олсон. В групата са били Карина Ахонен и Ханс Ванерберг — жертвата на убийството, по което работя. Засега не разполагам с имената на други деца от групата, но е въпрос на време. Ще се свържа с теб, когато знам повече подробности. Искам дискретно да разпиташ наоколо и да разбереш дали в тази група е ставало нещо особено. Дали някой се е откроявал по-специално и друго от този род. Ясен ли съм?

— Ще видя какво мога да направя.

— Но не казвай нищо на никого.

— Ще мълча като гроб.

— Добре. Ще се чуем.

Хьоберг затвори и веднага вдигна отново слушалката. Този път звънна на „Информация“, откъдето го свързаха с полицейския участък в Катринехолм. Дежурният офицер го насочи към инспектор Торстенсон, който обаче отсъствал през уикенда. Офицерът обеща да го открие незабавно и да му предаде да върне обаядането. Хьоберг затвори и повтори процедурата с участъка в Сигтуна. После отиде в коридора и си наля кафе. Върна се на мястото си точно когато Хамад му донесе обяда.

Бе изял наполовина сандвича с кюфтенца, когато телефонът звънна. Обаядаше се главен инспектор Холст от участъка в Сигтуна. Потресе се от разказа на Хьоберг и в отговор докладва за налични

отпечатъци от местопрестъплението, които със сигурност принадлежат на убиеца. Добави, че и убийството на Карина Ахонен може да се окаже като относително брутално и ако се съди по уликите, тя също е била измъчвана. Косата ѝ била отрязана, имала сериозни изгаряния, причинени малко преди смъртта. Най-накрая гърлото ѝ е било прерязано и имало много кръв. Хьоберг обеща да звънне отново, след като говори с човек от полицейския участък в Катринехолм. Почти му прилоша от описанията на колегата му. Вече не му се ядеше. Дълго мисли за току-що чуто.

По всичко личеше, че убиецът търси възмездие. Възникваше въпросът: Защо? Първото убийство — това на Ханс Ванерберг — приличаше по-скоро на убийство, извършено от страст, макар и внимателно планирано. После убиецът сякаш беше „загрял“. Лизе-Лот Нилсон, доколкото знаеше, е била удавена безмилостно, а Карина Ахонен е била измъчвана, преди да умре. Какво бяха направили тези хора, за да заслужат подобно наказание? Извършителят явно бе с отклонения и е бил подлаган на сериозно малтретиране през детството си. Ханс Ванерберг е бил разбойник, вече се знаеше. Но толкова ужасни ли са били момчешките му номера, та някой да го мрази почти четирийсет години и най-после да е превъртял и да го е убил? Мисълта го зашемети. Трудно е било да се живее с подобна омраза. Някъде беше чел, че травмата има свойството да се възвръща след десетина години. Дали същото важеше и за след четирийсет години? Възможно ли бе това да е в резултат на „кризата на средната възраст“?

Остро извъняване на телефона прекъсна разсъжденията му. Този път беше Торстенсон от участъка в Катринехолм. Хьоберг изложи случая, но Торстенсон очевидно се затрудняваше да повярва. Задаваше едни и същи въпроси и мина известно време, преди да се довери на стокхолмския си колега. Едва тогава описа подробностите около убийството на Лизе-Лот Нилсон. И тук разполагаха с ясни отпечатъци. Убиецът или беше неопитен, или не се страхуваше, а най-вероятно — и двете. Лизе-Лот Нилсон, както писаха вестниците, бе удавена в леген в дома си. Според Торстенсон нямало признаци за физическо насилие, но Хьоберг не се съмняваше, че психическото мъчение, предхождащо убийството, е било не по-малко болезнено. В доклада на съдебния лекар не ставало дума за многократни потапяния на главата във водата, но на базата на чуто досега за методите на убиеца Хьоберг

допускаше удавянето да е увенчало продължително мъчение. Дали убиецът е бил подлаган на подобен тормоз през детството си?

Отиде при Санден, впрегнал на работа неколцина общински служители от Катринехолм, и сега те усърдно преглеждаха стари папки. На Санден не му оставаше друго, освен да чака.

После Хьоберг се отби при Уестман. Тя току-що се бе свързала със служител от Националния регистър на населението. При влизането на шефа включи високоговорителя на телефона. Жената от другия край обеща да помогне и да ги захранва с информация за лицата, открити в района на Стокхолм. Нямаше пряк достъп до районните регистри, но се ангажира и от там да събере информация.

Хьоберг продължи да обхожда нетърпеливо хората си. Потропа на вратата на Ериксон. Той седеше пред компютъра.

— Откри ли нещо, Ейнар?

— Малко. Чакам информация от полицейските участъци в страната, а междувременно ровя из интернет. Принтирам, попадна ли на нещо интересно, но не знам дали всичко е важно. Иди виж при принтера, ако си любопитен.

Хьоберг взе от машината десетина страници с вестникарски изрезки. Очите му се плъзнаха по описаните множество трагични човешки съдби: убийство от расови подбуди край щанд за наденици в Нака; шумен купон, завършил с бой и труп в Хелефтея; член на „Ангелите на ада“ пребит до смърт на събрание в Малмьо; ревнив мъж убил бившата си жена в Буртреск; тялото на берач на боровинки от Полша, изчезнал през юни 2004 години; неидентифициран труп на момче с множество прободни рани, изплувал в найлонов чувал в Едсвикен; деветнайсетгодишен младеж, наръган до смърт от скинари в мотриса на метрото...

Принтерът отново зажува и Хьоберг взе новия лист. Ето я: новината отпреди седмица, която витаеше в ума му. Проститутка, майка на три деца, убита в апартамента си в Скархолмен. Когато проститутка срещне смъртта на млада възраст, вероятно не е толкова сензационно, но той реагира на възрастта ѝ. Беше на четирийсет и четири и сега, когато прочете повторно статията, разбра с удивление, че и тя е била измъчвана, преди да бъде убита.

Тръгна да съобщи на Санден и Уестман за откритието си, но факсът се включи отново. Спря и изчака машината да свърши. Най-

после държеше пълен списък на съучениците на Ханс Ванерберг от забавачката. Втурна се в кабинета на Санден. Той точно приключваше разговора си с общинската служителка в Катринехолм. Извикаха Уестман и започнаха внимателно да изучават списъка. Опасенията на Хьоберг се потвърждаваха. Освен Ханс Ванерберг фигурираха Карина Ахонен и Лизе-Лот Йохансон, за която Хьоберг предположи, че по-късно се е омъжила за някой си Нилсон. Имената на другите двайсетина деца в списъка не им говореха нищо.

— Очевидно е сериен убиец — въздъхна Санден.

Хьоберг постави разпечатките на Ериксон пред колегите си.

— Вижте. Ейнар доста се потруди — похвали го той.

— Чудесата никога не свършват — измърмори Санден, но Хьоберг се направи, че не го чува.

— Проститутка с три деца е била удушена в апартамента си в Скархолмен преди малко повече от седмица. Четирийсет и четири годишна и е измъчвана, преди да бъде убита.

— Да звъннем в Скархолмен веднага — предложи Санден.

— Аз ще се обадя. Ейнар да продължи да разпечатва. Вие двамата и Джамал се захванете със списъка. Връщам се ей сега.

Излезе от офиса уверен, че бързо ще свършат важната работа, която им предстои. Въпросът беше дали това е достатъчно. В продължение на по-малко от две седмици бяха убити трима, а може би и четирима на четирийсет и четири годишна възраст. Важно беше да се предотвратят следващи кръвопролития.

От полицията в Скархолмен му съобщиха името на убитата — Ан-Кристин Уидел — и както очакваше, потвърдиха, че е родена в Катринехолм и по баща се е казвала Андерсон. После му дадоха пълно описание на бруталното убийство. Остана с впечатлението, че беше още по-садистично от другите три. Жената била завързана към леглото, вероятно подложена на сексуална гавра — трудно беше да се определи, като се имаше предвид професията ѝ — а после косата ѝ и дори веждите бяха отрязани, беше горена с цигара, прободена с ножица във вагината и най-накрая — удушена. Хьоберг осъзнаваше, че е важно — изключително важно — да намерят и заловят маниакалния извършител.

Четири часа по-късно, с помощта на служителката от Националния регистър на населението, откриха всички деца от предучилищната група на Ингрид Олсон от 1968/69.

Ева Андерсон, улица „Сибелиус“ 9, Катринехолм
Петер Броман, улица „Рьон“ 7В, Катринехолм
Карина Клифтон, улица „Хусаби“ 9, Егерстин
Урбан Едлинг, улица „Хагелик“ 18, Гьотеборг
Сузане Едвинсон, улица „Сибил“ 46, Стокхолм
Стафан Еклунд, „Локевеаган“ 57, Таби
Анет Грип, улица „Винсарп“, Спарехолм
Карина Ахонен Густавсон, улица „Стора Врета“,

Сигтуна

Кент Хагберг, улица „Идротс“ 9, Катринехолм
Катарина Халениус, „Лотсьовеаган“ 1А, Сундбиберг
Лена Хамарстинг, „Скъона Гертрудс“ 27,

Катринехолм

Стефан Хелквист, улица „Алмста“ 6, Норшопинг
Гунша Карлсон, улица „Паал Бергс Вей“ 23, Осло
Томас Карлсон, улица „Флеминг“ 26, Стокхолм
Ян Ларсон, „Кронвеаган“ 3, Салтсьо-Бу
Юка Мантери, улица „Сагмо“ 25, Катринехолм
Лизе-Лот Нилсон, „Валавеаган“ 8, Катринехолм
Кристер Спрингфелдт, „Сунанвеаган“ 10К Лунд
Марита Саарелайнен, улица „Йогар“ 21 А,

Катринехолм

Ева-Лена Савик, улица „Дюпсюнд“ 24, Норшопинг
Аника Съодерлунд, улица „Хагаберг Норсьотер“,

Катринехолм

Ханс Ванерберг, „Трьодсколевеаган“ 46, Еншеде Гард
Ан-Кристин Уидел, „Екхолмсвеаган“ 359,

Скархолмен

Четири от децата вече бяха мъртви, осем продължаваха да живеят в родния си град Катринехолм и в околностите му, шестима се бяха заселили в района на Стокхолм, двама — в Норкьопинг, а оставащите трима — съответно в Гьотеборг, Лунд и Осло.

Хьоберг уреди с другите участъци веднага да се заловят с тези около и в Стокхолм и Скархолмен. Полицията в Катринехолм щеше да има грижата за шестимата от града им и онези в Норкьопинг. За момента полицията в Сигтуна можеше да изчака. Осло, Лунд и Гьотеборг не влизаха в приоритета на разследването. Хьоберг имаше чувството, че ще открият търсения човек в Стокхолм. Първите две убийства бяха извършени там, а и Ингрид Олсон живееше в столицата. Това навяваше на мисълта, че и убиецът е в Стокхолм, но нямаше как да е сигурен. При съществуващите обстоятелства Осло, Лунд и Гьотеборг му се струваха прекалено далеч.

Смятаха убиеца за особено опасен, затова щяха да обхождат хората от списъка по двойки. Хьоберг взе колега от Скархолмен, когато посети дома в Тьоби. Санден и Ериксон се отправиха към Салтсьо-Бу, а на Хамад и Уестман се падна квартал Кунсхолмен.

Вече беше неделя и утре пак наставаше времето да се изправи пред действителността и самотата; истинската самота, която изпитваше в присъствието на други хора. Замисли се за Софи, млада жена, наскоро назначена в отдела за разпределяне на пощата. Огромното ѝ свръхтегло като че ли нямаше значение в днешно време. През неговото детство животът на такова момиче щеше да е повече от ад. Томас инстинктивно я съжаляваше.

По време на първия ѝ обяд тя се озова зад него на опашката за храна. След като той си плати пирогов със зеле, отнесе таблата на обичайното си място — далечния край на масата, предназначена за шестнайсет души. За негова изненада тя го последва и с дружелюбна усмивка поиска разрешение да се настани при него. Той, естествено, не възрази, ала преди тя да остави таблата си, Брит-Мари — друга тяхна колежка — дойде, постави ръка на рамото ѝ и я покани да се присъедини към тяхната компания. Бяха група от осем-десет души и независимо че Томас работеше с тях, обикновено обядваха заедно на маса далеч от него. Никога не го канеха. И този път Брит-Мари не го

удостои дори с поглед, но не му беше трудно да се досети какво се върти в ума на Софи. Поласкана от вниманието и любопитна да опознае новите си колеги, тя благодари, взе си таблата и отиде на другата маса. Преди да тръгне обаче, се обърна към Томас и го попита не иска ли да дойде и той. Той почти стана от стола, ала промени решението си.

— Не, винаги седя тук — отвърна глупаво.

Софи само сви рамене и обърна гръб. От тогава не бяха разменили и дума, но не му убягваше, че тя оживено разговаря с други колеги; щом обаче той се появеше, разговорите преминаваха в шепот.

Вкъщи поне разполагаше с телевизор, книги и вестници за компания. Преди всичко щастливите гласове и смехът по телевизията му служеха за стимул да стане от леглото и го отвеждаха в приключения по света и във всекидневието на други хора. Обичаше семейните предавания с песните, игрите и насърчителните аплодисменти на публиката; харесваше забавните водещи, които непрестанно се шегуваха, и красивите изпълнителки в лъскави костюми. Помагаха му да забрави за самотата си. Гледаха го право в очите и говореха на него. Малцина в истинския живот го правеха, сякаш забелязваха какво ниско самочувствие има.

След малко щеше да започне повторение на „Среща на класа“. За пръв път от години известна личност щеше да се срещне със старите си съученици. След това щеше да се състезава със съучениците си срещу друга знаменитост и неговия стар клас. Томас намираще за възхитително да седят заедно щастливи и ентусиазирани и да си припомнят колко са се забавлявали в училище. Нима във всеки клас не е имало поне един като него? Вероятно не. Явно беше уникален в това отношение. Никога нямаше да участва в програма от рода на „Среща на класа“ и на никого нямаше да липсва. Никой дори нямаше да си спомни, че е бил в същия клас. А той помнеше всичките си съученици; дори онези от забавачката. Гледаше стари училищни снимки и без да се колебае, назоваваше името и презимето на всеки. Същевременно беше сигурен, че него никой няма да го разпознае. Странно всъщност, като се има предвид, че именно той се открояваше и всички го забелязваха; нали той вървеше най-недодялано, носеше най-смешните

дрехи, изричаше най-големите глупости, играеше ужасно футбол и беше най-слабият сред момчетата?

Програмата още не беше започнала, затова изглежда триминутните новини. Изведнъж някой отново му се усмихна. Прекрасна усмивка на прекрасно лице, заобиколено от къдрава светлоруса коса.

— ... Карина Густавсон — говореше репортерът. — Четирийсет и четири годишна стюардеса е намерена мъртва в дома си в Сигтуна в петък.

— Густавсон ли? — промърмори Томас. — Карина Ахонен...

— Убийството е предшествано от изтезания — продължи репортерът. — Извършителят е все още на свобода, но разследващият екип разполага с улики и се очаква да бъде задържан до дни. Мотивът е неизвестен, полицията обаче работи по версия за отмъщение.

Показаха снимки от местопрестъплението и интервю с говорител на районното полицейско управление.

Обзе го безпокойство и изведнъж се почувства напълно безпомощен и почти парализиран. Сякаш земята под краката му се разтваряше. Налагаше се да предприеме нещо, а не да седи и да чака. Погледна ръцете си и установи колко силно треперят. Чувстваше пулса си учестен и за пръв път от много време изпита страх. Когато си на дъното на обществото, няма от какво да се страхуваш. Животът ти не може да стане по-окаян. Но сега изпитваше страх и необходимост да действа. Именно тогава реши, че е настъпил часът да издири още един човек от сенките на миналото си.

На вратата се звънна. Сепнат, той скочи все едно го изстреляха от оръдие. Преди да се замисли, започна да отваря, но веднага съжали. Кой ще го търси по това време в неделя вечер? По всяка вероятност човек, с когото не желае да разговаря. Ала вече беше прекалено късно. Отвън стояха мъж и жена в цивилни дрехи и размахваха полицейски значки. Как можа да направи такава глупост?

— Помощник-детектив Петра Уестман, отдел „Тежки престъпления“, полицейски участък в Хамарби — обяви жената авторитетно.

— Помощник-детектив Джамал Хамад — представи се мъжът.

Томас мълчеше. Стоеше и ги гледаше шокиран, неспособен да издаде звук.

— Търсим Томас Карлсон — обясни жената. — Вие ли сте?

Томас продължаваше да ги зяпа безмълвен.

— Да — измънка той най-накрая.

Гласът му прозвуча като изсъскване; цял уикенд не беше говорил. Наложил се да прочисти гърлото си. Лицето му почервеня като цвекло.

— Да — повтори той този път по-овладяно. — Аз съм.

Идеше му да потъне в земята, но стоеше там с треперещи ръце и неспокоен поглед.

— Разрешавате ли да влезем за малко? — попита полицаят със сериозно изражение.

Томас не отговори, но отстъпи, сякаш изпълняваше заповед. Всички думи приемаше като заповед. Двамата полицаи влязоха в малкото антре и се огледаха подозрително. Жената затвори вратата.

— Първо искаме да знаем какво сте правили на следните дати...

Изреди няколко дати и часове, но Томас не успя да се съсредоточи. Въпреки това ѝ отговори рефлексивно, с което изненада сам себе си.

— Бил съм вкъщи — отвърна той, загледан в кафявата изтривалка. — Или вкъщи, или на работа.

— Странно, че сте в състояние да отговорите веднага — отбеляза жената. — Не ви ли е нужно да погледнете календар или бележник, преди да кажете каквото и да било? Извинете, но не звучи правдоподобно, когато отговаряте така бързо.

— Нямам календар — призна Томас засрамен. — В делниците между шест и шестнайсет или съм на работа, или отивам, или се връщам от там. През останалото време си седя вкъщи. През уикендите винаги съм вкъщи.

— Има ли кой да го потвърди? — обади се мъжът.

— В службата сигурно някой знае кога съм там...

— А тук?

— По-трудно е да се докаже, че съм вкъщи, когато съм тук.

— С никого ли не се виждате?

— Не — призна Томас. — Седя предимно сам.

— Предимно?

— Винаги. Винаги съм сам — поправи се Томас с висок, ясен глас, без да знае защо.

Двамата полицаи си размениха погледи и жената бързо записа нещо в бележника.

— Защо ме разпитвате? — поиска да узнае Томас.

— Разрешавате ли да влезем по-навътре? — попита полицаят, без да му отговори.

Томас кимна и тръгна пръв към кухнята. Полицайката остана в антрето и продължи да си води записки. Седнаха до кухненската маса. Томас погледна безпомощно ръцете си, които трепереха в скута му.

— Нямате ли семейство? — попита полицаят.

— Не — отвърна Томас.

— Разкажете ми за себе си.

На Томас полицаят му се стори дружелюбен, но очите му бдително оглеждаха безличната кухня. Откъм антрето не се чуваше никакъв шум. Толкова ли много имаше да се яде за него?

— Моля — настоя полицаят.

Томас не смееше да го погледне в очите; отново прочисти гърло и със заекване разказа малкото, което имаше да споделя за празния си живот.

— А нещо за забавачката? — Насърчи го полицаят.

Вътрешно Томас изстина напълно.

— Забавачката ли? — повтори той като ехо.

— Да. Как се чувствахте там?

— Не знам... Беше много отдавна...

— Бяхте ли щастлив? С кого играехте? Поддържате ли връзка с някого от онова време?

— Не, не поддържам връзка.

Томас кършеше ръце, вече съвсем потни. Какво да каже? Неприятно му беше да лъже полицая, но не можеше да облече истината в думи; истината бе като сиво одеяло върху цялото му съществуване.

— Настоявам да отговорите на въпроса ми — заяви полицаят с нетърпящ възражение тон.

— Детството... беше хубав период. Забавно беше да се ходи там. Рисувахме, играехме... Аз играех с... Не, не помня...

— Защо не ме гледате в очите? — попита полицаят вече не така дружелюбно. — Нали не ме лъжете?

— Да лъжа? Не... Играех с едно момиче... Катарина — излъга Томас.

Никога не бяха играли, не бяха и говорили, доколкото си спомняше, но какво можеше да каже?

— Ще взема отпечатъците ви — заяви полицаят и постави нещо като тампон пред него. — От всички пръсти.

Посочи лист с разграфени квадрати. Томас сложи едната си ръка върху масата и полицаят я хвана. Беше толкова лепкава, че веднага я пусна, а Томас усети как отново се изчервява. Пулсът му беше учестен, копнееше да го оставят на мира. Дисциплинирано притискаше пръст към тампона, а после докосваше грубата хартиена повърхност.

— Извършени са няколко брутални убийства — полицаят го наблюдаваше изпитателно, докато Томас съвестно полагаше отпечатъците си.

Имаше чувството, че ще се разплаче. Болезнена тежка буца се оформяше в гърлото му. Не каза нищо, но се постара да гледа застрашителния мъж в очите.

— През последните две седмици са били убити четирима ваши съученици от забавачката — продължи полицаят. — Имаме основание да смятаме, че и вие сте в опасност. За целта ви молим да сте нащрек и да не пускате непознати хора в апартамента си. Засега приключихме, но отново ще ви потърсим.

Стана и леко потупа Томас по гърба. Невъзможно беше да се определи дали е приятелски или заплашителен жест, но Томас продължи да усеща докосването по рамото, все едно е изгорен. Остана седнал, докато не чу как вратата се затвори след двамата полицейски служители. После се изправи на нестабилните си крака и със залитане стигна до спалнята, където легна на леглото. Дълго остана там и плака. Когато напрежението се поразсея, заспа, без да се съблича, свит на кравай.

ПОНЕДЕЛНИК СУТРИНТА

До осем сутринта в понеделник всички от разследващата група се бяха събрали в заседателната зала, за да обсъдят резултатите от свършеното в неделя вечерта. Хадар Розен и Габриела Хансен също бяха на масата, а колегите от Катринехолм, Скархолмен и Сигтуна участваха чрез телефонна връзка. Единствено шумните прозевки нарушаваха очаквателната тишина. Уестман потърси погледа на Розен, но когато го улови, той бе напълно неутрален и с нищо не издаде какво се върти в ума му. Най-накрая Хьоберг заговори:

— Добре дошли на всички на тази среща. Аз съм главен инспектор Кони Хьоберг от полицейския участък в Хамарби. Ще ви помоля да говорите високо и ясно, защото сме на конферентен разговор. Чувате ли ме в Катринехолм, Сигтуна и Скархолмен?

От високоговорителите по масата се чува положителни отговори.

— Като начало, надявам се всички извън нашия район да сте изпратили вече отпечатъците в Стокхолм.

Бяха изпълнили тази задача и отпечатъците щяха да пристигнат в лабораторията на Хансен по-късно сутринта.

— Предлагам да прегледаме по ред имената от списъка и онези, които са събрали информация снощи, да я споделят с колегите. Съгласни ли сте?

Не се чува възражения и участниците в срещата започнаха да докладват. Отмятаха имената едно по едно; оказа се, че почти всички са си били вкъщи. От двайсет и тримата ученици на Ингрид Олсон четирима бяха мъртви. Не бяха правени опити да се свържат с тримата в Гьотеборг, Осло и Лунд. Двама, понастоящем живеещи в Катринехолм, и един — в Стокхолм, не бяха открити. Като цяло предишната вечер бяха разпитани тринайсет души, а шестима още не бяха открити.

Повечето, с които полицаите бяха разговаряли, бяха съвсем обикновени хора, реагирали на полицейското посещение според очакванията и очевидно нямали какво да крият. Неколцина си

спомнили това-онова от времето в забавачката, но повечето не се сетили почти за нищо. Част от все още живеещите в родния си град се познаваха, но им се губеше, че са ходили заедно на забавачка.

Петер Броман от Катринехолм се оказал алкохолик. При пристигането на полицията в апартамента му течал купон с двайсетина души, които не погледнали с добро око на служителите на реда и последвало сбиване, ала за щастие никой не пострадал. Мъжът бил осъждан за редица дребни кражби и провинения, но никога за сериозни престъпления.

Стигнаха до Томас Карлсон. Думата взе Хамад и започна да говори от свое име и от името на Уестман:

— Томас Карлсон реагира доста странно на посещенията ни. В един момент сякаш се ужаси, а в следващия трепереше като листо. Потеше се обилно и говореше почти несвързано. Трудно проумяваше и отговаряше на въпросите ни. Не ни гледаше в очите. Когато си тръгнахме, имаше вид на човек, готов да се разплаче. В началото твърдеше, че не помни нищо от забавачката, но после се оказа, че си е играел с някоя Катарина. Това вероятно е Катарина Халениус.

— Още не сме я открили, но ще искаме да го потвърди, когато я намерим — обади се Сан ден.

— Останах с впечатлението, че лъже — продължи Хамад. — Но не само това... Той наистина е доста особен. Съгласна ли си, Петра?

— Да, така е — потвърди Уестман. — Според мен не е с всички си.

— Няма никакви приятели — добави Хамад. — Нито семейство, нито човек, който да потвърди алибито му по време на убийствата. По едно време почти изкрещя: „Винаги съм сам“.

— Ходи ли на работа? — поинтересува се Хьоберг.

— Работи в отдела за разпределяне на пощата в компания в Ярфала. Ще проверим какво ще ни кажат за него там. С две думи: Томас Карлсон се оказа доста странна птица.

— Взехме отпечатъци от обувките му — добави Уестман. — Видяхме един чифт в антрето. Няма почти никакви вещи. Апартаментът е кажи-речи празен. Няма картини, цветя, завеси — нищо. Само най-необходимото като мебели, няколко книги и списания и това е всичко.

— Изглежда ли заплашителен? — попита Хьоберг. — В състояние ли е да извърши убийство?

— Никак не е заплашителен — отвърна Хамад.

— Точно обратното: оставя впечатлението, че е изплашен до смърт. Дали е способен на убийство? Не знам какво се върти в главата му. Понякога страхът подтиква към убийство, но наистина нямам представа...

— Добре. Звучи като най-вероятният ни кандидат за момента. Ще изчакаме анализа на Хансен относно отпечатъците от пръсти и обувки. Ще продължим да издирваме останалите от списъка. Вие от Сигтуна се свържете с Осло, Лунд и Гьотеборг. Край на съвещанието. Благодаря на всички.

Хьоберг закри съвещанието, а присъстващите колеги предадоха на Хансен взетите предишната вечер отпечатъци. Отпечатъкът от обувката, предоставен от Уестман, също замина към лабораторията. Останалите полицейски офицери и прокурор Розен се задържаха още малко в заседателната зала.

— Предстоят ни няколко часа чакане, докато Габриела ни съобщи резултатите от лабораторията — подхвана Хьоберг. — Предлагам Ериксон да провери с какво разполагаме в регистрите за „нашите“ хора от списъка. Уестман отново ще посети Ингрид Олсон. Сега, при наличието на имената на всички деца, може да се събудят някои задрямали спомени. Разпитай я за всеки поотделно и виж какво си спомня от тази учебна година. Хамад и Санден ще продължат да търсят Катарина Халениус в Сундбиберг.

— Не е ли редно някой да държи под око този Томас Карлсон? — попита Розен.

— Според мен е прекалено рано на този етап — отвърна Хьоберг. — Да изчакаме резултатите от лабораторията и после ще решим. Нищо не знаем за него. Възможно е просто да е притеснителен и неуверен в себе си.

Розен се съгласи и срещата приключи. Петра отново се опита да установи мълчалив контакт с прокурора. Бавно, без да вдига поглед, той започна да събира книжата си. Когато най-после свърши, всички с изключение на Петра бяха напуснали залата. Той я погледна и без да дава никакъв знак било с изражение, било с тона си какво се върти в ума му, подхвърли:

— Това е по-важно. Върши си работата. Ще се срещнем в 17 часа в кабинета ми.

Събуждайки се на другата сутрин, в първия момент се поколеба къде се намира. В съня си ходеше по дълъг кей. Под него вероятно имаше вода, но не я виждаше, защото гъста мъгла покриваше околността. Здрачаваше се и беше студено. Носеше червено плетено яке, скиорски панталони и груби черни скиорски обувки със сини връзки. Зад гърба си чуваше гласовете на децата. Те не го виждаха заради мъглата, но знаеха, че е там, защото гласовете им се приближаваха. Краят на кея не се виждаше и той вървеше ли, вървеше. Изведнъж под краката му вече нямаше нищо и той падна с разперени ръце в студената влажна пустота. Отвори очи и с изненада установи, че наоколо е светло. Полежа известно време, за да се върне в действителността. Сънят постепенно избледня и той откри, че лежи облечен върху завивките. Лампата в стаята светеше, а щорите не бяха спуснати. Не помръдваше; дълго лежа напълно отпуснат и загледан навътре в себе си.

Най-последно гладът надделя. Стомахът му настояваше да получи закуска. Протегна се и седна на ръба на леглото. Навън беше светло — щеше да закъснее за работа. Нямаше значение, защото не възнамеряваше да отиде. Днес щеше да потърси жена, която не беше виждал много, много отдавна. Само при мисълта за това изпита вълнение, все едно се взеше на увеселително влакче.

Пристъпваше предпазливо по мокрия тротоар, сякаш чака нещо или я боли при всяка стъпка. От време на време спираше и ровеше с крак из купчините стари гниещи листа. В едната ръка носеше куфарче, а другата бе напъхала дълбоко в джоба на палтото с вдигната яка, за да я предпазва от студа. Мина край познатата черна желязна порта, спря и дълго гледа големия двор и овощните дървета. Беше средата на деня, ала външната лампа светеше и старата розова къща изглеждаше привлекателно, независимо от високия жив плет около нея. После продължи със същите бавни крачки, но не стигна далеч. След петдесет

метра се обърна и се върна при желязната порта, където остана потънала в мислите си.

Томас я следваше плътно. Не я беше виждал от много години, но тя не се бе променила особено. Скоро ще събере кураж да се представи, преди това обаче ще я наблюдава още малко.

Добре се беше скрил. Дори жената да се обърне внезапно, нямаше да го види прикрит зад паркираната кола в далечния край на улицата. Тя снова още известно време напред-назад, най-последно отвори тежката порта и тръгна по чакълена аля към къщата. Томас излезе от скривалището си и прекоси тясната улица; колената го наболяваха. С решителна крачка се отправи към портата. Понаведе се, за да избегне няколко ниско спуснали се клони и точно тогава чу шум на автомобилен двигател зад себе си. Извърна се инстинктивно и с изненада видя зад волана полицайка от предишната вечер. Тя намали, стигна до него и свали прозореца. Томас усети как го завладява ужасът от вчера. Без да се замисля, хукна.

В колата на път за Ингрид Олсон Петра Уестман се притесняваше какво я чака при Хадар Розен в края на деня. С навлизането в живописната „Акербарсвеаган“ за момент загърби тревогите си и си помисли, че един ден би искала да живее в красива стара къща с градина, с пълзящи рози, няколко зеленчукови лехи и морава, по която да тича кучето; и деца, ако някога има. Искаше и добри съседи, та да седне с тях под овощно дърво и да изпие чаша вино; да организира барбекюта, да играе крикет... По това време на годината тук изглеждаше пусто и изоставено, но през пролетта и лятото мястото сигурно се оживяваше.

Изведнъж зърна приведен мъж на тротоара. Стори ѝ се познат, но преди да съобрази откъде, той се обърна и я погледна в очите. Беше мъжът от вчера — Томас Карслон! Каква работа имаше той в този квартал? Инстинктивно спря до него и свали прозореца. Дори не успя да си отвори устата и той побягна в обратна посока. Тя изскочи от колата и хукна след него. При неговата преднина от петнайсетина-двайсет метра ѝ хрумна да вземе колата, но вече беше късно. Той тичаше по улицата и изобщо не се обръщаше. Беше мъж, а тя жена, но пък в по-добра форма. Независимо от тежките си зимни дрехи започна

да го догонва, без ни най-малка представа какво ще прави, когато го хване. Служебният ѝ пистолет се намираше в полицейския участък — за посещението при Ингрид Олсон не получи заповед да е въоръжена. Разполагаше с чифт белезници в жабката на полицейската кола без отличителни знаци, но как щеше да стигне до тях?

Догони го преди върха на възвишението. Хвърли се върху него с цялата си тежест и той се просна с лице към мокрия асфалт. Възседна го и изви ръцете му назад. Нормализира дишането си и едва тогава извади мобилния си телефон от вътрешния джоб на якето. Натисна номера на Хьоберг, който моментално отговори.

— Петра е — обяви тя леко задъхана. — Хванах Томас Карлсон пред къщата на Ингрид Олсон. Бързо ми трябва подкрепление.

Приключи разговора и прибра телефона в джоба.

— Арестуван сте по подозрение в убийството на Ханс Ванерберг, Ан-Кристин Уидел, Лизе-Лот Нилсон и Карина Ахонен Густавсон. Не мърдайте, разбрахте ли ме?

Томас не каза нищо и не помръдна. По лицето му се стичаха сълзи. Студенината на асфалта проникваше в цялото му тяло.

Дванайсет минути по-късно седеше с белезници на задната седалка на полицейска кола и трепереше.

ПОНЕДЕЛНИК СЛЕДОБЕД

Хьоберг погледна сандвича на бюрото си. Пак не разполагаше с достатъчно време да изяде спокойно оскъдния си обяд. В момента двама полицаи, на път за града, караха на задната седалка човек, заподозрян като сериен убиец: четирийсет и четири годишен мъж, неосъждан, никога не нарушавал закона, никога не откроявал се по какъвто и да било начин; живееше тихо и самотно в малък апартамент в Кингсхолмен, винаги си бе плащал сметките навреме, никога не бе имал работа със социалните служби или с психиатрични заведения, а същевременно го подозираха в извършването на четири садистични убийства.

Направо невероятно. Какво се беше случило, та да се прояви тази тъмна същност у него? Жертвите бяха хора, които вероятно не бе виждал от дете; при това — от малко дете.

Щом Хьоберг узна за арестуването, най-напред уреди Уестман да получи подкрепления, а после звънна на Санден и Хамад. Те все още издирваха единствения неоткрит човек от списъка. Вероятно пътуваха с кола към полицейския участък и се подготвяха за първоначалния разпит на Томас Карлсон, заподозрян за убийствата. Хьоберг се питаше как ще преодолее страха и притеснителността на Карлсон. Може би не би било зле да присъства психолог. Не, това ще почака. Главното сега е, че ще предотвратят по-нататъшни жертви, при положение че наистина са арестували когото трябва.

Телефонът звънна за пореден път. Цяла сутрин му звъняха колеги, свързани с разследването, журналисти, които настояваха за информация относно последните разкрития около убийството на Ванерберг, прокурорът, началникът на полицията и кой ли не. Този път се оказа снаха му Мия.

— Направих някои проучвания, както се разбрахме, и наличните сведения, мисля, ще те заинтересуват.

В тоталното объркване, след като задъханата Петра Уестман поиска подкрепление, Хьоберг съвсем забрави, че бе помолил снаха си

за помощ. Идеята да се опита да си изгради впечатление за атмосферата в предучилищната група на Ингрид Олсон отпреди близо четирийсет години сега му се струваше несъществена.

— Слушам — насърчи я все пак любезно той. — Арестувахме заподозрян за убийствата, но независимо от това ми кажи. След малко ще го видя, затова е добре да знам нещо по-конкретно.

— Да не би случайно да сте арестували Томас Карлсон?

След известно мълчание Хьоберг отговори:

— Не мога да давам такава информация.

— Можеш, разбира се, иначе няма да ти кажа какво открих. Наистина представлява интерес, а както виждаш, вече знам името му.

— Добре, той е — предаде се Хьоберг. — Продължавай.

— Говорих с приятел от Катринехолм. И двамата обожаваме да си припомним детството. Има страхотна памет. Връстници сме и се оказа, че брат му, Стафан Еклунд, е бил в същата предучилищна група. И приятелят ми, и майка му си спомниха куп неща от онова време. От друга страна, брат му не си спомня нищо. Полицията вече е влязла във връзка с него, ала така и не е изкопчила дума.

— По същество, ако обичаш — подкани я Хьоберг нетърпеливо.

— Добре, сега. По онова време живеели в доста лош район. Строели къща и щели да се преместят, щом я завършат. Междувременно братът ходел на забавачка. Децата били доста неприятни и майката не ги харесвала. Все се биели и правели поразии, а две се откроявали като особено гадни. Сещаш ли се кои са били?

— Не, кажи ми.

— Ханс и Ан-Кристин.

— Сериозно ли...

— Ханс и Ан-Кристин били тарторите и настройвали групата срещу две от най-смотаните деца — едното било Томас Карлсон, а другото — момиче. И двамата ядели бой всеки ден. Всички участвали. Стафан — също, за голямо разочарование на майка си. Под диктата на „лидерите“ правел каквото му нареждали и не се замислял кое е добро и кое не. На онези две хлапета погаждали всевъзможни гадни номера, кой от кой по-ужасен от предишния. Пребивали ги яко, веднъж почти удавили едното, режели им косата, съдирали им дрехите, оставили едното на улицата пред идваща кола, избивали им зъбите и като връх

на всичко прилагали сериозен психически тормоз. Представяш ли си? А са били само на шест години!

— Какъв човек ставаш, ако си подложен на такъв терор? — запита се Хьоберг на глас.

— В малко градче като Катринехолм става следното: веднъж лепнат ли ти „етикет“, няма отърване — обясни Мия. — Най-вероятно издевателствата са продължили и в училище. Продължават до деня, в който не се преместиш. Страшно трудно е да те приемат в групата като равен. Дори да са го започнали онези в забавачката, после другите продължават традицията.

— А Карина Ахонен как се вписва в картинката?

— Тя е от онези, които са дърпали конците. Умна малка кукла. Лично никога не е прибягвала до насилие, но била инициаторът на психическия тормоз. Определяла кой е „добър“ и кой — „лош“, кое е правилно и кое не. Всички — и деца, и възрастни — я обожавали, а всъщност била злодейка: тя оформяла общественото мнение.

— Все едно говорим за мафиотска организация, а не за шестгодишни деца — въздъхна Хьоберг.

— Хората са еднакви. Светът се движи от власт и насилие на всички нива.

— А Лизе-Лот?

— Пълна грубиянка. Глупав лакей, копнеещ за внимание. И тя се е включвала като всички останали, но далеч по-активно.

— Да предположа ли, че Ингрид Олсон не е предприемала нищо?

— И ще си свършено прав — потвърди Мия. — Майката на Стафан се опитала няколко пъти да разговаря с нея за неприятната атмосфера сред децата, но не срещнала никакъв отклик. Ингрид Олсон смятала, че нейна работа е само да наблюдава децата и да ги поощрява, докато са под нейното ръководство. Грижела се да няма безредици на площадката за игра — и до там. Не можела да контролира какво си говорят децата помежду си. Какво ставало, след като си тръгнат и когато са на улицата, не било нейна отговорност. Според нея децата и родителите трябвало да се оправят помежду си. Горкият Томас бил лишен от всякакви права. Най-после, четирийсет години по-късно, предполагам, че е решил да вземе нещата в свои ръце. Какво друго му оставало?

— Нищо — отвърна Хьоберг.

Томас Карлсон, мъж със средно телосложение, имаше тъй наречения невзрачен външен вид. Кестенявата му коса вече от няколко седмици се нуждаеше от подстригване; носеше сини джинси и синя памучна риза. Хьоберг се представи и седна в стаята за разпити да чака Санден. През цялото време изучаваше мълчаливо заподозрения. Мъжът сякаш не забелязваше внимателния оглед; седеше и се взираше в ръцете си, сложени в скута. Противно на очакванията на Хьоберг нямаше вид на особено изплашен или притеснен. Видът му беше по-скоро отнесен. Тъжните му сини очи и отпуснатата стойка говореха за примирение.

При влизането на Санден той вдигна очи и се поизправи на неудобния стол.

— Томас Карлсон ли се казвате? — започна Хьоберг. — Това е главен инспектор Йенс Санден. Двамата ще ви разпитаме за убийствата на Ханс Ванерберг, Ан-Кристин Уидел, Лизе-Лот Нилсон и Карина Ахонен Густавсон. Познавате ли изброените хора?

Томас вдигна глава и за пръв път го погледна в очите.

— Да — отговори той. — Ходехме в една и съща забавачка.

— Защо ги убихте?

Хьоберг не получи отговор и продължи:

— В момента провеждаме така наречения предварителен разпит. След арестуването на заподозрения винаги провеждаме такъв. После имате право да поискате адвокат. Разбрахте ли ме?

— Да.

— Признавате ли се за виновен за споменатите престъпления?

За миг Томас се поколеба, но отговори:

— Не.

— Тогава защо според вас ви арестувахме?

— Не знам — отвърна Томас.

— Какво правехте пред дома на Ингрид Олсон? — попита Хьоберг.

— Опасявах се да не й се случи нещо.

— Нима? Аз не се опасявам, защото седите тук, пред нас. Няма да има повече убийства. Жал ли ви е, че съучениците ви от забавачката

са мъртви?

Томас не отговори. На вратата се потропа и Санден отиде да отвори. Уестман го привика в коридора отвън; чуваше се как говорят шепнешком, но не и за какво.

— Периодът е бил труден за вас, разбирам — продължи Хьоберг. Томас го изгледа смаяно, но не отрони и дума.

— Разбрах, че в забавачката не ви е било особено лесно. Ще ми кажете ли какво ви причиняваха?

— Удряха ме — отвърна Томас.

— Децата често се бият. Какво толкова? — възкликна Хьоберг.

Томас се изчерви. Хьоберг го наблюдаваше мълчаливо. Санден се върна в стаята и прошепна нещо в ухото му.

— Сега обаче сте могли да отвърнете на удара — промърмори Хьоберг тихо.

Забеляза как вените по врата на мъжа набъбнаха. Навярно под привидно плахата фасада бушуваше бяс.

— Кажете ни какво правехте при Ингрид Олсон в понеделник вечерта преди две седмици, когато Ханс Ванерберг беше убит там.

Не последва отговор. Хьоберг се усмихна лукаво и продължи с копринен глас:

— Разполагаме със сигурни доказателства, че сте били там. Намерихме отпечатъци от обувките ви в градината и в най-скоро време ще идентифицираме и пръстовите ви отпечатъци върху оръжието на убийството. Вече ви хванахме в лъжа. Твърдите, че същата вечер сте били вкъщи, но знаем, че сте били на „Акербарсвеаган“ в Еншеде. Какво правехте там?

Лицето на Томас вече беше почервеняло като цвекло, но той се стегна и отговори:

— Следях Ханс Ванерберг.

— Добре: следели сте Ханс Ванерберг. А после? — усмихна се Хьоберг победоносно.

— Нищо. Влезе в къщата, аз чаках отвън, но той така и не излезе и се прибрах вкъщи.

— Да, звучи правдоподобно — отбеляза Хьоберг саркастично. — Но скоро ще идентифицираме отпечатъците по оръжието на престъплението. Тогава какво ще кажете?

Не получи отговор, ала очите, които срещнаха неговите, бяха пълни с ужас. Хьоберг не се предаде и продължи с нов въпрос.

— Защо въобще решихте да го проследите?

— Зърнах го случайно на улицата и ми стана любопитно.

— И Ан-Кристин Уидел ли проследихте?

Хьоберг съзнаваше, че стреля напосоки, но се оказа, че уцели.

— Отидох да я видя.

— Просто ей така? Във вечерта на убийството?

Томас кимна.

— И към нея ли проявихте любопитство?

— Да.

Хьоберг не вярваше на ушите си. До този момент никакви улики и никакви свидетелски показания не сочеха Томас Карлсон да е бил в Скархолмен, но той доброволно признаваше, че е бил там.

— И какво видяхте? Вероятно жестоко убийство, извършено от вас.

Томас нервно стискаше пръстите си.

— Посетители — отвърна той. — Същата вечер при нея дойдоха много хора.

— Какви посетители? Убийци ли?

След моментно колебание Томас кратко отговори на въпроса на Хьоберг:

— Клиенти — и сведе отново поглед.

Известно време Хьоберг наблюдаваше смълчания мъж, без да продума. Санден, до момента безмълвен наблюдател, пое разпита.

— Стигаме до Лизе-Лот. Какво знаете за нея?

— Мъртва е.

— Да сте били случайно наоколо, когато е била убита?

— Не. Прочетох го във вестника.

— Лъжа — сопна се Санден. — Съвсем скоро ще идентифицираме отпечатъците ви и на четирите местопрестъпления. Тогава говорете каквото искате, но ви чака доживотен затвор. Нямате ли какво смислено да кажете, за да сложим край на този безсмислен разпит?

Поклащане на главата бе единственият отговор. Хьоберг обяви разпита за приключил и нареди Томас Карлсон да бъде отведен в затвора.

Томас не знаеше защо го обзе такова спокойствие, ала в колата на път за затвора неочаквано изпита чувство за сигурност. Вярно — допреди малко седеше в безлична стая за разпити и го обвиняваха в редица сериозни престъпления, но същевременно някои хора ги беше грижа за него, притесняваха се за него. Полицейските офицери го забелязваха и поемаха отговорността за него. Разговаряха с него и щяха да се погрижат да има какво да яде и къде да спи, да му осигурят чисти дрехи и да бдят да не се нарани. Е, презираха го, но се чувстваше личност и бе привлякъл вниманието им. Чувстваше се като малко дете в нечий сигурни прегръдки. Въпросите на полицаите му придаваха стойност. Сега той беше значителна персона.

Но докато вървеше към килията — щеше да прекара там, докато се появи назначеният му служебен защитник — се случи нещо, което го накара да премисли. Томас, с белезници, и двамата съпровождащи го полицаи крачеха по коридорите на затвора след внушителен надзирател. Минаха край обща стая, където неколцина млади мъже играеха на карти. Единият подвикна към надзирателя и попита кого води.

— Нов приятел — отвърна служителят кратко, без да спира.

За част от секундата Томас срещна погледа на младия мъж и това се оказа достатъчно всичко да се обърка. Преди някой да осъзнае какво става, мъжът се хвърли върху Томас, бутна го и повали на пода.

Надзирателят, значително по-едър от нападателя, бързо взе надмощие, а двамата полицаи вдигнаха Томас от пода, без да ги е грижа, че е пострадал. От носа му капеше кръв и падаше върху дрехите му. Главата му започна постепенно да се избистря и той си даде сметка, че в очите на органите на реда е точно толкова опасен, колкото и нападателят му; даде си също сметка, че няма да се справи в затвора. Определено щеше да е десет пъти по-лошо, отколкото в забавачката.

Хьоберг излезе от стаята за разпити неудовлетворен. Не се справи с този мъж. Задържаният не направи опит нито да се защити, нито да обясни. Да не би да искаше да попадне в затвора? Да не беше

от онези престъпници, които обичат да се перчат и да се хвалят със злодейските си постъпки? А и разказът му прозвуча доста странно. Признанието, че е проследил Ванерберг до къщата на Ингрид Олсон беше едно, но защо призна, че е ходил да види Ан-Кристин Уидел? А от друга страна, не каза, че е направил същото с Лизе-Лот Нилсон и Карина Ахонен Густавсон?

Показанията му бяха безсмислени. Уж всичко беше ясно, но същевременно поведението на Томас Карлсон в стаята за разпити беше необяснимо.

— Болен тип — отсече Санден, когато няколко минути по-късно двамата седяха в кабинета на Хьоберг с по чаша кафе.

— Така ли мислиш? — попита Хьоберг.

— Разбира се. Убил е четирима души.

— А ако не го е направил? Отпечатъците може и да не съвпаднат.

— Как няма да съвпаднат? Ти да не би да имаш колебания?

— Не — отвърна Хьоберг. — Той е, естествено, но по мое мнение наистина се държа странно по време на разпита.

— В какъв смисъл?

— Признава, че е бил само на две от местопрестъпленията по време на убийствата. А за другите две?

— Вероятно е объркан и не помни какво е правил.

— Дори ти не си вярваш — присмя му се Хьоберг. — От една страна, се страхува и е нервен, а от друга, не прави нищо за свое оправдание.

— Очевидно не е открил „истинската си същност“ — предположи Санден.

— Явно не — съгласи се Хьоберг замислено. — Имал е трудно детство.

— Откъде знаеш?

Хьоберг му разказа за частното разследване на снаха си, а Санден даде знак, че ще мълчи като гроб по въпроса.

— Горкичкият — промълви той, когато Хьоберг приключи. — А как ли е живяло момичето? Щом от него е станало сериен убиец, човек се пита тя каква ли е сега.

— Вероятно нормален тих човек. Много деца преживяват трудно детство, но по някакъв странен начин повечето стават хора на място.

Иззвъняването на телефона върху бюрото на Хьоберг прекъсна разговора им. Обаждаше се Ленарт Йосефсон, съседът на Ингрид Олсон — вече беше дал показания за двамата мъже, минали край прозореца му във вечерта на убийството. Този път съобщаваше, че сутринта непозната жена се разходила няколко пъти по „Акербарсвеаган“ и накрая влязла през портата на Ингрид Олсон. Йосефсон беше станал и свидетел на арестуването на Томас Карлсон и по тази причина се поколебал дали да звънне на полицията за присъствието на непознатата, но накрая все пак решил да се обади. Хьоберг му благодари за информацията, но моментално отписа цялата случка като незначителна за разследването. Вероятно Маргит Олофсон се бе отбила при Ингрид Олсон, за да се увери, че старата жена се справя добре в дома си след дългото отсъствие.

Телефонът звънна отново. Обаждаше се Хансен от лабораторията, за да го информира, че отпечатъците на Томас Карлсон не съвпадат с откритите на местопрестъпленията. Беше установила, че са на един човек, но това не е Томас Карлсон. Констатацията ѝ заля двамата инспектори и цялото разследване със студена вода. Понеже разговорът с Ленарт Йосефсон все още кълтеше в главата му, Хьоберг веднага си направи заключението, че двамата мъже, забелязани пред къщата на Ингрид Олсон вечерта в деня на престъплението, са Томас Карлсон и още някой, вероятно негов съучастник.

През следващите часове, докато чакаха защитника на Томас Карлсон да се яви в полицейския участък, от лабораторията пристигна още информация. Никой от отпечатъците от стария предучилищен клас на Ингрид Олсон не съвпада с тези от четирите местопрестъпления.

Все още с палто, Катарина седеше върху куфара си в антрето и мислено проиграваше сцената отново и отново. Не знаеше колко пъти го направи, но едно беше сигурно: не си го представяше така. Не така трябваше да завърши, да не говорим, че беше погрешно интерпретирано.

След като известно време снова напред-назад по улицата, най-после събра кураж, влезе през портата, отиде до вратата и звънна. Сърцето ѝ биеше лудо в гърдите, но беше оптимист. Цялата ѝ надежда

беше в старата ѝ учителка от предучилищната група. Госпожица Ингрид обичаше децата, значи — обича и хората. Тя ще разбере; ще я утеши и ще разбере. През последните няколко седмици се случиха куп неща. Всичко, разбира се, щеше да е различно, ако Ингрид си беше вкъщи още първия път, когато я потърси. Може би тогава щеше да успее да я спре и да я вкара в правия път; щеше да ѝ даде сили да прости и да продължи напред. Но нея я нямаше вкъщи. Катарина държа къщата под око дни наред, ала Ингрид не се появяваше. Затова се принуди да действа без одобрението на госпожица Олсон. И по тази причина едно зрънце съмнение я глождеше, когато вратата се отвори.

— Да?

Колко красива беше. Някога дългата ѝ коса бе скъсена в младежка прическа. Госпожица Ингрид я изгледа с ясните си очи зад очилата, съвсем подходящи за фините черти на лицето ѝ. Бръчките не само не я загрозяваха, но дори ѝ придаваха величествен вид.

— Казвам се Катарина. Катарина Халениус. Преди много години ми бяхте учителка в предучилищната група. Искам да поговоря с вас.

Ингрид я изгледа мълчаливо.

— Ще ме пуснете ли да вляза? — попита Катарина.

— Не знам. Бях болна и...

— Ще ви помогна. Нямах търпение да се срещнем, госпожице Ингрид.

Жената я гледаше леко скептично, но това не беше странно след толкова много години. Трябваше да получи своя шанс да покаже коя е; затова пристъпи крачка към възрастната жена. Ингрид отстъпи, Катарина го прие като покана и влезе в антрето. Домакинята отстъпи още няколко крачки.

— Какво ви се случи? — попита Катарина.

— Счупих бедро. При възрастните...

— Вие не сте възрастна — усмихна ѝ се Катарина. — Но мога да се грижа за вас.

Внимателно затвори вратата след себе си и остави куфарчето на пода. После извади стара снимка от външния си джоб.

— Вижте! — посочи тя радостно и застана до старата си учителка. — Ето ме. Сега сетихте ли се коя съм?

Видя, че Ингрид Олсон продължава да гледа нея, а не снимката и отново ѝ се усмихна.

— Вижте — повтори по-младата жена.

Ингрид се подчини.

— Не, не ви познавам, признавам. Но не е...

— Чакайте, ще ви помогна — прекъсна я Катарина. Взе стола и го сложи зад Ингрид. — Седнете.

Ингрид седна срещу нея с известно колебание. Катарина също седна. Домакинята продължаваше да мълчи и не отвърщаше на усмивката ѝ. Затова Катарина реши да започне разказа си.

Припомни ѝ за Ханс, за Ан-Кристин и за всички други деца. Спомена кошмара, малтретирането, самотата и какъв ад е представлявал животът ѝ след онзи труден период в забавачката. Нито за секунда не обвини старата си учителка за всички ужасни неща, на които бе подлагана. По време на едночасовия монолог на Катарина Ингрид направи един-единствен коментар:

— Какво става извън училището, не беше моя грижа. В класната ми стая нямаше побоища.

Катарина се опита да обясни на възрастната учителка, че не става въпрос за ударите, ритниците и побоищата, а за цялостното отношение. Едва се въздържаха да не заплаче и в един момент дори постави длан върху ръката на Ингрид, но учителката решително я отмести.

Постепенно Катарина започна да се притеснява, че госпожица Ингрид няма да се заинтересува от онова, което предстоеше да ѝ каже. В последен отчаян опит да я предизвика да реагира тя ѝ обясни какво я е тласнало да убие Ханс Ванерберг и как после бе издирила Ан-Кристин, Лизе-Лот и Карина Ахонен.

Ингрид седеше вдървено на стола и я гледаше мълчаливо, без да промени изражението си.

— Разрешавате ли да остана да спя тук? — попита Катарина най-накрая. — Ужасно съм уморена.

— Не — отвърна госпожица Ингрид. — Не може.

Много време мина, откакто в антрето се възцари мълчание. Двете жени седяха тихо и се наблюдаваха. Върху куфара, който съдържаше тоалетен несесер, чисто бельо и няколко дневника, вече ставаше неудобно да се седи. Постепенно Катарина проумя, че за нея и

тук няма нищо; няма топлина, няма утеха. Любимата ѝ учителка от забавачката не я помнеше. Очевидно изобщо не възнамеряваше да облекчи бремето ѝ. Явно изпитваше безразличие към житейската съдба на Катарина. А безразличието е смъртен грях.

Ингрид лежеше на дивана във всекидневната. Стегнатото въже болезнено жулеше кожата на китките ѝ, а кръвта пулсираше в наранените ѝ пръсти.

Краката ѝ също бяха вързани, ала болката в тях бе по-поносима. Беше се подмокрила и леко потреперваше от урината под себе си.

— Не смятам да те наранявам — бе казала Катарина. — И аз като теб няма да предприема нищо. Ще лежиш тук, докато изгниеш в собствената си мръсотия. Не очаквай да получаващ храна, вода или лекарства. Няма да те измъчвам. Ти сама ще се измъчваш. Ще бъдеш гладна, жадна, с нечиста съвест. Защо да се грижа за потребностите ти? Ти носиш отговорност за тях, нали? По този начин гледаш на нещата, доколкото разбрах.

Прекалено замаяна, първоначално Ингрид не проумя думите на жената. Но минаха много часове и те се оказаха достатъчни да мисли и да слуша. За колко време се умира от глад? Едва ли има значение. Постепенно гладът ще изчезне, но ще се появи огромна, нетърпима жажда. Колко време се преживява без течности? Седмица? Две седмици? Още не изпитваше глад, ала устата ѝ бе пресъхнала; толкова суха, че едва говореше. В момента обаче най-ясно усещаше болката в китките и неприятното пулсиране в пръстите. Струваше ѝ се, че ръцете ѝ ще се пръснат; мечтаеше да изтръпнат.

Отначало не разбра коя е неприятната жена и какво иска, но Катарина говори в продължение на час и най-сетне ужасните думи стигнаха до съзнанието ѝ. Беше едно от децата от предучилищната група на убития Ханс Ванерберг. Преди трийсет и седем години посещаваха заедно забавачката. Другите деца се отнасяли зле към нея — така твърдеше тя, а вината на Ингрид била, че в качеството си на учителка не предприела никакви мерки да спре така наречения им тормоз.

Жената очевидно не беше с всичкия си, но въпреки цялата ѝ лудост Ингрид се видя принудена да признае, че по онова време

донякъде са се отнасяли несправедливо с малката. Самата тя винаги се бе старала в работата си: държеше се дружелюбно с децата и те я харесваха. Дълги години работи в забавачката. Учеше хлапетата да шият, да майсторят разни неща, пееше с тях и играеше. От време на време бяха досадни, разбира се, и се караха, но в присъствието на Ингрид нямаше нито бой, нито ужаси, каквито Катарина описваше.

Тя не контролираше какво става извън пределите на училището. Чертата трябваше да бъде теглена все някъде. В нейния случай беше лесно: чертата минаваше зад портала на училището, по пладне, когато приключваше денят в забавачката. „Знаеше какво става. Трябваше да говориш с децата“, повтаряше Катарина. Ингрид не я разбираше, но за всеки случай отговори: „Бях предучилищна възпитателка, не терапевт“. Това обаче не се посрещна много добре. След неочаквано изригване Катарина я повали на дивана и завърза ръцете и краката ѝ.

Крещеше, че в края на краищата Ингрид е човешко същество и като такова не може да стои и да гледа как други — особено деца — се унищожават. Ингрид не ѝ възрази, защото това беше шансът ѝ да просъществува. Още от малка се научи да не се бърка в работата на другите. Когато баща ѝ се нахвърляше с юмруци срещу майка ѝ, тя знаеше, че е най-добре да не се изпречва на пътя му. Живееха в жесток и неприятен свят, но ако всеки се занимаваше със своите дела, дните минаваха някак по-поносимо. *Аз съм ковач на своето щастие, ти — на твоето, Катарина.* Не го изрече на глас, естествено, но знаеше, че така е в живота.

Болката в китките се усилваше и вече ставаше непоносима.

— Моля те, Катарина, ще разхлабиш ли малко въжетото? — почти изхленчи тя. — Много боли.

— Боли и да се живее — отвърна Катарина с усмивка. — Ти ковеш щастията си, затова се възползвай максимално от положението.

Лудата бе прочела мислите ѝ и очевидно не възнамеряваше да предприеме каквото и да било, за да облекчи страданието ѝ. Ингрид изпита глад. Интересът ѝ към храната секна отдавна. Вече нямаше вкус за нея, но независимо от това изпитваше глад и скоро трябваше да хапне нещо, за да не ѝ прималее. Сега лежеше напълно безпомощна, гладна, жадна и я болеше, а щеше да става по-лошо. Катарина обяви, че ще живее в къщата ѝ, докато времето в житейския часовник на Ингрид свърши.

Нямаше надежда някой да дойде да я посети или да липсва на някого. Беше свършено сама на света; по страните ѝ се стекоха сълзи, когато се замисли за това. Не помнеше откога не бе плакала — вероятно от години, при кончината на сестра си. Сега беше сама: без съпруг, без деца, без родители, без живи братя и сестри. От малкото приятели, които имаше през годините, едни остаряха, други изчезнаха по една или друга причина, трети изостави след преместването си в Стокхолм. *Трудно беше да остаряваш, да си сам. Нямах с кого да говориш, с кого да правиш нещо, кой да дойде да те спаси в подобна ситуация...*

В кухнята Катарина проверяваше съдържанието на фризера на Ингрид Олсон. Съдържаше предимно хляб, но и ябълки, сварени със захар сливи и подсладени боровинки наред с домашно приготвени кюфтета и тестени печива. В хладилника имаше доста картофи, а в килера откри ориз и консерви. Нямаше да остане гладна; храната щеше да ѝ стигне за седмици.

При мисълта колко време може да отнеме начинанието ѝ я обзе безпокойство. От една страна, искаше всичко да свърши възможно по-бързо; и по-болезнено. От друга — съзнаваше, че колкото по-дълго продължава, толкова по-голямо ще е мъчението за госпожица Олсон. Най-важното бе да го удължи до максимум; възрастната жена да се убеди, че ще приключи със смърт, но да не е наясно колко време ще продължи. Именно това целеше Катарина: да протака възможно най-дълго мъчението, без самата тя да предприеме нещо насилствено, за да сложи край.

— Бъди за пример — промърмори „гостенката“.

Глупава реплика, защото не си струваше да е пример за някого, който скоро щеше да умре, но независимо от това точно така щеше да постъпи. Щеше да се въздържа да предприеме нещо, за което после да съжалява.

Обели няколко картофа и ги пусна в тенджерата да врат. Намери тиган и сложи маргарин в него. Гледаше как се топи и го разклати леко; мазнината зацвърча. Кюфтетата се бяха слепили, но с помощна

на кухненски нож отдели няколко и ги пусна в горещата мазнина. Стори ѝ се, че от всекидневната чува приглушени хлипания, което я изпълни с радост; същевременно монотонният хленч я дразнеше. В тигана нещо изпука, когато ледът се разтопи и капка горещ маргарин я опари по лицето.

Преди да си даде сметка какво прави, се озова във всекидневната, възседна старата жена и ѝ се нахвърли. Удари я няколко пъти по лицето с юмрук, сграбчи я за косата и заудря главата ѝ в облегалката. Чу се изпукване в слабото тяло и Ингрид изпищя от болка.

— Млъкни, стара вещице! — изкрещя Катарина.

Ингрид трепна и веднага млъкна.

— Много време продължава. Много! Не знам дали ми се гледа противната ти физиономия още дълго. Умирай вече. Умирай, за да приключим.

Жената под нея бе на път да припадне. Вероятно пак я болеше счупеното бедро.

— Отговори ми! — изрева Катарина и я разтърси. — Отговаряй, когато те питам!

— Каза ми да мълча — прошепна Ингрид едва доловимо.

— Сега ти казвам да ми отговаряш. Отново ли си счупи бедрото, кучко?

Ингрид кимна и погледът ѝ се замъгли. Катарина продължи да я разтърсва, но се отказа, когато видя, че възрастната ѝ учителка не възприема вече нищо.

Стъпи на пода, взе дистанционното и включи телевизора. Превключи каналите и за своя радост откри, че старата жена има Ем Ти Ви. Обичаше да гледа Ем Ти Ви, когато искаше компания. Гневът я напусна така бързо, както я обзе. Изключи телевизора и се върна в кухнята, където продължи да си приготвя храната.

Ингрид отново отвори очи. Катарина седеше във фотьойла и ядеше.

— По-добре ли се чувстваш сега, след като поспа? — попита тя спокойно, но хладно.

Трудно беше да се повярва, че същата тази жена ѝ се нахвърли преди малко с неконтролируема ярост, като я удряше и крещеше. За пръв път Ингрид усети как я обзема истински ужас. Срещу себе си имаше див, истеричен човек зад ледена, добре прикрита фасада. Човек, който не знае какво го чака зад ъгъла.

— Обеща да не ме нараняваш — подхвана Ингрид тихо, за да не пробуди отново лудата ярост.

— Но излъгах — усмихна се ледено Катарина. — От време на време си позволявам подобни малки волности. Животът е пълен с изненади и така е добре. Представи си колко предвидимо ще е съществуването иначе. Направо безсмислено, ако знаеш как ще завършат нещата. Обещавахме всички да караме зелената кола, но това никога не стана. Аз така и не я карах. Бутах я цяла година с надеждата най-после да я подкарам, но не се стигна до мен. Лъжеш, когато ти е изгодно.

— Колко е часът? — попита Ингрид.

Езикът ѝ залепваше за небцето при всяка сричка. Налагаше се да пийне нещо.

— О, не знам. Нямам часовник. Не ми трябва. Времето не ме интересува. Това ще отнеме колкото е необходимо. Същото важи и за всичко останало.

— Нямах ли работа? — попита Ингрид.

Добре бе да се съсредоточи върху някакъв разговор. Така нямаше да усеща толкова силно болката.

— Не — отвърна Катарина. — Занимавам се с това да върша лудости. Преди, докато бях в болницата, ме подлагаха на трудова терапия. Но сега я затвориха и правя малко или много каквото искам.

— Къде живееш?

— При теб, госпожице Ингрид.

— А преди това? Все си живяла някъде.

— Живея вкъщи с мама. Когато искам. В Халенберген. Понякога ме устройва, понякога — не. Понякога живея в приют в Лидиньо. Постъпвам както искам.

Ингрид я изгледа продължително, но Катарина не се впечатли. Сега сякаш бе потопена в собствените си мисли. През прозореца на всекидневната гледаше замечтано ноемврийската тъмнина отвън. Беше симпатично момиче: високо, с изправена стойка и дълга руса коса;

говореше правилно и оставяше впечатление на образован човек. Наистина ли трябваше да стане така, запита се Ингрид. Действителността изведнъж се върна. Ако лежеше съвършено неподвижно, почти не усещаше болката в крака, ала лицето я болеше, стомахът ѝ крещеше за храна, устата и гърлото — за някаква течност, а болката в ръцете отказваше да си отиде. Почувства отново повика на природата. Предишното влажно петно още не бе изсъхнало, а ето че отново ще се подмокри. Над всичко друго се чувстваше унижена, лишена от всякаква гордост и човешко достойнство, сведена до окаяно дребно същество, което лежи безпомощно и се напикава.

Катарина изяде кюфтетата и картофите мълчаливо; дори не усети вкуса им. Мислеше за майка си, която не бе виждала, откакто всичко това започна. Майка ѝ беше стара — по-стара дори от госпожица Ингрид — впрочем винаги бе изглеждала стара. Носеше особени шапки, а сивата ѝ коса бе прибрана на тила. Дори на снимки, правени през лятото, беше навлечена с палто, шал и тежки обувки.

Появата на Катарина представляваше дълбоко заровена тайна; баща не се споменаваше. Майка ѝ я отгледа сама и много държеше дъщеря ѝ да изглежда чиста и спретната. Настояваше да се държи като малка дама, да е възпитана и послушна. Детето се стараяше, но майка му никога не беше доволна. Когато Катарина се връщаше пребита и с изпокъсани дрехи от забавачката, а по-късно и от училище, тя неизменно я посрещаше с ругатни. Обичаше я по свой начин, ала прояви на нежност и размекване отсъстваха. Цялото си време посвещаваше на така нареченото възпитание.

Майката на Катарина далеч не приличаше на майките от книгите с приказки в библиотеката, където постъпи на работа, или на онези, които момичето виждаше в двора на тяхната кооперация. Майка ѝ беше по-скоро като гувернантка — внимателно следеше всяко действие на малката и се чувстваше длъжна да даде своята оценка. Катарина винаги заспиваше с усещането за провал; не я напускаше чувството, че е сбъркала или постъпила неправилно. И въпреки това обичаше майка си; обичаше я повече, отколкото някога бе обичала някого.

Сега отношенията с майка ѝ бяха други. Трансформацията настана почти незабележимо. Катарина нямаше представа кое промени така баланса на силите. Навярно възрастта смекчи характера на старата. Каквато и да беше причината, тя винаги изглеждаше доволна да види Катарина и полагаше усилия да се чувства желана; дори я глезеше — нещо, от което се ужасяваше преди — когато се появяваше къщи. От време на време Катарина се заседяваше при майка си в апартамента в Халенберген, където се нанесоха, след като напуснаха Катринехолм. Това стана още преди Катарина да започне да учи право в университета на Стокхолм. А малко след като започна, прекъсна учението си, защото я връхлетяха пристъпи на безпокойство и паника, неизменно следвани от периоди на депресия. Най-накрая я хоспитализираха и тя прекара няколко години в психиатричен институт, където се връщаше за кратко или за по-дълго през редовни интервали.

Запита се какво ли би помислила майка ѝ, ако научи за поведението ѝ. Старателно криеше как постъпват с нея в забавачката или в училище отчасти защото подозираше, че в крайна сметка всичко ще се стовари върху нейната глава. Майка ѝ щеше да предположи, че щом децата се държат лошо с дъщеря ѝ, значи ги е предизвикала по някакъв начин, а е така, защото не следва инструкциите ѝ. Катарина потрепери при мисълта как ще реагира майка ѝ, ако разбере, че милото ѝ малко момиче е убийца. Нямаше да го преживее. При нейното болно сърце новината щеше да я прати право в гроба.

И въпреки това го правеше; съзнаваше как действията ѝ ще се отразят върху единствения човек, когото обича, но го правеше. Надделяха себичността и егоцентризъмът ѝ — нещо, от което майка ѝ винаги се бе страхувала — и сега правеше най-забраненото нещо, само и само да придаде малко достойнство на своя живот, някакво вълнение и вероятно, дори известно забавление.

Със смях се отърси от последната мисъл и погледна към жената на дивана. Пак ли пикае? Май ще се наложи да я пусне да отиде до тоалетната. Ако продължава така, вонята тук ще стане непоносима. Ала унижението, съпътстващо човек, който не контролира физиологичните си нужди — дори принудително — я възпря. Старата жена трябваше да страда, дори това да създаваше известни неудобства за Катарина.

Реши да провери дали в къщата има алкохол; в кухнята не откри. Отвори вратата към мазето и запали лампата. Слезе по тясното стълбище. От трите врати долу първата водеше към стаичка, пълна със стари мъжки и дамски дрехи, накачени по закачалки; имаше и едно колело. Втората беше за мокрото помещение с пералня, сушилня и дъска за гладене. Зад третата се оказа килер, пълен с домашни сладка и мармалади. Госпожица Ингрид явно добре оползотворяваше плодовете, предлагани от градината през есента. Но най-важното: тук откри бутилка порто.

Катарина я отнесе на партерния етаж и извади от бюфета чаша със столче. Застанала на прага на всекидневната, от дивана я блъсна силна миризма на урина. С презрително изсумтяване се завъртя на пети, сложи ботушите и палтото, предпазливо отвори вратата и излезе. Затвори внимателно след себе си, слезе по стъпалата на верандата и отиде зад къщата. Тук видя малка желязна пейка, боядисана в бяло. Стената на къщата я криеше от осветлението, което струеше отвътре. Седна. Наоколо цареше тишина. Чуваха се единствено колите, които минаваха по „Нинасвеаган“.

Махна фолиото от гърлото на бутилката, развинти капачката и си наля щедра доза. Поднесе чашата към устните си и отпи от сладката течност. Силният алкохол стопли гърдите ѝ и когато издиша с наслада, от устата ѝ излязоха облаци пара.

— Наздраве за нас, госпожице Ингрид — вдигна тост Катарина.
— Наздраве и на всички вас: Ханс, Ан-Кристин, Лизе-Лот и Карина.
Обърна очи към беззвездното зимно небе и вдигна чашата.

ПОНЕДЕЛНИК ВЕЧЕРТА

Най-после служебният защитник пристигна. Хьоберг го поведе бързо и решително по коридорите към задържания мъж, когото бяха върнали от затвора и въвели в стая за разпити. Около очите му имаше черни кръгове, а носът му беше подут. Инспекторът знаеше какво е станало, но се въздържа от коментар. Делово обобщи пред съдебния защитник ситуацията и разпитът започна. Този път и Санден, и Хьоберг бяха далеч по-агресивни към заподозрения.

— Знаем, че вие сте го направили — започна Хьоберг с мрачен поглед и заплашителен тон, но това отразяваше по-скоро тревогата му от анализа на пръстовите отпечатащи.

— Разполагаме и с отпечатащи от обувките ви в градината. При процеса това ще е достатъчно, за да ви осъдят — излъга Санден, но защитникът бдеше.

— А пръстовите отпечатащи? — попита той. — Анализирани ли са вече?

— Принадлежат на друг — призна Хьоберг, — но имаме свидетел, че по време на убийството на Ханс Ванерберг обвиняемият е бил пред къщата на Ингрид Олсон заедно с друг мъж. Най-вероятно сте имали съучастник — обърна се Хьоберг към Томас.

— Мразили сте Ханс Ванерберг. Толкова сте го ненавиждали, че с цялото си сърце сте искали да умре. Отричате ли?

Томас хвърли бърз поглед към защитника, който с кимване му даде знак да отговори на въпроса на полицаия.

Погледна Хьоберг право в очите и за своя изненада главният инспектор си помисли, че изглежда напълно искрен, когато заяви:

— Не знам дали съм способен на такива силни чувства. Ханс Ванерберг ми е правил много лоши неща, но не съм искал никой да умира. Искам само хората да ме забелязват, но същевременно правя всичко, за да не се натрапвам. Още от времето, когато бях дете, никой не ми обръща внимание, а ако стане случайно, то е защото съм толкова грозен и различен. Не ми се ще да съм такъв и затова се превръщам в

невидим. Видях Ханс Ванерберг, но не исках той да ме забележи. Последвах го, за да разбера какви са всъщност нещата за един наистина щастлив човек. Не исках да убия Ханс Ванерберг. Исках да бъда Ханс Ванерберг.

Хьоберг се смая от този поток от думи, но Санден не се поддаде на изненадата.

— Но въпреки това го убихте — отсече той.

— Не съм го убил. Само го проследих. Но вероятно има и други, към които се е отнасял както с мен. Възможно е те да не са станали такива като мен.

— Какви например? — продължи Санден със същия агресивен тон.

Томас остана смълчан известно време, а после замислено обясни:

— Ако си по-агресивен и си подложен на същото малтретиране, на каквото бях подложен аз, вероятно унижението ще придобие друг израз, когато пораснеш, и няма да станеш като мен.

— За какво унижение и малтретиране говорим? — любопитства Санден.

— Ханс Ванерберг беше насилник — отвърна Томас спокойно. — Беше жестоко дете и истински садист. В забавачката ме подлагаше на истинско мъчение. В неговия случай той прибягваше най-често до физическо насилие. Биеше ме почти всеки ден и насърчаваше и другите деца да правят същото. Беше жилав, силен и привлекателен. Не се затрудняваше ни най-малко да увлече и другите деца. Връзваха ме за стълб и ме замеряха с камъни, плюеха ме, удряха главата ми в стълба. Късаха ми дрехите, размазваха кучешки изпражнения по лицето ми, криеха обувките ми и се налагаше да се прибирам бос посред зима. Заклучваха ме при боклукчийските кофи, присмиваха ми се, крадяха неща от другите деца и ги пъхаха в джобовете ми, бутяха ме, удряха ме и ме ритяха. Учителката не предприемаше нищо. Правеше се, че не забелязва. Ако си слабохарактерен, ставаш самотен и изплашен. Но сигурно е възможно и друго: престъпваш границите на нормалното, на здравословното и си създаваш своя представа за света. Образ, който не споделяш с никого.

Хьоберг не остана безразличен към разказа на този непознат. Представи си едно от своите деца — шестгодишната Сара — завързана за стълб, с озверени деца около нея. В подобна ситуация той вероятно

щеше да вземе нещата в свои ръце и да се бие, но какво щеше да направи Сара, ако никой не види или не знае? Санден седеше безмълвен и Хьоберг предположи, че подобни мисли се въртят и в неговата глава.

— Ти кой път избра, Томас? — попита Хьоберг най-накрая.

— За жалост аз съм от мекушавия тип — отвърна Томас.

— Не беше мекушаво да ни разкажеш всичко това.

— Никога досега не съм го правил. Вероятно е трябвало да го сторя много отдавна, но никога не е имало с кого да говоря. Това е моята история. Така живях цял живот. Чувствам се по-добре, след като го споделих с някого.

Томас погледна двамата полицаи и защитника и изпита силно смущение, задето се е разкрил така пред напълно непознати. Вероятно и те изпитваха към него същото, което и всички останали: презрение. Усети как руменина залива лицето му и засрамен наведе лице, за да се прикрие.

Хьоберг обаче го видя: дребен, изплашен и самотен човек, който — за няколко минути — бе разтворил душата си. Да, смятаха го за сериен убиец, но съществуваше вероятността мъжът с нараненото лице и с отпуснатите рамене насреща им да говори истината. Възможно ли бе същите спомени и същото отношение да породят различни емоции у друг човек? И щеше ли той да действа по друг начин?

Хьоберг инстинктивно усещаше, че мъжът казва истината. Същевременно опитът му и отпечатъците от обувките в градината на Ингрид Олсон говореха друго. Нима беше някакво странно съвпадение? От друга страна, пръстовите отпечатъци определено не принадлежаха на Томас Карлсон. Това поне бе красноречиво.

Изведнъж изплуваха думите на Томас Карлсон, казани преди часове: „Опасявах се да не се случи нещо с нея“. Сети се, че Ленарт Йосефсон спомена за непозната жена, влязла в къщата на Ингрид Олсон.

Хьоберг така рязко скочи от стола, че той отлетя назад и с трясък се стовари на пода. Тримата мъже го зяпнаха удивени, но сега нямаше време за обяснения.

— Уреди да го върнат в затвора и веднага ела в кабинета ми — нареди той на Санден.

Санден звънна на рецепцията и помоли Лотен да прати полицаи в стаята за разпит. Униформената пристигна незабавно и получи указания да отведе Томас Карлсон в затвора. Изпълнил задачата, Санден се втурна към кабинета на Хьоберг. Завари колегата си да инструктира Ериксон и Хамад да вземат служебните си пистолети.

След по-малко от пет минути четиримата офицери прекосяваха с кола моста „Сканстул“ с пуснати сирени. Хьоберг бе поискал и подкрепление, затова и други коли пътуваха в същата посока. Хамад караше немаркираната полицейска кола. Хьоберг седеше до него, а Ериксон и Санден бяха отзад.

— Какво точно стана по време на разпита? — поинтересува се Хамад.

— Още от самото начало твърдеше, че се тревожи за Ингрид Олсон — отвърна Хьоберг. — Не му повярвахме. Също така упорито отхвърляше всички обвинения. Независимо, че Ленарт Йосефсон звънна да съобщи как непознатата жена влиза в къщата на Ингрид Олсон, ние пак не предприехме нищо. Всичко това може да ни струва скъпо.

— Но трябва да е той — настояваше Хамад. — Той е, естествено!

— Възможно е, но инстинктът ми подсказва друго: Томас Карлсон говори истината. Не бива да рискуваме. Трябваше да се досетим за това преди. Вече може и да е късно.

— Но той защо преследва Ингрид Олсон? — не успяваше да проумее Хамад.

— Тя — поправи го Хьоберг. — Според мен е жена. Ингрид Олсон е извършила смъртен грях.

От полицейския участък до офиса на Хадар Розен се стигаше пеша. Петра Уестман обаче отиде до там с кола, а след срещата смяташе да се прибере вкъщи.

Като цяло имаше високо мнение за Розен. Интелигентен човек. На срещите им предимно слушаше и оставяше Хьоберг да дърпа конците. В някои случаи изказваше противоположно мнение, ала накрая винаги намираха общ език. Но Хадар Розен, с високия си ръст и винаги сериозно изражение, я караше да се чувства като ученичка.

Малцина имаха подобно въздействие върху Петра Уестман и това положение не я радваше. Особено сега, когато бъдещето ѝ се намираще в неговите ръце. С дълбоко безпокойство потропа на вратата на прокурора.

— Да — изръмжа той отвътре.

Петра не разбра дали да се представи, или направо да влезе. Поколеба се и избра второто. Той работеше на компютъра и не вдигна поглед. Тя прецени за нормално в този случай да седне на един от столовете за посетители и да го изчака да си свърши работата.

Най-после той я погледна, но изражението му не издаваше нищо. Стана, заобиколи бюрото и я изгледа изпитателно, без да каже нищо. През живота си не се бе чувствала така нищожна. Най-накрая той заговори:

— Вчера следобед Педер Фрик е бил арестуван по подозрение за изнасилване на двайсет и три годишна жена в Малмьо през 1997 година и на трийсет и осем годишна жена в Гьотеборг през 2002.

Сърцето на Петра подскочи.

— Обвинението ще бъде разгледано в сряда. ДНК-пробите от двете изнасилвания и неговите съвпадат.

Петра въздъхна облекчено. Прокурорът продължи със същия делови тон:

— При обиска във вилата на Фрик полицията откри множество видеозаписи на други изнасилвания.

Петра сепнато си пое дъх.

— От загриженост за теб настоях първо на мен да предоставят правото да видя записите. Не фигурираш в тях.

Преди да успее да каже каквото и да било, мобилният ѝ иззвъня. Извади апарата и видя, че номерът е блокиран.

— Извинявай. Трябва да отговоря. Може да е Хьоберг.

Прокурорът кимна. Докато провеждаше разговора си, я изучаваше внимателно. Не беше Хьоберг, а лаборантът Хокан Карлберг.

— За да сме сигурни, реших да направя ДНК анализ на спермата и в другия презерватив — обяви той с тон, какъвто тя не очакваше. — Съжалявам, Петра, но не се оказа на Педер Фрик. Този път нямаме съвпадение с ДНК от предишно престъпление.

Петра затвори и погледна Розен. Не знаеше дали е чул какво се казва от другата страна, но ѝ се стори, че долови смръщено изражение. Всевъзможни мисли бушуваха в главата ѝ и тя се почувства замаяна.

И двамата мълчаха. Телефонът отново звънна. Този път се обаждаше Хьоберг и ѝ нареди веднага да се отправи към „Акербарсвеаган“ 31 в Еншеде.

Изведнъж се сепна. Сирени ли дочуваше в далечината? Да, тихи и слаби, но все пак? Реакцията ѝ беше ненужна и глупава — добре го съзнаваше — но човек никога не може да е прекалено предпазлив. Никой не знаеше, че тя е тук, а Ингрид Олсон — пленничка в собствения си дом. Телефонът не бе звънял цял ден. Госпожица Ингрид явно нямаше роднини или приятели; убеди се още когато наобикаляше къщата и наблюдаваше навиците на възрастната жена. Именно това откритие ѝ вдъхна смелост да звънне на вратата и да попита госпожица Ингрид дали иска да са приятелки. Но се оказа прекалено късно. Старата учителка никаква я нямаше и всичко се преобърна с краката нагоре.

Къщата стоя празна седмици наред, преди да се реши да примами Ханс там. Възнамеряваше да ги довърши по реда, който смяташе за заслужен, но се оказа, че госпожица Ингрид е най-лоша от всички. Тя беше възрастният, отговорен за тях — децата, а въпреки това стоеше настрана и наблюдаваше как другите я малтретират, отнемат ѝ детството. Освен това и сега пренебрегваше вопъла на Катарина за помощ.

Сирените приближаваха ли? Не. Беше абсолютно тихо. Дали не си бе въобразила? За всеки случай затвори бутилката и постави чашата върху пейката. После се мушна в плета между двата съседни имота. Плетът беше гъст, но при клоните до земята се образуваше проход, през който да изпълзи при необходимост.

Стоя скрита там дълго. Най-сетне се успокои. Точно се канеше да се върне на пейката при бутилката порто, когато ѝ се стори, че дочу нещо. Затаи дъх и се заслуша. Долови шепот и прокрадващи се стъпки по уличния асфалт. Насочваха се към нея. В главата ѝ забушуваха всевъзможни мисли. Какво търсят? Знаеха ли, че е влизала в къщата? Как са разбрали?

Каквото ще да е. От Ингрид Олсон ще разберат коя е, но никога няма да я хванат. Налага се да остане госпожица Олсон, ала старата ѝ учителка разполагаше с богат материал за размисъл и това беше достатъчно. Давайки си сметка, че разполага със значителна преднина, Катарина се промъкна през плета в градината на съседа и потъна в тъмнината.

Колата на Хамад, първа от групата полицейски коли, отправени се към къщата на Ингрид Олсон в Еншеде, спря. Двигателят и светлините останаха включени. Скоро пристигнаха и други коли. Полицаяте точно излизаха, когато Уестман пристигна. Бързо се събраха в кръг около Хьоберг, за да получат разпореждания. После се отправиха към „Акербарсвеаган“ 31.

Приближавайки съседната къща, забавиха ход и започнаха да се придвижват възможно най-тихо. Градината на Ингрид Олсон беше пуста и тъмна. Някои от прозорците на къщата светеха, но от улицата не се забелязваше движение вътре. Един по един полицаяте прескочиха оградата и стъпиха на тревата до покритата с чакъл алея. Хьоберг тихо даваше нареждания. Постепенно се разделиха на групи и се отправиха към различни краища на къщата с надеждата да видят какво става вътре. Не беше лесно да се надникне през високите первази на прозорците. Хамад повдигна Уестман и тя надзърна във всекидневната. Не различи никакво движение в стаята, но изведнъж зърна ходила върху облегалката на кафявия диван с гръб към прозореца. Веднага просъска на полицай, който се връщаше от задната страна на къщата, да съобщи на Хьоберг какво е видяла. В този момент Хамад забеляза бутилката порто и чашата върху пейката в градината.

Хьоберг се качи на верандата и предпазливо потропа на вратата. В този момент Уестман забеляза от поста си на прозореца как при неочаквания шум краката на дивана се размърдаха и за миг ѝ се стори, че са завързани. Даде знак и Хамад я пусна на земята. Тя бързо изтича при Хьоберг.

— Изглежда е вързана — прошепна Уестман развълнувано. — Краката ѝ мръднаха, когато потропа, но после не помръднаха повече.

— Ще влезем сега — разпореди тихо Хьоберг на струпалите се в подножието на верандата полицаяи.

— Вие — наляво, вие — надясно, а вие двамата отивате към мазето. Извадете оръжията.

Полицайте кимнаха и извадиха пистолетите от кобурите. Хьоберг пристъпи към вратата и натисна дръжката. Вратата се отвори и полицайте нахълтаха вътре. Хьоберг се отправи към всекидневната и наистина — там, на дивана, с вързани ръце и крака лежеше Ингрид Олсон и го гледаше ужасено.

— Какво става? — попита Хьоберг, коленичейки до дивана, на който лежеше възрастната жена.

— Тя излезе — едва чуто промълви Ингрид Олсон.

— Едва ли има повече от петнайсет минути.

— Как изглежда?

— Дълга руса коса и тъмносиньо палто.

— Погрижи се за госпожа Олсон — нареди Хьоберг на млад полицаи. Излезе в антрето и привика другите. — Някъде навън е — обясни той. — За жалост е била отвън, когато сме пристигнали, но ще я заловим. С дълга руса коса е и с тъмносиньо палто. Ще пуснем кучето по дирите ѝ.

— Чакай — спря го Хамад. — На пейката отзад има бутилка порто и чаша. Нека кучето ги подуши.

— Чудесна идея, Джамал.

Едрата немска овчарка подуши чашата с любопитство и тутакси започна да се тегли на каишката. Бързо откри проход в живия плет и премина. На водача ѝ беше трудно да я следва, а за другите полицаи — още по-трудно. Най-накрая всички се промъкнаха през плета, ала кучето и водачът му вече бяха доста напред.

После стана значително по-лесно. Преследването продължи през десетина двора и накрая се озоваха отново на главния път. От там следите водеха към горичка, където тя явно се бе поколебала в коя посока да поеме.

Отново попаднаха в жилищен район. Стори им се, че са я зърнали, но се оказа руса жена, извела детето си на разходка с количката. Изглежда смаяно запъхтените полицаи около себе си. Районът с къщите свърши. Озоваха се в място, застроено с жилищни кооперации. Хьоберг усети, че възрастта започва да си казва думата. Запита се дали да не се откаже от преследването и да го остави на по-

младите си колеги. В този миг видя Санден на петдесетина метра пред себе си и промени решението си.

Стигнаха до малка улица, успоредна на „Нинеос“. Водеше към мост над оживена улица. В далечния му край Хьоберг забеляза фигура, която се мъчеше да се покатери над перилата. Въпреки тъмнината нямаше съмнение: беше жена с дълга руса коса и тъмно палто.

Водачът на кучето, на крачки пред преследвачите, пусна овчарката. Тя стигна до самотната фигура за секунди. Излая, подскочи и захапа края на палтото ѝ.

— Спри, Катарина. Не го прави! — извика Хамад.

Той тичаше непосредствено по петите на кучето и водача му.

Катарина бе на път да загуби равновесие, защото кучето захапа края на палтото ѝ, но в последния момент успя да си изхлузи ръцете. Хвана се отново за перилата, прехвърли се и се загледа в преминаващите долу коли.

— Не! Не, не, не! — крещеше Хамад.

Времето замря. Тя разпери ръце, сякаш са криле, и се пусна. Полетя в студения зимен въздух.

Последва тежко тупване върху асфалта, шум от натиснати спирачки, счупени стъкла и удари на метал в метал. Това се случи след последното действие на Катарина Халениус.

Стокхолм,

Декември 2006 година

Томас отново седеше пред кухненския си прозорец и гледаше замечтано през стъклото. Но нищо вече не беше същото. Случи се нещо ужасно. Четирима души, които някога познаваше, бяха убити. Четирима души, които водеха различен живот — някои щастлив, а други нещастен.

Беше сигурен обаче в едно: никой от тях не искаше да умира; никой от тях не го заслужаваше на такава ранна възраст. Бяха извършили ужасни неща, но тогава бяха деца; малки деца. Вероятно не са имали представа какви травми нанасят. Бяха деца без надзор от възрастни и правеха каквото им скимне, за да осигурят собствената си малка територия и социално положение.

Катарина отвърна на удара. Направи го за себе си, ала Томас съзнаваше, че го е направила и за него. Именно затова прие края на цялата история със смесени чувства. Катарина безспорно беше болен човек, но беше личност. Животът им беше текъл паралелно, без да го подозират. Ех, да бяха се срещали. Да говорят за детството и живота си. Може би щяха да станат приятели, свързани от разрушено детство и обречен на самота живот. Тогава вероятно всичко щеше да е различно и за двамата...

Независимо от това Томас имаше усещането, че Катарина му дава шанс. Нейните непростими постъпки, от които ти настръхва косата, освободиха нещо у него. Презираше действията ѝ, но нея не презираше. Разбираше я, ала не съвсем. Тя се оказа по-силната от двамата и реагира на унижението. Винаги бе изглеждала горда и щастлива, готова да приеме тормоза, докато той потъваше все по-дълбоко и по-дълбоко в своята депресия. Някъде по пътя обаче тя бе направила погрешна стъпка и изборият от нея път се оказа унищожителен за всички участници.

Самият той също носеше вина. Показанията му за първите две убийства щяха да са от голяма помощ за полицията. Ако им беше казал какво знае, щеше да предотврати следващи кръвопролития, но това не му хрумна, преди да прочете за убийството на Лизе-Лот, а после се почувства парализиран от собственото си маргинално съществуване.

Да. Сякаш бreme падна от плещите му, но Катарина плати със смъртта си за това. Време беше да започне отново, да опита пак. Заради себе си и заради нея.

Изпита силно желание да излезе на улицата. Беше пет и петнайсет и навън гъмжеше от народ; хората се прибираха от работа или отиваха да пазаруват за Коледа. Отново валеше; падаха големи пухкави снежинки и танцуваха под светлината на уличните лампи. Искаше да стане част от тълпата на улицата. Нямахше вече да се плаши от хората.

Обу си обувките, сложи якето и бързо слезе по стълбите. Прекоси улицата и се загледа във фасадата на кооперацията си. Очите му зашариха нагоре-надолу и най-после откряха къде са неговите прозорци. От кухнята през пердетата на сини и жълти квадратчета струеше топла светлина. Наслади се и ни светлината, която идваше от запалената върху перваза свещ. Беше дружелюбна и подканваща.

Извърни лице към небето, затвори очи и остави снежинките да се разтопяват по топлото му лице.

Издание:

Карин Герхардсен. Джинджифиловата къща

Шведска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 2013

ISBN: 978-954-655-443-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.